

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

wrecked
BUT NOT
ruined

NICOLE DYKES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Wrecked
BUT NOT
Ruined

NICOLE DYKES

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

1. Ethan
2. Ethan
3. Knox
4. Knox
5. Ethan
6. Knox
7. Ethan
8. Knox
9. Ethan
10. Knox
11. Ethan
12. Knox
13. Ethan
14. Knox
15. Ethan
16. Knox
17. Ethan
18. Knox
19. Ethan
20. Ethan
21. Knox
22. Ethan
23. Knox
24. Ethan
25. Knox
26. Ethan
27. Knox
28. Ethan
29. Ethan
30. Knox
31. Ethan
32. Knox
33. Ethan
34. Knox
35. Ethan

Sonsöz

Sinsi Bakış

Yazarın Notu Stalker

Bağlantıları

Düşmanca

Zedelenmiş Ama

Kırılmamış Tüm MM

Kitaplarım

*Biraz harap olmuş olabilirsiniz ama asla mahvolmazsınız. Her şeyin üstesinden gelebilirsiniz.
Lütfen, asla pes etmeyin.*

PLAYlist

Atlantis

Seafret

A.M. RADYO

The Lumineers

Yıldızlarla Dolu Bir Gökyüzü

Coldplay

Try P!nk

Ditmas

Mumford & Sons

Something Just Like This

The Chainsmokers *Awake*

My Soul **Mumford & Sons**

Sen Başka Birisin

Flora Cash

Dünyanın Sonu

Lord Huron

Lost Without You (Dean Lewis ile)

Kygo, Dean Lewis

From the Ashes

Illenium, Skylar Grey

Bu şarkıların hiçbirinin hakları bana ait değil. Onlar sadece bu kitabı yazarken dinlediklerim. Her birinin bu hikâyeye kendine özgü bir bağlantısı var

CHAPTER One

ETHAN

İşimi seviyorum. Gerçekten seviyorum. *Kaç kişi bunu söyleyebilir ki?* Tabii ki okula geri döndüğüm için sadece yarı zamanlı çalışıyorum ama spor salonunda çalışmak benim için harika oldu. Uzun bir yürüyüşten sonra bile ön kapıdan yüzümde bir gülümsemeyle giriyorum.

Çok sosyal biri değilim ve büyük gruplarda bulunmaya dayanamıyorum ama burada hemen hemen herkes kendi halinde ve sohbet etmek istemiyor. Egzersiz yapmakla meşguller ve ben de biri bir soru sorana kadar kendi dünyamda kaybolabiliyorum. *Bu genellikle "Havlular nerede?" veya "Bu makine bozuk mu?"* gibi bir şey oluyor. Bu tür şeylerle başa çıkabilirim.

"Selam Ethan." Colby yüzünde parlak bir gülümsemeyle içeri giriyor, giyinmiş ve canlı yayın dersine hazır. Colby, spor salonunun sahibi ve benim patronum olan Ben'le evli ama kendi işinin patronu olduğu kesin.

Abone listesi çılgınca. Dersleri eğlenceli ama bence çoğu insanı kendine çeken kişiliği. Egzersiz yaparken hayatı hakkında konuşmayı seviyor ve inanın bana, hayatı bambaşka bir şey. Korkunç, kötü niyetli bir ilişkiden çıkmış ve Ben'i en kötü zamanlarında bulduğunu söylüyor.

O bir ilham kaynağı. Küllerinden doğuyor ve bu dünyada iyi şeyler yapıyor. Bunu bilmiyor olabilir ama pek çok insanı yardım almaya ve konuşmaya teşvik etti. "Hey, Colby."

"Bu geceki toplantıya kalıyor musun?" Ve şimdi, o kadar da mutlu değilim. Gülümsemem bu tamamen masum soruyla silindi. Toplantıya gitmeliyim. Muhtemelen.

Bilmiyorum.

Ben ve kardeşi Roman, arkadaşları Andrew ile birlikte haftada iki kez düzenlenen bir destek grubu kurdular

spor salonunda. Andrew travma konusunda uzmanlaşmış bir terapist. İnanılmaz bir şey. Gerçekten öyle. Ama her gittiğimde kendimi bir ucube gibi hissediyorum, sanki orada olmamalıymışım ya da oraya ait değilmişim gibi, bana ait olduğumu söyleseler bile.

"Hayır, okulun ilk haftası. Yetiştirmem gereken ödevlerim var."

Kaşlarını çatıyor ama bu uzun sürmüyor. Spor çantasını omzuna yerleştirirken hızlıca başını sallayarak yüzüne o canlı gülümseme geri dönüyor. "Belki bir dahaki sefere."

Aslında bir soru olmasa da başımı sallıyorum. "Belki."

İkimiz de yalan söylediğimi biliyoruz. Toplantılara gitmeye çalıştım. Birkaç kez. İlk seferinde beni gitmeye ikna eden oydu, ben de gidersem gideceğini söyledi. Gerçekten kötü bir durumdan yeni çıkmıştı ve yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum, bu yüzden onunla gitmeyi kabul ettim.

Ama hepsinin bana da yardım etmek isteyeceğini beklemiyordum. İki yıl önce bir trafik kazası geçirdim ve bu kaza tüm hayatımı değiştirdi. Hızla gelen bir arabanın bana çarptığı o yağmurlu gün benim için her şeyi değiştirdi.

Eskiden böyle değildim. Kalabalıktan ve sosyal ortamlardan korkmazdım. Hem de hiç. Gürültülüydüm ve hatta belki biraz fazla dışa dönüktüm. Hayatımı hızlı ve sert yaşadım, her zaman iyi vakit geçirmek istedim.

Ama sonra kaza oldu ve beni mahvetti.

Brooks spor salonunun kapısından içeri giriyor, giyinik ve Colby'ye yardım etmeye hazır, tahmin etmem gerekirse. Üzerinde dar bir tayt var ve Colby'ninkine rakip parlak bir gülümsemesi var. Brooks, Roman'la çıkıyor ve internette hatırı sayılır bir takipçi kitlesi var. Gerçi onunki biraz daha skandal sayılabilir. "Selam Ethan. Okuldaki ilk haftan nasıl geçiyor?"

Bunu hatırladığı için kalbim göğsümde sıkıca sıkışıyor. Bu benim için delilik. Bir yıldır burada çalışıyorum. Kazamdan bir yıl sonra başladım ve başımı eğip fark edilmemek için çok uğraştım.

Ama işe yaramadı. Önce Colby benimle arkadaş olmaya karar verdi, sonra Brooks da öyle yaptı. Beni kendi terapist yöntemiyle düzeltmek istediğinden emin olduğum Andrew ile birlikte adamları da aynı şeyi yaptı. Ama ben ümitsiz vakayım.

Yine de umursamakta ısrar ediyorlar.

Her gün merhaba diyorlar. Bana okulu ve toplantılara gidip gitmediğimi soruyorlar. Kesinlikle hayatıma girdiler ve bundan nefret ettiğimi söyleyemem. "İyiydi."

"Dersleriniz birbirine yakın mı?" diye soruyor ve yüzündeki endişeye gözlerimi devirmek istiyorum. Hepsi endişeli. Ben arabaya binmeyi reddeden bir ucubeyim - zihnimde ne pahasına olursa olsun ayaklarımı yere basmamı söyleyen bariyerleri aşamıyorum.

Bu yüzden her yere yürüyerek gidiyorum. Bakkala gitmek için. Okula gitmek için. İşe gitmek için. Her yere.

"Birbirlerine yakınlar. Çok kötü değil." Kampüs evime yakın. Sadece beş blok kadar ama kampüs oldukça büyük ve dağınık.

Güzel bir kırmızı parıltıyla parlayan dudaklarını büzüyor. Endişelenirken gözleri yoğun bakıyor. "Hmm . . . Normalde umarım derdim, şimdi bacaklarını biraz dinlendirebilirsin, ama sen

spor salonu."

Kıkırdıyorum ve masanın arkasına geçip Ben'in vardiyasında bırakmış olabileceği notları kontrol ediyorum. Nasıl olsa birazdan gelir -Colby'nin hiçbir dersini kaçırmaz- ama yine de kontrol etmek hoşuma gidiyor. "Spor salonunda çalışmayı seviyorum ve bacaklarım gayet iyi."

Beni tekrar ölçüp biçiyor, daha fazlasını söylemek ister gibi bakıyor. Açıkçası Brooks'un ne söyleyeceğini asla bilemezsiniz. Ama neyse ki Colby ona katılması için sesleniyor ve o da arkadaşına yetişmek için zıplamadan önce bana bir öpücük konduruyor.

Yalnız oturduğum ve daha fazla soruya cevap vermek zorunda olmadığım için rahatlamış bir şekilde iç çekiyorum. Beni önemsemeleri hoşuma gidiyor ama bazen çok fazla önemsediklerini düşünüyorum. Tıpkı en iyi arkadaşım Knox gibi.

Kendimi bildim bileli en iyi arkadaşımdır. Her zaman yanımdaydı. Hiç tereddüt etmedi, gerçekten etmesi gerekse bile.

O benim için fazla iyi. Sosyal, akıllı ve mükemmel.

Ama o benim huysuz kıcımdan vazgeçmiyor.

Ne dersem diyeyim, sonuna kadar arkadaş kalacağımızı söylüyor. Ama bu beni daha da kötü hissettiriyor. Benim için endişelenmesine gerek yok. En iyi hayatını yaşamalı.

Ama Knox gezegendeki hiç kimseye

benzemiyor. Ve benden asla vazgeçmeyeceğini

biliyorum.

Hayatımın biraz mahvolmuş olabileceğini ama mahvolmadığını söylüyor.

Ama bir zamanlar olduğum adam olamayacağımı hissediyorum. *Ne tür bir adam bir araba gördüğünde panik moduna geçer? Yani elleri terler, kalbi çarpar, dizleri titrer ve neredeyse bayılacakmış gibi paniğe kapılır.*

Bana bunun mahvolmuş bir adam olmadığını söyle.

CHAPTER

Two

ETHAN

Spor salonundaki mesaimden sonra tek istediğim eve gitmek, kanepeye kıvrılmak ve akılsızca televizyon izlemek. İşim eğlenceli ama kampüse yürüdükten, üç derse girdikten, spor salonuna yürüdükten ve ardından dört saat çalıştıktan sonra bitkin düşüyorum.

Dairemin ön kapısının kilidini açıp kapıyı ittiğimde, tüm rahatlama umutlarım yok oluyor. Knox burada, ama misafiri var. Genelde misafiri olur. Arkadaşları Andrea ve Will'le birlikte oturduğu kanepeden parlak gülümsemesiyle beni selamlıyor. Diğer arkadaşı Sean benim en sevdiğim sandalyede oturuyor.

Sehpanın üzerinde bir pizza ve bardaklarda meyveli görünümlü içecekler var. Tahmin etmem gerekirse, daiquiris olduklarını söyleyebilirim. "Hey, pizza ister misin?" Knox bana soruyor, yeşil gözleri mutlulukla parlıyor.

Knox her zaman mutludur. Onu tanıdığımdan beri öyle. Hiçbir şey onu üzmez. Kaza geçirdiğimde hastaneye ilk gelen o oldu - onlara iyi olduğumu ve gitmeme gerek olmadığını söylememe rağmen. Beni kontrol etmekte ısrar ettiler ve görünüşe göre elimdeki bir kesik için üç dikiş atılması gerekiyordu. Sonra Knox korkulu bir bakışla odama geldi. Ama beni görür görmez gülümsemesi geri geldi ve boynuma sarıldı.

İçim paramparça olmuşken anlayamadığım bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Kimse bunu göremezdi çünkü dışarıdan iyi görünüyordum. Ama öyle görünmemeliydim. İçinde bulunduğum araba hurdaya dönmüştü, paramparça olmuştu ve sadece birkaç dikiş atılması gerekmişti, biraz da morarmıştım ama hepsi o kadar.

Ama beyin taraması ne derse desin, o gün zihnime bir şey oldu. Bırakıldı

karişık ve sisli. Ondan sonra hiçbir şeyin anlamı kalmadı.

"Hayır, teşekkürler," diyorum sırt çantamı mutfak barının üzerine atarken.

"Daiquiri?" Andrea bir fincan uzatıyor, en kibar gülümsememi sunuyorum ama başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler. Ben odama gideceğim."

Şaşırılmış görünmüyorlar. Takılmak istememek benim için tipik bir durum. Etrafta uzun süre kalmaya katlanabildiğim tek kişi Knox. Onlara hızlıca el sallıyorum ve çatı katından yatak odama doğru ilerliyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde, kelimenin tam anlamıyla yatağımın üzerine karın üstü düşüyorum. Kaslarım yorgun ve gergin ama yine de arabaya binmeye çalışmaktan daha iyi. Kendimden mi geçtim yoksa sadece uyukluyor muydum emin değilim ama bir süre sonra Knox elinde bir şişe su ve bir dilim pizzayla odaya geldi. "Yemek yemelisin." Yatağımın kenarına oturdu, yemek ve suyu uzattı. bir argüman.

Sadece o varken tartışmayacağımı biliyor. Ayağa kalkıyorum, yemeği önüme koyuyorum ve bir içki alıyorum. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Yorgun görünüyorsun." Gözleri her zaman yaptığı gibi şefkatli bir şekilde üzerimde geziniyor. Benim için endişelendiğini biliyorum. Onu endişelendirmekten nefret ediyorum.

"Ben iyiyim." Omuz silkiyorum ve pizzamdan bir ısırık alıyorum. "İyi değilsin. Hiç de değilsin."

Ona "*kes şunu*" der *gibi* bir bakış *attım* ve bir ısırık daha aldım. "Maiyetin nerede?" Bunun üzerine kıkırdıyor, yatağa uzanıyor. "Gittiler. Daha sonra Power and Light'a gidecekler."

Dalgınca başımı sallıyorum çünkü barlarla dolu bir bölge bana göre değil. "Sen gidiyor musun?"

Başını dirseğine dayayarak yan tarafına döner. "Yok, ben burada senin huysuz kışınla kalırım diye düşündüm. Zaten yapmam gereken ödevlerim var."

İkimiz de ne yaptığımızı biliyoruz. Yıprandığımızı ve yalnız kalmamam gerektiğini düşünüyor. Muhtemelen haksız değil ama bana bakıcılık yapmasını da istemiyorum. "Dışarı çıkmalısın. İsteddiğini biliyorsun."

Her zaman sevdiğim o parlak gülümsemesiyle bana sırıtıyor. "Bu gece bensiz de yaşayabilirler. Sean zaten avda."

Pizzayı bitiriyorum ve ardından bir bardak su içiyorum. "Cebir sınıfından bir çocukla falan çıkıyor sanıyordum."

"Fizik," diyor Knox ve sonra tekrar sırt üstü dönüyor. "Geçen hafta ayrıldılar. Dolayısıyla, av."

"Sence bu işe yarar mı? Başka birine atlamak?" İronik bir şekilde soruyorum, çünkü ben liseden beri hiçbir ilişki yaşamamış bir adamım - hiçbiri ciddi değildi - ve kesinlikle kalbimi kıracak kadar önemsememiştim. Knox üniversiteye geldiğimizden beri iki kez ciddi bir ilişki yaşadı. İkisi de aptal heriflerin onu aldatmasıyla kötü bitti.

Yani, kim Knox'u aldatır ki? O en iyisi.

İkisini de dövmekle tehdit ettim, ama Knox bunun bir parçası olmak istemedi ve bana bırakmamı söyledi.

Gitti. Sanırım iki seferde de ben ondan daha çok sinirlenmişim.

"Elbette. En azından kafanı dağıtmanı sağlar. Güzel bir yüz ve büyük bir penis kadar hiçbir şey seni acılarından uzaklaştıramaz." Başını çeviriyor ve kaşlarını bana doğru sallıyor.

Bir kahkaha attım. "Bu konuda sözüne güveniyorum."

Bizim sınırlarımız yok. Benim ona söyleyemeyeceğim, onun da bana anlatamayacağı hiçbir şey yok. Eşcinsel seks hakkında yaşayan tüm heteroseksüel erkeklerden daha çok şey bildiğime eminim. Ama bu hiç sorun olmadı. On altı yaşında bana açıldığından beri olmadı.

Sanırım bunun benim için garip olacağını düşündü ama ben zaten biliyordum ya da en azından bir fikrim vardı. Ve dürüst olmak gerekirse, Knox söz konusu olduğunda benim için garip olabilecek hiçbir şey yok. Her şeyi bilmek istiyorum.

"Peki ya sen?"

Artık boş olan tabağı ve su şişesini komodinin üzerine koyuyorum ve bir kolumu arkama atarak yatağımdaki yastık yığınının yerleşiyorum. "Peki ya ben?"

Yatakta yanıma doğru ilerliyor ve başını omzuma koyuyor - hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır yaptığımız bir şey. "Oraya geri dönebileceğini düşünüyor musun?"

Bu düşünce vücudumu soğuk bir his kaplıyor, çünkü ayrılıktan sonra yeniden biriyle çıkmaktan bahsetmiyor. Hayır, benim için her şey enkaza geri döner. "Evet, doğru."

"Ethan." Bana bakıyor, yüzünde endişe ve belki biraz da hayal kırıklığı ifadesi var. "O bir günün değişmesine izin veremezsin."

"Her şey mi?" Sözünü kestim. "Değiştirdi. Her şeyi değiştirdi." "Değiştirmek zorunda değil."

Ve kahretsin, yine başlıyoruz. Kazadan önce hiç tartışmazdık. Asla. Ama şimdi, hep aynı eski tartışma. Bu konuda neyi anlamadığımı anlamıyorum. Ben eskisi gibi değilim.

"Eminim spor salonunda sana çıkma teklif eden kadınlar olmuştur."

Sayamayacağım kadar çok kez. İster inanın ister inanmayın, kolay bir yer. İnsanlar endorfinle kafayı bulmuş, kendilerini en iyi hissediyorlar. İnsanlara asılmakta sorun yaşamazlar. "Peki ne demem gerekiyor? Elbette, seninle çıkmayı çok isterim. Ama yürüme mesafesinde olmalı çünkü arabaya binemeyecek kadar korkağım."

Şimdi oturuyor, gözleri kısılmış. "Sen korkak değilsin. Travma geçirmişsin."

Bu lanet kelimedenden nefret ediyorum.

Yataktan kalkıp çekmecemden temiz bir külot alıyorum. "Ben duş alacağım."

Kapıya yöneliyorum ama adım söylelediğini duyunca duruyorum.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Çıkamam. Biriyle çıkmak istemiyorum. Şimdi olmaz."

Ağzı ince, gergin bir çizgi halinde ve söylemek istediği ama söyleyemediği daha çok şey olduğunu biliyorum. İçime kapandığını biliyor ve bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Koridordan banyoya gidip soyunuyorum, sıcak suyun altına giriyorum ve günün yorgunluğunu atmak için elimden geleni yapıyorum.

Ama ne yaparsam yapayım, her şeyi değiştiren o günden kurtulamıyorum.

Omuzlarımda hep bir ağırlık var.

CHAPTER Three

KNOX

S vurdu. Yağmur yağıyor.

Lanet olsun. Yağmur yağmasından nefret ediyorum.

Giyindikten sonra aceleyle yatak odamdan çıkıyorum ve Ethan'ı çatı katındaki dairemizin büyük pencerelerinden dışarı bakarken buluyorum. Bok çukuruna göre güzel bir yer. Kansas City şehir merkezine göre kirası ucuz çünkü beş çatı katı dairesine dönüştürülmüş eski, cereyanlı bir tuğla bina. Oturma odası, yemek odası ve mutfağın tek bir büyük odada toplandığı, açık konseptli havalı bir yer.

Ethan'ın gökyüzünden yağan yağmura bakarken yüzünde beliren ifadeden nefret ediyorum. En iyi arkadaşım kelimenin tam anlamıyla muhteşem. Uzun boylu, kaslı, dalgalı kahverengi saçları ve güzel altın rengi gözleri var. Ama şimdi çok üzgünler.

Özellikle de bardaktan boşanırcasına yağan yağmura bakarken.

"Hey," diyorum sessizce ona yaklaşırken, onu ürkütmemeye çalışarak. Dün gece berbattı, tıpkı onun kazasından sonra ilerlemeye çalışmayı önerdiğimde hep olduğu gibi. Sanki o gün içinde sıkışıp kalmış gibi.

Ve onu suçlayamam. İşinizi yaparken, okula giderken başka bir arabanın çarpması nasıl bir şeydir bilemiyorum. Hissetmiş olması gereken korku. Acı ve travma.

Ama bu konuda konuşacak gibi görünmüyor. Bu yüzden neler yaşadığını hayal etmek daha da zor. Tek bildiğim artık hiçbir yere gitmek istemediği. Okula ve işe gidiyor, sonra eve geliyor. Hepsi bu. Onu başka bir yere götürmek çok zor ve bubenı öldürüyor.

Ethan ikimiz arasında her zaman daha sosyal oldu - ki buna inanmak zor çünkü ben her zaman biraz sosyal bir kelebek olmuşumdur. Aynı zamanda bir paket anlaşmasıydık. Ethan bir yerdeyse, emin olun ben de orada olurdum, ya da tam tersi.

Ben 16 yaşımda eşcinsel olduğumu açıkladığımda herkes onun da açıklayacağını düşünmüştü. Ama bu ortak noktamız olmayan tek şeydi. Heteroseksüel olduğunu açıklamak zorunda kalması biraz garipti ama biz oldukça kapsayıcı bir bölgede büyüdük. Kimse benim eşcinsel olmama gözünü kırpmadı ve dürüst olmak gerekirse, onun heteroseksüel olmasına daha çok şaşırdılar. Yine de bu hiçbir zaman sorun olmadı. Hayat boyu en iyi arkadaşız.

Her zamanki gibi iş için giyinmiş, ince kesimli gri bir tişört, siyah spor şortu ve tenis ayakkabıları var. "Saat kaçta işte olman gerekiyor?"

Sonunda pencereden bana doğru döndü. "On dakika içinde. Gitsem iyi olacak."

Evimizden yaklaşık beş dakikalık yürüme mesafesinde. Sadece yürüyebileceği yerlere başvurduğundan emin oldu. Spor salonu onun için iyi. Keşke destek grubu da dahil olmak üzere sundukları her şeyden yararlansa.

Neden geri dönmediğini bilmiyorum. Yemin ederim ona yardımcı olmaya başladı ama sonra bıraktı.

Bazı günler, daha iyi hissetmek istemediğini düşünüyorum. Ve bunu düşündüğüm için bile kendimi bok gibi hissediyorum.

Onu bırakmayı teklif etmek istiyorum ama onunla kavga etmek istemiyorum. Onunla kavga etmekten nefret ediyorum.

Ah, siktir et.

"Ben de çıkıyorum. Bir gezintiye ne dersin?"

Sırt çantasını alıyor, muhtemelen işten sonra bir ya da iki dersi var. "Hayır, teşekkürler." "Ethan ..." Deniyorum ama başını sertçe sallıyor.

"Hayır. Ben iyiyim. Sadece biraz yağmur yağdı."

"Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor," diye itiraz ettim. "İşe gidene kadar sıırıslık olacaksın."

Ön kapıya doğru yürürken umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Sorun değil. Havluları var.

Muhtemelen kurutucudan sıcak gelmiştir."

Bundan nefret ediyorum. Kalbim onun için göğsümde sızlıyor ama ona nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yok. "Bu akşam bir toplantı var."

O irkildi, ben de irkildim. "Biliyorum. Ama dersim var." "Oldukça geç başlıyor. Eminim gelebilirsin."

"Bırak onu." Altın rengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve muhtemelen yapmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

"Bir süredir orada gayet iyi gidiyordun. Andrew'u seviyorsun. Neden denemiyorsun? Çünkü yağmurda yürümek berbat. Her yerde yürümek berbat."

İncinmiş görünüyor. Sanki travma destek grubuna gittiğinden bahsetmem bir tür ihanetmiş gibi. "O kadar da kötü değil. Sorun etmediğimi biliyorsun."

"Ama aileni ziyaret bile edemiyorsun. İki saat uzakta yaşıyorlar. O kadar yolu yürüyecek misin?"

Yine üzgün görünüyor ama bu konuda dilimi ısırırmaktan yoruldum. "Annem ve kız kardeşim buraya gelebilir. Şehre gelmeyi seviyorlar."

Babası şehirden nefret ediyor - iyi bir adam olmasına rağmen biraz huysuz biri. "Seni özlüyorlar,"

diyorum sessizce, gerçekten kavga çıkarmak istemiyorum ama ne zaman annemleri ve küçük kardeşlerimi ziyaret etmek için eve dönsem, ailesi onu soruyor. Hemen yan komşumuz oldukları için onlar için

Ethan olmadan ortaya çıkmamı görmek.

"Geç kaldım," diyor hışımla, kapıyı açıyor ve kapının arkasından kapanmasına izin vermeden önce hızla koridora çıkıyor. Şüphesiz, hızlı bir çıkış yapmaya çalışıyordu.

Bu konuşmayı yapmak istemediğini biliyorum.

Herkesin sürekli bundan bahsetmesinden bıktığını biliyorum. Ama lanet olsun, bununla yüzleşmek zorunda kalacak.

Birkaç kez teklif etmesine rağmen Andrew'un ya da herhangi birinin ona yardım edebileceğini düşünmüyor. Sonsuza kadar kırılmış hissediyor ama değil. Orada hâlâ aynı adamı görüyorum. Orada olduğunu biliyorum.

Keşke bunu o gün bir şey kaybetmiş gibi değil de hayatta ikinci bir şans olarak görebilseydi ama onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

Ve benim dırdırlarımdan gittikçe yoruluyor.

En iyi arkadaşımı kaybedemem ama bir yanım kaybetmiş olmaktan korkuyor. İki yıl önceki o yağmurlu günde.

Yağmuru siktir et.

CHAPTER

Four

KNOX

Bütün gün Ethan için endişelendim. Onu kontrol etmek istedim ama sinirlenmesini istemedim. Onu seviyorum, gerçekten seviyorum, ama adam huysuzlaştı.

Ve yine, onu suçlamıyorum. Sabırlı olmak için elimden geleni yapıyorum ama bütün gün yağmur yağdı. Yani bütün gün yağmur altında dolaştı. Ve bir telefon bile etmedi. Bir mesaj bile atmadı. Hep bunu umuyorum. Pes eder ve beni bırakır diye, ama bu asla olmaz.

Anahtarın kilide girdiğini duyup ön kapının açıldığını gördüğümde en iyi arkadaşım sıırıslıklam bir halde içeri girdi. Kısa gömleği vücuduna yapışmıştı. O kadar ince ki, su neredeyse transparan hale getirmiş.

Şortu da bir o kadar kötü, kıyafetlerinin altındaki her şeyi gösteriyor ve inanın bana, Sean ve Will -buradalar ve ders çalışıyor olmaları gerekiyor- bunu fark ediyorlar. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"İyi misin?" En iyi arkadaşımı süzmemeye çalışarak soruyorum. Yani, biz arkadaşız. O heteroseksüel ve benim aklım oraya gitmiyor ama en iyi arkadaşımın da çok seksi olduğunu inkâr edemem. Özellikle de sıırıslıklamken, kıyafetleri vücudundaki her bir zor kazanılmış kasa yapışmışken.

"Ben iyiyim." Dolaba yönelip bir havlu alıyor, oturma odasına geri dönüyor ve havluyu saçlarında gezdiriyor. Her hareketinde pazuları esniyor ve Will'in şov yüzünden gerçekten bayılabileceğini düşünüyorum.

Kanepede yanımda oturduğu için onu dürtüyorum, ama o bana sadece özür dilemeyen bir omuz silkme hareketi yapıyor.

Ethan -bakan gözlerden tamamen habersiz- ıslak gömleğinden sıırıılır ve neredeyse Will'in yutkunmasına neden olur

ve yemin ederim Sean'dan bir inilti duyuyorum. Ve evet, sıırıslıklam tişört olmadan daha da iyi bir manzara.

Ethan her yere yürüyerek gidiyor ama aynı zamanda bir spor salonunda çalışıyor ve boş olduğu zamanlarda ağırlık kaldırıyor. Adam formda. Aptal V harfi spor şortunun içine doğru bakarken, tam bir sekiz-pack. "Ben duş almaya gidiyorum."

Will'in zaten iri olan ela gözleri şimdi daha da irileşiyor ve Sean'dan bir inilti daha duyduğuma yemin edebilirim. "Tamam. Çıktığında görüşürüz."

Sean başını sallayıp gözleriyle onu takip ettiğinde Ethan koridorda ilerlemeye başlamıştı bile. "Evet. Lütfen daha sonra ıslak ve havluya sarılı bir şekilde geri gelmekten çekinmeyin."

Paylaştığımız kâseden bir parça patlamış mısır fırlatıyorum ve Sean'ın tam burnuna isabet ediyor. "Ah," diyor ama gülüyor. "Ne?"

"Onu süzme," diyorum sertçe ama yüzümde hafif bir gülümsemeyle. Onun çekici olduğunu biliyorum. Kör değilim.

Will bir parça patlamış mısır alıp çiğnerken, "Üzgünüm ama bu çocuk çok seksi," diyor.

"Heteroseksüel olduğuna emin misin?" Sean soruyor.

Gözlerimi deviriyorum çünkü bu konuşmayı ilk kez yapmıyoruz ve eminim son da olmayacak. "Dur."

Will kıkırdar, "Elimde değil. Bizim için resmen soyundu."

Ethan'ın tamamen heteroseksüel olmamasıyla ilgili çok şaka yapıyorlar. Coğunlukla şaka yaptıklarını bilsem de, ne kadar harika olurlarsa olsunlar bir kadını cinsel açıdan çekici bulmayı hayal edemediğimi düşünürsek, bunun adil olduğunu düşünmüyorum. Ve bir sürü harika, güzel kadın tanıyorum. Sadece onları becermek istemiyorum.

"Ethan heteroseksüel. Kesin şunu," diyorum, sadece iyi vakit geçirdiklerini bilsem de.

"Hiç hoşlanmadın mı" -Will duraklıyor ve patlamış mısır çiğniyor- "onun hakkında bu şekilde düşündün mü?" "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "O benim en iyi arkadaşım ve uzun zamandır da öyleydi. Birlikte

sivilceli ve cılız ergenlik dönemini birlikte geçirdik. Aynı zamanda diş telleri vardı. Ben ona o gözle bakmıyorum."

"En iyi arkadaşın çok seksi. İyi yetişmiş," diye ekliyor Sean yardımcı olmadan. "Bunu biliyorum ama onu süzmeyi bırak."

Ondan sonra bir süre ders çalışmaya devam ediyoruz. Ethan'ın banyodan çıktığını duydum ama daha sonra odasına gitmiş olmalı. İnsanlarla çok sık muhatap olmayı sevmez, bu yüzden mantıklı.

Sean ve Will gittikten sonra onu bulmaya gittim. Ve tabii ki yatağında üstsüz yatıyor, üzerinde sadece bir çift dar, siyah boxer külot var, telefonunu karıştırırken kasları tam teşhirde. "Hey, aç mısın?"

Telefonundan başını kaldırmıyor ama başını sallıyor. "Yok, ben iyiyim. Sean ve Will hâlâ burada mı?"

Yatağının kenarına oturup cevap veriyorum, "Hayır. Az önce gittiler. Senin küçük striptiz şovunun onları öldürdüğüne eminim."

Ethan şaşkınlıkla kaşlarını çatar çünkü yine tamamen habersizdir. "Ne? Ne zaman striptiz gösterisi yaptım ki?"

Gülüyorum çünkü çok sevimli bir şekilde hiçbir şeyden haberi yok ve yatağına uzanıyorum. "Boş ver."

Telefonunu bırakıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Soyunmaya çalışmıyordum. Onları rahatsız mı ettim?"

Ona gülümseyip başımı sallarken kalbim biraz çarpıyor. Bazen biraz huysuz olsa da düşünceli biri. Hiç kimseyi incitmek istemiyor. "Hayır, hiç de değil. Bana sorarsanız biraz fazla rahatlardı."

Sağ kaşı kalkıyor ve yine biraz kafası karışmış görünüyor. "Ne?"

"Senin seksi olduğunu düşünüyorlar," diyorum yanıma dönerek.

Beni başından savarken yanaklarında ve boynunda hafif bir kızarıklık gördüğüme yemin edebilirim. "Bunlar çok saçma."

"Hı-hı. Ve spor salonunda sana sürekli asılan tüm kadınlar da öyle." Ben de o yollardan geçtim. Ben de gördüm. Ve en iyi arkadaşım da tıpkı arkadaşlarımin onunla flört ettiğinin farkında olmadığı gibi bunun farkında değil.

"Bırak onu," diyor, sesi derin bir tınıya ulaşıyor ve bana rahatsız olduğunu söyleyen hafif bir kenar var.

Artık kimseyle çıkmamasından nefret ediyorum. Evet, belki bazı kadınlar onun arabaya binmek istememesinden biraz rahatsız olabilir ya da kafaları karışabilir, ancak onlara nedenini söylerse, çoğunun sempati duyacağından oldukça eminim. Ve yine de onunla çıkmak isteyeceklerini biliyorum.

Ama bu engeli aşamaz. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Randevu." *Sanırım* bu bir randevu. Daha çok bir uygulama buluşması çünkü gerçekten biriyle *çıkma* istemiyorum. Bir süreliğine. İyi erkekleri seçmekte çok kötüyüm. Ciddi olarak çıktığım sadece iki kişi beni aldattı. Ve okulla meşgulüm, kimin bir ilişkiyi yürütecek zamanı var ki?

Ama ben de bir insanım ve cinsel dürtülerim oldukça yüksek. Yani şimdilik, uygulamalar çalışıyor. Gir, in ve çık. Çok kolay.

Yakışıklı yüzünü endişe kaplıyor ve gözleri kısılıyor. "Kiminle?"

"Merak etme." Ayağa kalktım. "Ama gitmem gerekiyor. Onlarla bir saat içinde Power and Light'ta buluşmam gerekiyor."

"Bir saatlik yol değil. *Ya da* yürümek."

Şimdi ayağa kalkıyorum, ıslak saçlarını elimle karıştırıyorum, o da beni uzaklaştırıyor. "Hazırlanmam lazım."

Duh," diyorum beni şakacı bir şekilde iterken göz kırparak ve kapıya doğru yöneliyorum.

"Tabii ki. Hangi erkek senin böyle görünmeni ister ki?" diye dalga geçiyor, üzerimdeki kot pantolon ve tişörtün rahatlığıyla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Değil mi? *İğrenç*," diyorum abartılı bir şekilde, kıyafetlerimi göstererek.

Başını bana doğru sallayarak kıkırdıyor. "Dikkatli ol."

"Her zaman," diye şarkı söyleyerek kendi yatak odama gidiyorum. Ama dolabıma gidip daha güzel bir gömlek aradığımda, acaba onunla evde kalmalı mıyım diye düşünmeden edemiyorum.

Yorgun ve bitkin görünüyor. Yağmur altında bir gün yürümek yorucu olmalı.

Telefonuma bakıyorum ve buluşacağım adamdan bir onay mesajı görüyorum ve gitmeye karar veriyorum. Takılmayalı uzun zaman olmuştu ve Ethan gerçekten konuşması gereken şeylerin hiçbirini hakkında konuşmak istemiyor.

Onun bakıcısı olamam.

Bunu bana birçok kez söyledi.

Ama onu daha iyi hissettirecek doğru kelimeleri bulabilmek için her şeyimi verirdim.

CHAPTER

Five

ETHAN

Sanırım yine uykuya dalmış olabilirim çünkü ön kapının kapandığını duyunca sıçradım. Sanırım Knox randevusundan dönmüştü.

Onu beklemeye çalışıyordum. Yani, istediği kişiyle çıkabilir ama telefonundaki uygulamadan yabancılarla tanışması beni çok geriyor. Biliyorum, bu artık normal ama yine de korkutucu. Knox gerçekten küçük değil ama ufak tefek. Neredeyse benim boyumda ama çok daha ince.

Önce odama giriyor, anahtarlarını şifonyerimin üzerine atıyor, koyu renk yıkanmış güzel bir kot pantolon ve düğmeli siyah bir bluz giymiş, saçlarını şekillendirmiş. "Selam. Erken gelmişsin."

Omuz silkiyor, ayakkabılarını tekmeliyor ve yatağıma tırmanıyor. "Evet. Randevu berbattı."

"Nasıl emdi?" Gözlerimin onun üzerinde kurnazca gezinmesine izin vermeye çalışıyorum, bu adamın bir pislik olduğuna dair herhangi bir fiziksel kanıt arıyorum. Birinin ona zarar verebileceği düşüncesi tüm bedenimi kaskatı kesiyor.

Kıkırdıyor ve sonra bana gözlerini deviriyor. "Rahatla." Elini koluma koydu. "Sadece sıkıcıydı. Ve biliyorsun ..." Beni başından savıyor ve bundan nefret ediyorum. Şimdiye kadar bana her şeyi anlatabileceğini biliyor olmalıydı.

"Hayır, bilmiyorum. Anlat bana."

"Agresifti." Derin bir şekilde kaşlarımı çattım ve o yine gözlerini devirdi. "Doğru yapıldığında hoşuma gidiyor ama bilemiyorum."

Sözünü kesiyor ve ben *agresif* kelimesinden kurtulamıyorum. "Sana zarar verdi mi?"

Gözlerim yine onun üzerinde geziniyor ama herhangi bir çürük ya da çizik göremiyorum. "Hayır. Öyle değil." İç geçiriyor, başını elinin üzerine koymuş yan yatıyor. "Bir erkeğin kontrolü ele almasını, hatta beni biraz savurmasını severim ama o kendine aşırı güveniyordu. Ve bunun için hiçbir nedeni yoktu. Özensizdi. O

bir balık gibi öptü."

Neden bilmiyorum ama Knox'u öpen birinin görüntüsü beni mahvediyor, özellikle de onu kötü bir şekilde öpmek. "Peki, ne yaptın?"

Sırt üstü dönüyor ve derin bir iç çekerek omuz silkiyor. "Ona mastürbasyon yaptım ve sonra gittim." "Ne?" Dehşet içinde ona bakıyorum ve o da gözlerini bana dikeyyor.

"Bana sürtük ayıbı yapma."

Ellerimi önümde birleştirdim. "Asla yapmam. Demek istediğim, madem iyi değildi, neden devam ettiniz?"

"Bilmiyorum, zaten neredeyse oradaydı. Bir bok öpemeyen lanet bir sporcu olması da onun suçu değil. En azından güzel bir aleti vardı."

Homurdanıyorum, kızgınlık içimde fokurduyor. "Bundan daha iyisini hak ediyorsun."

"Sen konuşmayı seven birisin," diyor sessizce ve ben irkiliyorum. Tekrar biriyle çıkmayı denemememin onu rahatsız ettiğini biliyorum ama ilgilenmiyorum. Bu çok fazla iş demek. Tekrarlamak zorunda kalacağım çok fazla geçmiş hikayesi. "Sağ elim ve ben gayet iyiyiz." Koltuğuma yaslanmış otururken ona bakıyorum.

yatak başı. "Bu inmediğin anlamına mı geliyor?"

Bunun üzerine ön kolunu gözlerinin üzerine koyarak şakayla karışık gülüyor. "Birbirimiz hakkında çok fazla şey biliyoruz."

Yine kaşlarımı çattım. "Hayır, bilmiyoruz. Sadece yeterince biliyoruz."

"Her şeyi biliyoruz çünkü sınırlarımız yok." Kolunu indiriyor ve başını çevirip bana bakıyor. "Ve hayır, yapmadım. Ona iyi olduğumu söyledim ve ayrıldım."

"O kadar kötüydü ki, mavi topu mu tercih ederdin?"

Küçük omzunu tekrar silkiyor. "Gerçekten ilgilenmiyordum. Olmalıydım. Sağ elimden daha fazlası olduğundan beri bu böyleydi, ama değildim işte. Dans etmeye başlamadan önce konuşmak istedi, sonra da dans etmeye çalışırken konuştu. Ve her şey onunla ilgiliydi. Size ne dediğini bile söyleyemedim, çok sıkılmışım."

"Ama yine de onunla birlikte oldun," diyorum, yargılamaya çalışmıyorum ve gerçekten sormuyorum, ama keşke ne kadar çekici biri olduğunu tam olarak bilseydi. Bir gün biri ona iyi davranacak ve bu eziklere katlanmak zorunda kalmayacak.

"Çok ateşliydi," diyor sırtarak.

Ona gözlerimi deviriyorum ve o da bana şakacı bir şekilde yumruk atıyor. Onu yanıma çektim ve başını çıplak karnıma yerleştirdi. Duştan sonra üzerime bir şey giyme zahmetine girmemiştim. Bir yere gitme planım da yoktu zaten.

"Neden bir daha toplantılara gitmiyorsun?" diye soruyor usulca, bana sarılırken sesi boğuklaşıyor.

"Oraya gittiğimde kendimi sahtekâr gibi hissediyorum," diye cevaplıyorum ona elimden geldiğince dürüstçe.

"Neden?" Kafasını kaldırıp bana bakmıyor.

"Hepsi gerçek sorunlar için orada, Knox." Elimi saçlarında gezdiriyorum, bu hareket beni biraz

rahatlatıyor. "Gerçek travmalar. Tacizci sevgililer. Toplu katliamlardan ve saldırılardan kurtuldum. Ve ben oraya gidiyorum ve

Ne? Diyelim ki bir araba kazası geçirdim? Bir günde kaç kişinin araba kazası geçirdiğini biliyor musun?" "Senin travman onlarınkinden daha az değil."

Yine de öyle. Oraya gidip uzun süreli bir rahatsızlık yaşamadığım bir araba kazasından bahsettiğimde kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. İyiydim. Birkaç dikiş ve iyiydim. "Yapamam. Doğru gelmiyor."

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Gülümsüyorum ve saçlarını okşuyorum. "Hayır. Bırakmanı istiyorum. Arabaya binmeme gerek yok. Ben gayet iyiyim."

Benimle tartışmıyor ama vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. O kadar çok şey söylemek istiyor ki. "Fikrini değiştirirsen ben de seninle gelirim."

"Biliyorum. Film falan izlemek ister misin?"

Başını sallıyor ve ben de bu konuşma şimdilik bittiği için mutlu bir şekilde gülümsüyorum. Tekrar.

Çünkü her zaman geri geliyor. Ve ben onu hep kapatıyorum.

CHAPTER

Six

KNOX

Andrea'nın yeni yatak odasında yere bir kutu bırakıyorum, o da hemen yanına bir kutu bırakıp yatağına uzanıyor. "Lanet olsun, gerçekten bu kadar çok eşyam var mı?"

Buna gülüyorum ve onun yanına oturuyorum. Ethan dışında en yakın arkadaşım diyebilirim. Ethan'ın kazasından hemen sonra psikoloji dersinde tanıştık - ki bu onun branşı. Ben mi? Ben sadece ilginç bir seçmeli ders olduğunu düşünmüştüm.

"Evet. Bir daha taşınmana asla yardım etmeyeceğim."

Buna gülüyor ama ciddi olmadığımı biliyor. Ne zaman ihtiyacı olursa ona yardım ederim. "Kapa çeneni. Yanı başında olduğum için çok heyecanlı olduğunu biliyorsun."

Gerçekten öyleyim. Çok uzakta yaşıyordu ve kampüse ulaşmak için her gün yirmi dakikalık bir otobüs yolculuğu yapmak zorundaydı. Şimdi bizim çatı katımızla aynı katta oturuyor. Onu burada görmek güzel olacak.

Başını omzuma yaslayarak doğruluyor. "İyi misin, Knoxy?"

Ayrıca bana böyle hitap etmesine izin verdiğim tek kişi de o. "Onun için endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum.

Gözleri içgüdüsel olarak Sean, Will ve Ethan'ın bulunduğu oturma odasının kapısına doğru kayıyor. "Hâlâ toplantıya gitmiyor musun?"

Başımı kısaca sallıyorum. "Hayır. Korkarım daha da kötüleşiyor. Geçen gün bütün gün yağmurda yürüdü. Bütün gün."

"Zor olduğunu biliyorum ama onu yardım almaya zorlayamazsınız."

Yine de söylemek istiyorum. "Yardıma ihtiyacı var. Kendini kırık dökük biri sanıyor ama değil. O bundan çok daha fazlası."

Elini sırtımda gezdiriyor. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık -birçok kez- ve

Söyleyecek başka bir şey kalmadı. Onu şımarttığımı düşünüyor, ki öyle yaptığımı biliyorum. Ama gerçek bir çözüm yok. Ve ben ondan vazgeçmiyorum.

Benden bunu istediğinden değil. Ama bu beni yiyip bitiriyor. "Keşke o da benim gördüklerimi görebilseydi."

"Sanırım sevdiğimiz insanlar hakkında hep böyle düşünüyoruz. Ruhlarına bir ayna tutup onlara gösterebilmeyi dileriz ama Knox ... hazır olana kadar gitmeyecek."

Sertçe yutkunuyorum, haklı olmasından nefret ediyorum.

"Peki ya Grindr ilişkiniz?" Zahmetsizce konuyu değiştiriyor, kaşlarını müstehcen bir şekilde salladığını gösterecek kadar benden uzaklaşıyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Ezik. Çok ezik."

Burnu kırışıyor. "Yani iri yarı, aptal bir tip seçtin ve onun kendinden bahsetmesine izin mi verdin?" Yine gülüyorum. "Beni iyi tanıyorsun."

Başını bana doğru sallıyor ama yargılamıyor. "Benim için beyin neyse senin için de sporcular o. Yemin ederim, çıktığım profesör o kadar kendini beğenmiş biriydi ki ona nasıl aşık oldum anlamıyorum."

"Derin bir bağ olduğunu söylemiştin." Kendini çoğunlukla demiseksüel olarak tanımlıyor ve çekimden önce sağlam bir bağ hissetmeye ihtiyaç duyuyor, ama haksız değil. *O adam pisliğin tekiydi.*

"Vardı. Yemin ederim beni ilk başta çok tahrik etti, davranış teorileriyle ruhuma hitap etti. Cidden bir gün evleneceğimizi düşünmüştüm."

Zaten öyle olması çok kötü. Ama onun da böyle düşündüğünü bildiğim için bunu yüksek sesle söylemiyorum. "İkimiz de berbat bir zevke sahibiz."

"Doğru" diye inliyor. Ayağa kalktı ve elimi tuttu. "Gerçekten gidip arkadaşını Will ve Sean'dan kurtarmalıyız, yoksa onu kandırıp mobilyaların geri kalanını çıplak olarak içeri sokacaklar."

Yataktan kalkarken gözlerimi deviriyorum. "O aptal değil."

Birçok insanın Ethan'ı böyle gördüğünü biliyorum. Hep öyle gördüler. Liseye başladığımızda, her zaman sınıfımızdaki iri çocuklardan biriydi - her zaman spor yapıyor ve akademisyenleri pek önemsemiyordu - ama aptal değil, hatta yakın bile değil.

"Sakin ol. Ona asla aptal demem ama çocuk bazen biraz cahil olabiliyor."

Yine kaşlarımı çattım. "Evet, geçen gün yanlışlıkla onlara küçük bir striptiz gösterisi yaptım ve salyalarının aktığını fark etmedi."

Yüksek sesle kahkaha atıyor çünkü eminim bu onu hiç şaşırtmamıştır. Bu sadece Ethan. Dünyanın geri kalanı için ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Bir insan nasıl olur da bu kadar uzun süre bu kadar seksi olur ve bunu bilmez?"

"İster inanın ister inanmayın ... eskiden biliyordu."

Burnu şaşkınlıkla kırışıyor, başını yana eğiyor. "Gerçekten mi?"

Hiçbiri onu daha önce tanımiyordu. "Adam aynada kendine bakmaktan daha çok vakit geçiriyordu. Yemin ederim, aynayı becerebilseydi, becerirdi."

Bunun üzerine kıkırdıyor ama sonra hızla ayılıyor, biz göremesek de gözleri oturma odasına doğru

kayıyor. "Gerçekten mi?"

"Kaza kendine olan güvenini gerçekten sarstı. Sanki her şey çarpıtılmış gibi. Gürültücü, dışa dönük biriydi. Okuldaki bütün kızlarla flört eden. İsteddiği tüm kızları elde eden biriydi. Ama sonra kaza oldu ve her şey değişti. Artık kendini aynı kişi olarak görmüyor."

Elini omzuma koyuyor, endişeli görünüyor. "Sana geri dönecektir, Knox. Ona biraz daha zaman ver."

Bundan pek emin değilim ama onunla tartışmıyorum. Yardım almasını o kadar çok istiyorum ki. İçindeki ve dışındaki benim gördüğüm güzelliği görmesini istiyorum ama onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

Andrea ve ben onları kontrol etmek için oturma odasına gittiğimizde, Ethan köşeye bir sandalye yerleştirirken Will ve Sean'ın gözleri üzerlerindeydi. Ağır bir sandalye, kollarındaki kaslar giydiği kısa tişörtün içinde kabarıyor.

Ve şortu kıcını sımsıkı sarıyor. Will'i dürtüyorum. "Onu dikizlemen konusunda sana ne demiştim?" "Evet, hiç hoş değil." Andrea, gözlerini Ethan'dan ayırmak için elinden geleni yapan Sean'ı dürtüyor.

"Kafamın içinde gözlerim var." Will omuz silkiyor. Ethan sandalyeyi yerine yerleştirdikten sonra bize doğru yürüyor, tişörtü terden sıırsıklam olmuş ama mutlu görünüyor.

"Vay be, ne antrenman ama."

Andrea ona bir ÇiÇe su uzatarak, "Etrafta olman çok iyi," der ve o da alır. Sonra da yarısını bir yudumda içiyor.

"Burada olmaktan mutlu musun?" diye soruyor kibarca, havadan sudan konuşmaktan nefret ettiğini bilmeme rağmen.

Andrea, "Evet, sanırım hepinize komşu olmak harika olacak, böylece istediğim zaman sizi rahatsız edebilirim," diye takılıyor.

Biraz gergin görünüyor ama kadının onun alanına saygı göstereceğini bilmesi gerekiyor. Mutfaktaki mikrodalga fırının üzerindeki saate bakar. "Kahretsin. İşe geç kalacağım."

"Seni bırakmamı ister misin?" Sean soruyor ve sanırım yardımcı olmaya çalışıyor - belki de sorarken Ethan'ın arabaya binmediğini unutmuş bile olabilir - ama hepimiz donup kalıyoruz.

"Uh" Boynunun arkasını ovuşturuyor, büyük kolu sıkıca bükülüyor. "Hayır, teşekkürler. Bir duşa ihtiyacım var, sonra da çıkacağım. Burada olmana sevindim, Andrea."

Olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıkmadan önce garip bir şekilde el sallıyor ve o tek soru yüzünden gergin olduğunu bildiğim için göğsüm sıkışıyor.

Sean dehşete düşmüş görünüyor. "Kahretsin. Çok özür dilerim.

Ağzımdan kaçtı." "Sorun değil. Teklif etmek güzeldi," diye onu temin ederim.

Andrea bir kez daha başını omzuma koyarak ve elini sırtıma koyarak beni rahatlatmaya çalışıyor ve fısıldayarak, "Oraya varacak," diyor.

"Solgun görünüyordu," diyor Will, biraz önce gözlerini Ethan'ın mobilya taşımasına dikmişken olduğu gibi endişeli ve artık kaygısız görünmüyordu.

"Biliyorum," diyorum sessizce çünkü arabaya binme düşüncesi karşısında gözlerindeki paniği

gördüm. Onun

tüm yüzü kül rengine döndü ve korkmuş görünüyordu. Gidip onu kontrol etmeliyim, ama ona olanak sağlayacağımdan endişeleniyorum.

Her şeyi yanlış yaptığımı.

CHAPTER Seven

ETHAN

Goddammit. Neden normal bir gün geçiremiyorum? Bir arkadaşımın taşınmasına yardım ediyordum ve sonra lanet bir soru beni mahvetti.

Bu utanç verici.

Hepsinin fark ettiğini biliyorum, bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

Kim lanet bir arabaya binemez ki? Acınası bir durum.

Duştaki köpükleri yıkamayı bitiriyorum, biraz daha kalıyorum ve hareket etmem gerektiğini bildiğim halde suyun yüzümü yıkamasına izin veriyorum. İşe geç kalacağım ve bundan nefret ediyorum.

Kendimi zorla suyun altından çıkarıyorum ve dişlerimi fırçalamadan önce belime bir havlu sarıyorum, buğulu aynaya bakıyorum ve gördüğüm şeyden nefret ediyorum.

Kendimi zayıf hissediyorum.

Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda Knox'un beni kontrol etmeye geldiğini anlıyorum ve yine bundan nefret ediyorum. Çok ilgili olduğu için değil ama buna mecbur olduğunu düşündüğü için.

"İyiyim," diyorum dişlerimi fırçalamayı bitirip onun yanından geçerek yatak odama giderken. O da tabii ki beni takip ediyor. "Bu konuyu açmak istememişti."

"Bunu biliyorum. Birini bırakmayı teklif etmek çok normal." Dolabıma gidip yeni bir gömlek aldım ve başıma geçirdim. Normal olmayan benim.

"Seni hâlâ korkutuyor olması sorun değil."

İç çamaşırlarımı giyiyorum ve havluyu sepete atıp bir şort arıyorum. "Ben iyiyim, Knox."

Ben değilim.

"Bu akşam toplantı var mı?"

Olmadığını biliyor ama bana toplantılardan bahsetmeye çalışıyor. "Hayır."

Üzerime bir şort geçirip çoraplarımı ve tenis ayakkabılarımı giyerek yatağıma oturuyorum.

Kollarını kavuşturmuş, kapının çerçevesine yaslanıyor. Ayakkabılarımı bağlamayı bitiriyorum ve ona yaklaşıyorum.

Yorgun görünüyor ama bütün gün kutu taşımaktan değil. "Benim için bu şekilde endişelenmeye devam edemezsin."

Tartışmak istiyor. Bunu gözlerinde görüyorum ama omuzları çöküyor ve kollarını açarak yanlarına düşmelerine izin veriyor. "Biliyorum."

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Biraz korktum." *Hem de çok.* "Ama ben iyiyim." "Kusacakmış gibi görünüyordun." Kusacakmışım gibi hissettim.

"Başkaları olunca zor oluyor. Benim hakkımda bir ucubeymişim gibi konuşmalarını ya da sana çılgın arkadaşını sormalarını istemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ben olsam sana deli demelerine izin vermezdim. Sen deli değilsin ve onlar bunu yapmaz. Onlar iyi insanlar."

Gerçekten bilemem. Onlarla çok zaman geçirmesine ve birkaç yıldır geçirmesine rağmen, onlara her zaman "*merhaba*" diyorum ve sonra kaçıyorum. Acıyan bakışlara dayanamıyorum. Ya da yüzlerindeki şaşkınlığa.

Bundan nefret ediyorum. Derinlerde yatan berbatlığımı açıklamak zorunda kalmaktansa içime kapanmak daha iyi. "İşe geç kaldım. Lütfen bana bu gece başka bir randevun olmadığını söyle." Bu beni neden korkutuyor bilmiyorum.

Beni çok dışarı çıkarıyor. O sosyal biri. Harika bir sosyal hayatı var ve dışarı çıkmayı seviyor - bu ona bağlı. Ama yabancılarla tek başına buluşması beni çok korkutuyor.

Knox'u kaybedemem.

Cevabını beklerken hayalet gibi bir yumruk kalbimi kavırıyor. "Hayır."

Randevu yok. Eve döndüğünde burada olacağım."

İşe gitmek için dışarı çıkmadan önce rahat bir nefes alıyorum. Hava güzel, bu akşam çok sıcak değil ve oraya vardığımda spor salonu oldukça boş. Dürüst olmak gerekirse, tam da sevdiğim gibi.

Ancak etrafıma baktığımda Andrew'un burada olduğunu ve Ben'le konuştuğunu görüyorum ve kalbim yeniden çarpmaya başlıyor.

Andrew'u sevmediğimden değil. Seviyorum ama o bir terapist ve yemin ederim travmanın kokusunu alabiliyor.

Ya da en azından travma olduğundan şüpheleniyor.

Bana nazik bir gülümseme sunuyor, Ben'e bir şeyler söylüyor ve sonra bana doğru yürüyor. *Lanet* olsun. "Hey, Ethan.

Nasılın?"

"Ben iyiyim." Duruşumda rahatsız edici bir şekilde kayıyorum. İyi bir adam olduğundan şüphem

yok ama etrafındaki insanları her zaman analiz edebiliyor gibi görünmesinden hoşlanmıyorum. Bu onun için zahmetsiz.

"Seni bir süredir görmedim."

"Evet, biliyorum." Nedense özür dileme ihtiyacı hissediyorum. "Bunun için özür dilerim. Bir açıklamam yok.

"Sorun değil." Beni kayıtsızca başından savdı. "Sadece arayı kapatmak istiyordum. Kontrol etmek için."

Kahretsin.

İçimden yine o sıcak ve rahatsız edici his geçiyor çünkü toplantılardan ya da arabaya binememekten bahsetmek istemiyorum. Kaçma içgüdüm devreye girmeye başlıyor ve tüm vücudum bir çıkış aramaya çalışıyor. "Ben iyiyim."

Hiç inanmıyor, gözleri beni iyice süzüyor. "Salı günü bir toplantımız var. Her zaman gelebileceğini biliyorsun."

"Biliyorum." Kaçmak için etrafa bakınırken kendimi ürkek hissediyorum.

"Hey." Sesi bir şekilde beni sakinleştiriyor, gözleri sıkıca benimkilere bakıyor ve başka tarafa bakmama izin vermiyor. "Eğer grup senin için işe yaramazsa -ki inan bana pek çok insan için işe yaramıyor- sana bire bir konuşabileceğin bir meslektaşımı tavsiye edebilirim."

Masanın arkasında oturan Ben'in gözlerinin de üzerimde olduğunu hissediyorum. Benim hakkımda mı konuşuyorlardı?

"Ben uh ..."

Ben ayağa kalktı, boğazını temizledi, onu doğal bir işveren yapan otoriter bir görünümü vardı. "Bu gece burası oldukça sakin. Neden biraz izin alıp Andrew'la takılmıyorsun?"

Andrew'un gözleri nazik ve Ben'e baktığımda ben de sadece bunu görüyorum - nezaket. Ama belli ki ikisi de benim için endişeleniyor. Hayır demeli ve buranın sadece bir iş yeri olması konusunda ısrar etmeliyim, ama bunun yerine kabul ediyorum.

Andrew ile dışarı çıktık ve spor salonunun yakınındaki bir banka oturduk. Bir yere gitmemizi önermek yerine ipucunu alıp yanıma oturuyor.

"Gerçekten bir yabancıyla konuşmak istemiyorum. Hepinizin benim bir ucube olduğumu bilmesi yeterince kötü zaten."

Yüzünü buruşturuyor ve yanlış bir şey söylediğimi hissediyorum ama beni azarlamıyor. "Bunu anlıyorum. Anlıyorum. Bu yüzden grup harika bir şey. Hepsi yabancı olarak başlıyor ama bir aile oluyorlar."

"Benim bir ailem var," diyorum ve sonra götlük yaptığım için irkiliyorum. "Ben de toplantılara gidemiyorum."

"Nedenini konuşmak ister misin?"

İşte yine küçülüyor. Yardım edebileceğini sanmıyorum. O doğuştan yardımsever. Bu onun damarlarında var. Bu gece Andrea'nın evinde yaşadığım aptalca çılgınlığı ve ayrılırken Knox'un gözlerindeki endişeyi düşünüyorum.

"Herkesin zamanını boşa harcıyormuşum gibi hissediyorum," demek için kendimi zorluyorum.

Andrew'un yüzünü endişe kaplıyor ve siyah çerçeveli gözlüklerini zarifçe burnuna doğru iterek bankta arkasına yaslanıp uzun bacaklarını önüne uzatıyor. "Neden böyle hissediyorsun?"

"Çünkü oradaki herkesin karanlık bir hikayesi var. İstismar. Hayatta kalma. Ben bir trafik kazası geçirdim," diyorum kendimden nefret ederek.

"Bir çamurluk kazası, ha?" Bana doğru bir kaşını kaldırıyor ama ben kalabalık caddeye doğru bakıyorum.

Arabalar önümdeki yolda manevra yapıyor. Herkes kendi gününe devam ediyor.

"Enkazın fotoğraflarını gördüm. Arabanı gördüm Ethan." Tekrar ona odaklandığımda gözlerim açılıyor. "Ne zaman?"

Omuz silkerken neredeyse utangaç görünüyor. "Knox senin için endişeleniyor."

Tabii ki, lanet Knox ona fotoğrafları gösterdi. Buraya birkaç kez geldi. Hatta benimle birlikte birkaç tatil partisine geldi, iş arkadaşlarımla kutlama yaptık. Andrew'un yanında onu bilgilendirecek kadar bulunmuş ve bu düşünce midemi bulandırıyor.

"İyiydin."

"Dikiş atılması gerekiyordu."

"Doğru. Birkaç dikişe ihtiyacım vardı. Büyük mesele. Toplantıda bacağının tamamını kaybeden bir adam vardı ve benim de dikişe ihtiyacım vardı." Yavaşça konuşuyorum, ses tonum sert, tüm bunların ne kadar aptalca olduğunu vurguluyor.

"Ölebilirdin."

"Sağlık görevlilerine, doktorlara ve o arabayı gören herkese göre öyle olmalıydı ama ben iyiydin."

"Ama ölebilirdin." Her kelimeyi vurguluyor.

Ona bakıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum ya da herhangi bir argüman çünkü evet ... bu bir çamurluk kazası değildi. Arabam hurdaya dönmüştü. Kesinlikle ezilmişti. Beni içinden çıkarmak zorunda kaldılar. Ve ben uzaklaştım.

"Ben yapmadım."

"Hayır, yapmadın." Sakin, zahmetsizce sakin. "Ama yapabilirdin. O gün ölümlülüğünle yüzleşmek zorunda kaldın ve bundan daha korkutucu pek bir şey yoktur."

"Oraya gidip hikâyelerini dinledikten sonra arabaya binemeyeceğimi söyleyen bir aptal gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum çünkü gerçek bu.

Başını sallıyor, beni çıldırtacak kadar sabırlı bir şekilde dinliyor. Muhtemelen işe yaradığı içindir. Açılmak istememi sağlıyor.

"Ama o günü düşünmeden edemiyorum. Metal sesleri. Lastiklerin gıcirtısı. Siren sesleri. Knox'un aceleyle hastane odasına girdiğindeki yüzü. Yapamıyorum."

"O gün ciddi bir travma yaşadınız. Ve beyinlerimiz olağanüstüdür. Travmayı aynı şekilde işlemeyiz. Ve kendi zihninizle savaşmak çok zor, özellikle de tek başınıza."

Şaşkınlıkla ona tekrar bakıyorum. Tam olarak böyle hissediyorum. Sanki sürekli zihnimle savaş halindeyim. "Bunu nasıl yenebilirim?"

Bankta biraz doğruluyor ve yüzümü daha iyi görebilmek için vücudunu çeviriyor. "Senin için neyin işe yaradığını bul. Grup toplantıları olmayabilir ama sana bir şey sormama izin ver, tamam mı?" Başımın onaylıyorum ama hâlâ emin değilim. "Kazadan beri hiç arabaya bindin mi?"

Kendimi küçümsediğimi belli ederek alay ediyorum. "Sadece bir kez ve bir dakika boyunca." Alaycı ses tonumu duymazdan geliyor. "Ne zamandı o?"

Bunu düşündüm ve kaşlarımı çattım çünkü nereye varmak istediğini biliyordum. "Ne zaman gidiyordum"

toplantıları."

Neyse ki bunu yüzüme vurmadı. Kalçamı okşuyor ve ayağa kalkıyor. "Seni resmi bir hasta olarak kabul edemem çünkü birbirimizi tanıyoruz ve bu etik olmaz ama bir arkadaş olarak konuşmak için her zaman buradayım." Spor salonunun önüne ve sonra tekrar bana bakıyor. "Ve toplantılar her zaman orada. Travma konusunda bir ölçek yok. Seni diğerleriyle kıyaslamayacağız ve sen de kimsenin zamanını boşa harcamayacaksın."

Ayağa kalkarken duygularım ve kendime duyduğum öfkeyle tıkanan boğazımı temizliyorum. "Bunu düşüneceğim."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Tamam. Güzel. Umarım yaparsınız. Meslektaşımı profesyonel olarak görmek isterseniz bana haber verin, size ismini vereyim. Yardım etmek için elimden geleni yaparım."

Yapacağını biliyorum. Ona hızlıca başımı sallıyorum ve o da veda edip arabasına binmeden önce omzumu okşuyor.

İşe geri dönüyorum ve neyse ki Ben bana Andrew ile konuşmam hakkında hiçbir şey sormuyor. Bu onun tarzı değil. Sanırım perde arkasında çalışmayı tercih ediyor.

*Tanıdığım herkesin benim için endişelenmesinden
nefret ediyorum. Ama bunun beni ne kadar şanslı
kıldığını da fark ediyorum.*

CHAPTER Eight

KNOX

Ethan eve geldiğinde geç olmuştu ama ben yine de uyanık kaldım. Arabaya ihtiyacı olup olmadığı sorulduğunda yüzünde beliren ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum. O boş ifade beni korkutuyor.

Yine de kapıdan içeri girdiğinde iyi görünüyor. Kanepede kanallar arasında gezinirken, eski püskü bir tişört ve boxer giyip yatmaya hazırlanırken gözleri hemen bana kilitleniyor.

"Hey."

Gelip yanıma oturuyor, burada sadece ben olduğumda her zamanki gibi hemen yere çöküyor.

"Selam." "İş nasıldı?" Temkinli bir şekilde sordum.

"İyi." Önce televizyona sonra da bana baktı. "Hiçbir şey yok mu?" Başımı sallıyorum. "Yok. Yatağında Netflix izlemeyi düşünüyordum."

Hiç düşünmeden ayağa kalkar. "Kulağa hoş geliyor. Hadi gidelim."

Bu gece hafif görünüyor, işe gittiğinden çok daha hafif. *Bu iyi bir şey olmalı, değil mi?* Odama giriyoruz ve önce tişörtünü, sonra da şortunu çıkarıp yatağımdaki yorganın altına giriyor. Ben de tişörtümü başımdan geçirip yatağa giriyorum ve televizyonda Netflix'i açıyorum.

"Yani iş iyi miydi?" Tekrar sordum. Dürüst olmak gerekirse, bu gece eve döndüğünde kötü bir ruh hali içinde olmasını bekliyordum.

"Öyleydi." Ellerini başının altına sıkıştırarak yastıklarından birine yerleşti. "Andrew'la konuştum."

"Ne?" Bu benim dikkatimi çekti. "Sen mi yaptın?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme var, endişeli ya da öfkeli görünmüyor. "Evet. Gerçekten çok iyi bir konuşmaydı. Belki bir toplantıya gitmeye çalışırım."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor, ama çok ani hareket edip onu korkutmak istemiyorum. Sakin davranmak için elimden geleni yapıyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Bilmiyorum. Toplantılara katılma konusunda kendimi biraz daha az aptal hissetmemi sağladı."

Televizyonu artık tamamen görmezden gelerek yanıma dönüyorum. "Aptalca değil, hem de hiç değil. Yaşadığım şey travmatikti."

O da yan dönüyor ve iki elini yanağının altına sokuyor. "Birkaç dikişe ihtiyacım vardı. Hepsi bu kadar."

Ve şimdi, iki yıl sonra, bir arabaya binemiyorum."

Elimi yanağında gezdiriyorum, bu kadar güvensiz görünmesinden nefret ediyorum. Ne kadar güvensiz. "Çünkü travma geçirdin."

"Bu hiç mantıklı değil. Ben iyiydim. Neden iyi olamıyorum?"

Sesi gergin, boynundaki tendonlar gerilmiş. "Bilmiyorum. Ama iyi olmamak sorun değil, biliyor musun? Bunu kabul etmek seni zayıf yapmaz."

Hafifçe yüzünü buruşturuyor ve elimi koluna götürüp biraz sıkıyorum. "Bundan nefret ediyorum. Sadece tekrar kendim olmak istiyorum."

"Sen hâlâ sensin," diye onu ikna etmeye çalışıyorum. "Ama biraz yardım almalısın. Hepsi bu kadar. Seni zorlayamam ama senden bunu isteyebilirim. Bunu gerçekten istiyorum."

Benimle tartışmıyor. İyi olduğunu ya da her yere yürümeyi sevdiğini söylemiyor. Bu başlı başına bir değişiklik.

Her şey bundan daha derin ve bence o bunu hep biliyordu. Mesele arabaya binebilmek değil. *Gerçekten değil.* Bu korku. Bundan bahsedildiğinde hissettiği panik. Evet, muhtemelen arabaya binmeden de hayatta kalabilirdi, acil bir durum olmadığı sürece.

Ama içindeki korku ve panik onu pek çok şeyden alıkoyuyor. Özgüvenini kaybetti. Kendisinin bir parçasını kaybetti.

"Gitmek istiyorum."

Onu ürkütmek istemediğim için yine dünyanın en küçük gülümsemesini sunuyorum. "Bu iyi. İstersen yine de seninle gelirim."

"Hayır." Tatlı tatlı gülümsüyor. "Teşekkür ederim. İyi olacağım. Bunu yapmam gerektiğini biliyorum."

"Bu çok iyi. O zaman belki bu kadar huysuz bir piç olmazsın," diye şaka yapıyorum çünkü yaptığımız şey bu.

"Şerefsiz." Beni dürtüyor ve ben de şakamın tuttuğunu bilerek gülüyorum. "Tekrar biriyle yatmak güzel olurdu sanırım."

Bu da yeni. Uzun zamandır kadınlardan ya da sevişmekten bahsetmemişti. "Öyle mi? Peki ya sağ elin? Kıskanmaz mı?"

Kıkırdıyor ve tekrar başını sallıyor. "Ben de ona çok dikkat edeceğimden emin olabilirsin. Sen merak etme."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum ama yine o umutlu his geri geliyor. Eskiden böyle çok şakalaşırdık. Kendine güveni hiç eksik değildi. Kimin daha sık sevistiği hakkında şakalaşırdık ve o da

O olduğundan emin olmak için.

O günleri özleyorum. O ukala orospu çocuğunu özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama özleyorum. Hem de çok. Tekrar ne kadar harika olduğunu bilmesine ihtiyacım var.

Bu konuda başka bir şey söylemiyorum. Söylenecek başka bir şey yok. Sadece geri dönüyorum ve ikimizin de izlemek istediği bir şey bulmak için Netflix programlarına göz atmaya başlıyorum.

Gerçekten gidip gitmeyeceğini bilmiyorum. Geçen sefer gittiğinde çok umutlanmışım. Ve gitmeyi bıraktığında hayal kırıklığına uğradım. Tekrar böyle hissetmek istemiyorum. Ama onu elimden geldiğince cesaretlendirmek istiyorum. Her şeyi berbat etmek ve çok soğukkanlı davranmak istemiyorum ama ona çok fazla baskı yapmadığımdan da emin olmak istiyorum.

O yalnız değil.

Bunu bildiğinden emin olmak için elimden geleni yapacağım.

CHAPTER Nine

ETHAN

“**I** "Sorun değil, iyi olmamak." Beni rahatlatmaya çalışan Knox'un tatlı sesini duyuyorum. Bedeni yatakta benimkini örtüyor, elleri yüzümde. "Sen iyisin. Kırılmadın."

"Kırılmış hissediyorum." Kendi sesimi zar zor tanıyorum. "Hiçbir şeyi eskisi gibi yapamıyorum. Her şeyden korkuyorum." Bunu asla yüksek sesle itiraf etmem. Ve şimdi ettiğime inanamıyorum. Ama Knox şaşırmış görünmüyor. "Biriyle yatmam lazım."

Başını sallarken yine şaşırmıyor ama sonra yüzü bana doğru eğiliyor. Güçlü elleri yanaklarımda. "Biliyorum, bebeğim." Bebeğim mi? Bana bebek demiyor.

"Knox?" Soru sorar gibi söyledim ama sonra dudakları dudaklarımdan üzerinde, hafifçe ağzıma bastırıyor. Karşı koymuyorum. Sadece ona açılıyorum, dili içeri giriyor ve beni inletiyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Ve sonra eli vücudumdan aşağı kayıyor, kaya gibi sertleşmiş sikime doğru gidiyor - benim olmayan bir dokunuş için çaresiz.

"Sana ihtiyacım var," diye inliyorum ve yine kendi sesimi zar zor tanıyorum. Elini etrafımda dolaştırırken, sert ve uzun çekişlerle okşarken elini tekmeliyorum. Ağzı benimkinde iyi hissettiriyor, keşfediyor ve talep ediyor. Daha önce hiç kimsenin yapmadığını hissettiğim gibi kontrolü ele alıyor.

Kalçalarım hareket ediyor, ileri doğru itiliyor, ağzıma ve vücuduma hükmederken serbest kalmamın peşinden koşuyor.

Kıvrak, sert vücudu benimkini örtüyor ve tek hissedebildiğim o. Elini. Ağzını. Onu.

Haykırıyorum, uzun zamandır boşalmadığım gibi boşalırken aletimden ve elimin üzerinden akıyor, gözlerimin arkasında yıldızlar görüyorum.

"Knox," diye zorlukla nefes alabiliyorum, kalbim göğsümde patlayacakmış gibi atıyor ve nefesim hızlanıyor.

Gözlerimi açtığımda göğsüm sanki bir antrenmandan çıkmış gibi ağrıyordu. Nefesimi tutmak ve yönümü bulmak için deli gibi çabalarırken vücudum ter içinde kalıyor. Oda karanlık, sadece pencereden içeri bir parça güneş giriyor.

Hareket etmeyen sıcak bir bedene bastırılıyorum ve onun Knox olduğunu fark ediyorum. Dün gece onun yatağında film izlerken uyuyakalmışım. Ona karşı biraz kıpırdandım ve işte o zaman her şey aklıma geldi.

Rüya.

En iyi arkadaşım üstümde. Ağzı benimkinde. Onun . . .

Aman Tanrım.

Vay anasını. Ondan uzaklaşıp sırtüstü uzandım, boxer külotumun içinde ergenliğe girdiğimden beri yaşamadığım rahatsız edici yapışkan bir durum. En iyi arkadaşım ile ilgili ıslak bir rüya gördüm.

Vay canına. Lanet olsun.

Neyim var benim böyle? Yataktan olabildiğince sessizce çıkıyorum ve aceleyle banyoya giriyorum. İç çamaşırlarımı çıkardım, oradaki yapışkan kanıtlardan nefret ediyordum. *Tanrım, ona karşı bir hayvan gibi kızıştım mı?*

Uyandığımda ona doğru bastırılmışım.

Beni hissetti mi? Beni duydu mu? Tanrım, sesim yüksek

miydi? Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Düşün sıcak suyunu açıp içine giriyorum ve şu anda vücudumda hızla dolaşan her utanç ve korku duygusunu temizlemeye çalışıyorum. Knox hakkında hiç seks rüyası görmemişim.

Onu seviyorum. Onu her zaman sevdim ama daha çok bir kardeş ya da en iyi arkadaşım gibi. Knox bence harika bir insan. Her yönden benden çok daha iyi. Onu azgın bir köpek gibi becermek neredeyse saygısızlık gibi geliyor.

Nazik ve sevgi dolu biri. Çok zeki ve çevreyi önemsiyor - her zaman geri dönüşüm yapmam için bana bağıyor. İnsan haklarını önemsiyor - bizi mitinglere ve farklı yardım etkinliklerine yazdırıyor. Kazadan beri yürüyebildiklerimize katılıyor, yürüyemediklerimize ise diğer arkadaşlarıyla gidiyor. Ama yine de.

O inanılmaz bir insan. Ve ben

sadece ... benim.

Eskiden görünüşüne o kadar düşkün bir adamdı ki, iğrençti. Aynaya bakarak, pazularımı esneterek çok fazla zaman geçirdim. Diğer insanları sadece görünüşlerine göre yargıladım ve kızlarla sadece görünüşlerine göre takıldım, ama sadece kısa bir süre için. Sonra bıraktım. Cidden beni geri dönüşüm yapmaya zorlamak zorunda kaldı çünkü ben böyle şeyleri düşünmüyordum. Spor yapmak ya da takılmak dışında pek bir şey düşünmüyordum. Ya da spor yapmak.

Eğer kaza olmasaydı, eminim hala birileriyle yatmaya çalışıyor ve dış görünüşüme aşırı odaklanıyor olurdu. Kendimi tam bir ezik gibi hissettiğim ve içindeki korkuyu bir türlü atamadığım için

Kafa.

Ama Knox beni çok daha iyi biri yaptı ve ben onu böyle mi nesneleştiriyorum?

Yani, uyuyordum ama yine de. Bu çok boktan.

Su çok soğuyana ve çıkmak zorunda kalana kadar vücudumu ovuyorum. Kirlenmiş külotumu sepetime atıyorum ve mutfığa kahve yapmaya gitmeden önce aceleyle giyiniyorum. Rüya tekrar tekrar aklımdan geçiyor.

Knox mutfığa girdiğinde irkiliyorum, saçları uykudan dağılmış, üzerinde hâlâ dün gecedен kalma dar külotu var. Gözlerim iznim olmadan vücudunda geziniyor, ince bedenine bakıyorum. Çok fazla kas tonusu yok ama uzun ve zayıf, vücut yağından söz etmek mümkün değil.

Başını yana eğiyor, kaşları çatılıyor. "Ethan mı?"

Kahretsin. Bundan önce bir şey söylemiş miydi? "Öyle mi?"

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Kafası karışmış görünüyor ve lanet olsun, ben de ona bakıyorum. Gözlerimi ondan ayırıp kahve cezvesine dikiyorum.

"Ah, üzgünüm. Hâlâ yarı uykuluyum sanırım. Kahve yaptım." Kupasını alıp dolduruyorum ama tezgâhın üzerine koyarken gözlerimi başka yöne çeviriyorum. Ona bakamıyorum.

Bunu yaptığımda, o rüyanın ne kadar gerçek olduğunu düşünüyorum. Onun hafif ağırlığını üzerimde hissettim. Güçlü ellerini yüzümde hissettim.

"Bugün dersin var mı?" Kendi kahvemi doldururken sesi yine düşüncelerimi bölüyor. "Evet. Gitsem iyi olacak."

"Kahveni yeni aldın," diyor, telaşlı davranışından açıkça korkmuş.

"Ah, evet." Aşırı sıcak sıvıdan bir yudum alıyorum ve tıslıyorum, bardağın geri kalanını lavaboya dökerken dilim yanıyor. "Geç kaldım. Gitmem gerek."

"Ethan." Kapıya ulaştığımda beni durdurdu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum, kapıyı açıp hızla içeri giriyorum ve arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

Hiç de iyi değilim.

CHAPTER

ten

KNOX

Ethan'ın dairemizin kapısını açtığını duyduğumda ev ödevimi bitiriyordum. Bu sabah buradan aceleyle çıkması beni bütün gün korkutmuştu.

Ona neler olduğunu bilmiyorum ama daha önce onu kahve israf ederken göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bu çok garipti.

Solgun ve gergin görünüyordu.

Kapıdan içeri girdiğinde, gözlerim anında onun üzerinde oluyor ve herhangi bir sıkıntı belirtisi arıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kesinlikle oradaydılar. "Knox. Selam. Evde olacağını düşünmemiştim." Başımı yana eğdim. "Akşamları hep evdeyimdir. Geç saatlere kadar dersim yok."

"Doğru." Elini saçlarının arasından geçiriyor, yüzünde bu sabahki aynı korkmuş ifade var.

"İyi misin?" Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum, elimi omzuna koymak için hareket ediyorum ama beni şaşırtarak geri çekiliyor. "Ethan?"

"Özür dilerim." Bir adım geri atar. "Ben iyiyim. Ben sadece ..." Bir açıklama arıyor ve açıkçası ben de duymak için can atıyorum. Beni ciddi şekilde endişelendiriyor.

"Bir şey mi oldu? Kabus mu gördün?"

Yaşadığı şokun etkisiyle gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ben neler olduğunu anlayamıyorum. Kazadan sonra çok kabus gördü. Yani, kazadan önce aynı yatakta uyumamız alışılmadık bir şey değildi ama kazadan sonra bu çok daha sık olmaya başladı. Görmeye başladığı kabuslar yüzünden olduğunu biliyorum.

Onları susturuyor gibi görüldüğümü söyledi, ben de seve seve yaptım ama şimdi gerçekten garip davranıyor.

"Sorun yok, biliyor musun? Kabuslar herkesin başına gelir, ama özellikle de senin yaşadığın gibi bir travma geçirmişlerse."

Başını sallıyor, yanımdan geçip mutfağa gidiyor, sonra bir bardağa su doldurup içiyor. "Hayır. Ben ... Ben iyiyim."

İyi olduğunu söylemesinden nefret ediyorum. "Belli ki iyi değilsin. Daha önce de kâbusların hakkında benimle konuşabiliyordun. Bununla başa çıkabilirim, Ethan."

Bazıları oldukça grafikti, uzuvlarını kaybetmesi ve vücudundan akan kanın durmaması gibi. Ama orada oturup her şeyi dinlerdim ve enkazın gerçekliği ile rüyanın üzerinden geçerdik. Sonra kendini daha iyi hissedirdi.

"Bırak yardım edeyim." Mutfaktaki bara doğru yürüyorum ve o suyu yudumlarken ben de ona yaslanıyorum. "İyiyim dedim ve iyiyim." Bana bakmıyor.

"Ethan . . ."

Sonunda gözleri benimkilerle buluşuyor ve sersemlemiş gibi bana bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve bakışlarını kaçırırken ifadesi dehşete dönüşüyor. "Özür dilerim. Ben iyiyim. Sadece biraz sarsıldım, ama değil ..." Başını sallayarak düşüncesini durdurdu. "Bununla başa çıkabilirim."

Kaşlarımı çatıyorum, her şeyi kendi başına halletmesi gerektiğini düşünmesinden nefret ediyorum. Yaklaşıyorum ve elimi omzuna koyuyorum. Bu sefer bana izin veriyor ama sadece kısa bir süre sonra bardağı lavaboya koyuyor ve dokunuşum onu yakmış gibi uzaklaşıyor.

"İşe geç kaldım."

Saate bakıyorum ve sonra ona dönüyorum, spor salonunda olması gerekenden önce bir saati olduğunu biliyorum. "Tamam ama benimle konuşman gerek. Bu toplantılara gitmeyi kabul etmekle mi ilgili? Bunun korkutucu olduğuna eminim."

"Hayır." Başını hızla sallıyor, gözleri tekrar yüzüme kayıyor ama sonra bakışlarını kaçırıyor. "Sadece gitmem gerekiyor. Erken gideceğim, böylece egzersiz yapabilirim."

Bu şekilde gitmesini istemiyorum, ama boşluğa ihtiyacı olduğunu söylediğinde buna ihtiyacı olduğunu biliyorum ve buna izin vermeliyim.

Keşke benimle konuşsa. Daha önce benden hiç uzaklaşmamıştı. Bana bakmakta hiç zorlanmadı. Bu hoşuma gitmedi.

Ön kapıyı çekip açar ve kapıyı çalmak üzereymiş gibi duran, ürkek bakışlı bir Andrea görür. Sinirli bir şekilde güler. "Hey, Ethan. Beni hissettin mi yoksa?"

Ethan gülmüyor. Sadece korkmuş görünmeye devam ediyor ve bana dönüyor. "Hayır, gülmedim. Gitmem gerek."

Andrea onun telaşlı görüntüsünü fark edince kağları kalkıyor ama adam daha fazla vakit kaybetmeden yanından geçip kapıdan çıkıyor. Veda bile etmedi.

Evet, bir şeyler oluyor. Andrea kapı aralığında durmuş bana bakıyordu. "Kötü zaman mı?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok," diyorum, hâlâ şaşkınlık içinde ona doğru yürürken. Ethan daha önce hiç böyle davranmamıştı. Tabii ki, onu genellikle bir araba söz konusu olduğunda sinirlenirken görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı.

"Umm." Önce koridora sonra da bana baktı. "Yarınki sınava çalışmak ister misin diye soracaktım. Ama eğer istemiyorsan, seni anlarım."

"Hayır, sorun değil." Onu içeri alıyorum. "Ders çalışmam ve az önce her ne olduysa aklımdan çıkarmam gerekiyor."

İçeri giriyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve oturmak için kanepeye doğru yürüyoruz. "Az önce ne oldu? Arabaya falan mı binmek zorunda kaldı?"

Ders kitabımı alıp açıyorum ve kucağıma koyuyorum. "Hayır. Araba yok. Gerçi bütün gün böyleydi. Gerçekten çok garip."

"Yani, biraz tuhaf biri," diyor rahat bir omuz silkmeye ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Ona tuhaf deme. Garip falan değil. O sadece ..." -iç çekiyorum- "travma geçirmiş."

Elini üst koluma koyarken sempatik görünüyor. "O tuhaf biri. Ve bu kötü bir şey değil. Bunu sevgiyle söylediğimi biliyorsun."

Hâlâ kaşlarımı çatıyorum ve o gülerek başını sallıyor. "Ona karşı korumacıyım." "Öyle demiyorsun," diye takılıyor ve sonunda gülüyorum.

"Sadece çalışalım, böylece başarısız olmam."

Bunun üzerine bir kahkaha attı ve eliyle beni şakacı bir şekilde itti. "Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi."

Ama evet, hadi çalışalım."

Yine de aklım onda değil. Aklım Ethan'da ve az önce her ne olduysa onda.

Çünkü yemin ederim aklım çoğu zaman orada oluyor. En iyi arkadaşım için endişeleniyorum.

CHAPTER Eleven

ETHAN

Bu da neydi böyle?

Tanrım, lanet olsun, çıldırıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Bütün gün o rüyayı aklımdan çıkaramadım. Sınıfa kadar yürüdüm. Ders boyunca oturdum. Eve yürürken. Tek düşündüğüm onun benim üstümdeki vücudu ve dudaklarıydı.

Tanrım, ağzı.

Ağzını daha önce nasıl fark etmedim?

Hayır. Kötü düşünceler. Neyim var benim? En iyi arkadaşının dudaklarını düşünme, seni lanet sapık.

Eve gidip onu şahsen gördüğümde durum daha da kötüleşti. Bugün gözlüklerini takmıştı, inek ve sevimli görünüyordu. Saçları dağınıktı, sanki endişeyle parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibiydi - ki eminim öyleydi.

Ve sonra lanet olası dolgun pembe dudakları yüzünde masum ve büzülmüş bir şekilde duruyordu.

Yine endişeyle. Seksi görünmeye çalışmıyordu.

Yine de onlara bakmadan duramıyordum. Başka tarafa bakmak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Ve bana dokunduğunda . . . Tanrım, rüya gibiydi. Sert ama nazik. Emredici ama rahatlatıcıydı ve ben buna dayanamadım.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

"Hey. İyi misin?" *Kahretsin!* Colby dikkatimi çekmek için omzuma hafifçe dokunduğunda sığıyorum ve hemen elini bırakıp benden uzaklaşıyor ve yüzünde endişeli bir ifade belirliyor.

Bu harika. Bugün gerçekten çok iyiyim. "Özür dilerim."

Bana nazik bir gülümseme sunuyor ama yüzündeki endişe ifadesi hâlâ yerinde duruyor. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Sadece biraz kendinde değil gibiydin."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip başımı sallıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. "Zor bir gün geçiriyorum," diye itiraf ediyorum, her ne kadar bunun açık olduğundan emin olsam da.

Beni dikkatle inceliyor, gözleri spor salonundaki masanın arkasında oturan Ben'e kaygılı bir ifadeyle bakıyor ve sonra bana nazik bir gülümseme daha veriyor. "Hadi gidip konuşalım." Bana başka bir seçenek bırakmıyor, kolunu zihnimde birleştiriyor ve beni toplantılarını yaptıkları spor salonunun arka tarafına doğru yönlendiriyor.

İkimiz de sandalyelerden birine otururken şu anda burada kimse yok. "Neler oluyor?"

Colby benim arkadaşım ama aynı zamanda patronumla birlikte. Ve patronum da benim arkadaşım. Tamam, bunu yapabilirim. Colby'nin benimle alay etmeyeceğini biliyorum. O iyi bir adam. "Bir tür rüya gördüm."

"Bir rüya mı?" Bana odaklanmaya devam ederken kaşları yukarı doğru kalkıyor. "Ne tür bir rüya? Enkaz hakkında mı?"

"Hayır." Kabuslara alışkınım. Yani berbatlar ve evet, beni yıpratıyorlar ama böylesini görmedim. "Bir seks rüyası."

Colby şimdi ilgisini çekmiş gibi görünüyor, hafifçe eğiliyor. "Ah? Anlatsana."

Başımı sallıyorum ve sandalyeden kalkıp odada volta atıyorum. "Hayır. İyi bir seks rüyası değil. Hiç iyi değildi."

Hareketlerimi takip ediyor, yüz hatlarında endişe yeniden beliriyor. "Ne demek 'iyi değil'? Kötü seks falan mı?"

"Hayır. Seks kötü değildi." Rüyamdaki seksin ne kadar kötü olmadığını düşünmemek için kendimi zor tutuyorum ve iş çığırından çıkmadan bu düşünceden sıyrılıyorum. "Kötü olan *kiminle* olduğu. Gerçekten, *gerçekten* kötü."

"Tamam, otur. Beni geriyorsun." Yanındaki sandalyeyi işaret ediyor, ben de oturuyorum, ancak sandalyeye pek de nazik olmayan bir şekilde yığılıyorum. "Kim hakkındaydı?"

Başımı sallamaya başlıyorum, bu küçük ayrıntıyı reddediyorum, ama zorlayacağını biliyorum ve bu konuda konuşmam gerektiğini de biliyorum. Bir arkadaşım. "Knox."

Kelimeleri güçlkle çıkarıyorum ve Colby şaşırdıysa bile bunu belli etmiyor.

"Tamam." "Anlamıyorsun. Knox'la ilgili bir seks rüyası gördüm. Detaylı bir rüya."

Evet, hiç anlamıyor. İğrenmiş ya da dehşete düşmüş gibi görünmüyor. Ya da beni yargılıyormuş gibi. Şu anda beni yargılıyor olmalı. "Bir erkekle ilgili bir seks rüyası olduğu için mi seni korkutuyor?" derken sesi sabit ve sakindi.

"Ne?" Gözlerim ona kaydı. "Hayır." Yalan söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışır gibi başını yana eğiyor. "Hayır," diye tekrarlıyorum. "Bunun onun erkek olmasıyla bir ilgisi yok. Bu

umurumda bile değil. Mesele onun *Knox olması*."

"Siz ikiniz yakınsınız," diyor, ki bunun bir faydası yok çünkü. "Evet.

Son derece yakın. O benim en iyi arkadaşım ve hep öyle oldu."

Colby anlayışla başını sallar. "Onunla ilgili daha önce hiç böyle bir rüya görmedin mi?"

Başımı dehşetle sallıyorum. "Hayır. Tabii ki görmedim. Ben böyle bir şey yapmam."

Gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor ama hemen yüz hatlarını neredeyse soğukkanlı bir ifadeye büründürüyor. "Bu bir rüya Ethan. Rüyanda gördüklerine engel olamazsın. Tanrım. Bir keresinde rüyamda bir korku filminde sıkışıp kalmıştım ve katil *ben* çıkmıştım. *Tam* bir komplo."

Buna bilerek olmasa da sırtıyorum çünkü bu ciddi bir durum ve gözlerimi devirmekle yetiniyorum.

"Sen bir katil değilsin."

"Ve Knox'u becermek istemiyorsun," diyor kolayca, ama sonra yine beni inceliyor. "Yoksa istiyor musun?" "Ne?" Tekrar ayağa fırlıyorum, elimi saçlarımın arasından geçirerek odada volta atıyorum. "Hayır.

Tabii ki yok. Bu ..."

Colby tekrar oturmamdan vazgeçip ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. "Bu ne?"

Gözlerinin içine baktım. "Böyle bir şey olamaz. O benim her şeyim. Bunu yapamam. Onu kaybedemem."

Kendini tutuyormuş gibi alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor ama sonra dimdik duruyor ve söylemeye karar veriyor. "Tamam, o senin en iyi arkadaşın ve onunla ilgili bir seks rüyası gördün. Olur böyle şeyler. Her zaman olur. Rüyalar her zaman istediğinin bu olduğu anlamına gelmez, ama eğer onu bu şekilde istiyorsan, bunun nesi yanlış? Heteroseksüel olmandan başka?"

"Bu umurumda değil." Gerçekten umurumda değil. Seks rüyası gördüğüm başka bir adam olsaydı, muhtemelen kabul ederdim. En azından kazadan önce yapardım. Daha önce hiçbir erkeğe ilgi duymadım, ama buna karşı değilim ve etiketlere gerçekten inanmıyorum. "Ama bunu Knox'a yapamam."

"Knox'a *ne* yapacağım?" Şaşkınlığında samimi görünüyor.

"Onu incitin. Onu nesneleştir. O benim için çok iyi. Bunu yapamam."

"Tamam, bir numara ..." Bir parmağını kaldırıyor. "Keşke sen de kendini bizim gibi görebilseydin, özellikle de Knox gibi. Sen yeterince iyisin. Yeterliden de fazlasısın." Tartışmak istiyorum ama o çoktan başka bir parmağını kaldırmış. "İki, yanlış kişiyle konuşuyorsun. Bu konuyu onunla konuşmalısın." Şimdi üç parmağını kaldırıyor. "Ve üç, eğer bu sadece bir rüyaysa, o zaman sadece bir rüyadır. Ama çok korktuğun için bunun sadece bir rüya olmadığını varsayıyorum."

"Ona bakıp duruyorum. Nasıl bir şey olacağını düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, ama bunu gerçekten söylemek zor.

Hiç şaşırılmış görünmüyor. "Knox bunu keşfetmek istiyorsa ve sen de istiyorsan, o zaman geri durma. Aşk güzel bir şeydir. *İyileştirici* bir şeydir. Ve siz de bunu herkes kadar hak ediyorsunuz."

"Onu seviyorum," diyorum, sesim titreyerek. "Ama tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Berbat durumdayım. Kafam karıştı. Onu sevdiğimi biliyorum ama bu yeni duygunun ne olduğunu bilmiyorum. Onu hep sevdim."

Bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor ama yine de bir şekilde rahatlatıcı. "Knox'la konuşup bunu çözmelisin. Belki de sadece bir rüyaydı. Belki de çok azmışsındır." Yumuşakça gülüyor. "Ya da belki de

daha fazla bir şey. Ama bu konuda konuşmayı ikinize de borçlusunuz."

"Knox her zaman yanımda oldu." Tekrar oturuyor ve elimi çekerek tekrar yanına oturmamı söylüyor, ben de oturuyorum. "Başka arkadaşlarımız da vardı ama biz en iyi arkadaştık. Bir paket anlaşma. İkimiz de sosyaldik, her zaman birçok farklı insanla takılırdık. Ama ben enkazdayken, herkes orada değilken o oradaydı. Bazı insanlar ilk başta kontrol etti, ama sonra hepsi kayboldu. Benim travma geçirmiş halimle uğraşmak istemediler."

Üzgün görünüyor ve ben bu acıma ifadesinden nefret ediyorum. "Bu bazen olur. Kötü bir şey olduğunda gerçek dostlarının kim olduğunu anlarsın."

Başımı sallıyorum, ruhumun derinliklerinde bir sızı hissediyorum çünkü o zamana kadar beni önemseyen arkadaşlarım olduğunu sanıyordum - ta ki ortadan kaybolana kadar. "Uzun zamandır o eski hayatımdan kimseden haber almadım. Ama Knox oradaydı. O hep oradaydı."

"Hiçbir şeyin bunu değiştirebileceğini sanmıyorum."

Bunun bardağı taşıran son damla olduğunu düşündükçe midemde derin bir sızı hissediyorum. *Benden çok şey gördü. Ama bu mu? Onunla ilgili seks rüyaları görmek? Lanet dudaklarına bakıp ağzının tadının nasıl olduğunu merak etmek mi? Ona dokunmanın ve onun bana dokunmasının nasıl bir şey olacağını?*

Çizgi bu olmalı.

"Bunu yapamam. İğrenç olduğumu düşünmesi riskini göze alamam."

Colby elini hafifçe dizime koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sana nasıl baktığını gördüm. Kimseyi iğrenç, can sıkıcı ya da kırık görmüyor. Görmüyor. Hiç. Hiç. Bu onu değiştirmeyecek."

Ona inanmak istiyorum. Konuşmamızı bitirdiğimizde bu kadarını söylüyorum ve işten eve döndüğümde Knox'la konuşacağıma söz veriyorum.

Ama aklımın bir köşesinde, korkup vazgeçeceğimden korkuyorum.

Çünkü ya her şeyi değiştirirse?

CHAPTER Twelve

KNOX

Anahtarın kilide girdiğini duyduğumda, bunun saçmalık olduğuna ve bu konuda konuşacağımıza çoktan karar vermiş olduğum için sıçrayıp kapıya doğru yürüdüm.

Ethan kapıdan içeri girdiğinde, zaten yakınımda olduğum için yüzünde şaşkınlık ve gözlerinde yorgun bir ifade vardı, neredeyse vazgeçecektim ama vazgeçemiyorum. "Konuşmamız gerek," diyorum ve omuzları anında çöküyor.

Oturma odasına doğru yürüyor, kanepeye oturmadan önce anahtarlarını sehpanın üzerine bırakıyor. "Biliyorum."

Ona katılmadan önce kapıyı kapatıp kilitliyorum ve hemen yanına oturuyorum. "Neler oluyor? Lütfen konuş benimle."

Bana bakmıyor bile. Gözleri arkamda bir yere odaklanmış durumda. "Bir rüya gördüm."

Bu hiç mantıklı değil. O kadar çok kabus gördü ki. Bana her zaman anlatırdı, bu sefer neden anlatmadığını anlamıyorum. "Tamam. Kabus görüp görmediğini sordum. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Her zaman."

Gözleri hâlâ benimkilerle buluşmuyor ve yemin ederim yanaklarının hafifçe kızardığını görüyorum ki bu hiç onun yapacağı bir şey değil. "Hayır. Kabus değil."

Şimdi tamamen kayboldum. "Eğer bu bir kabus değilse, seni bu kadar korkutan ne?"

"Bu bir seks rüyasıydı." Evet, bu gerçekten hiç mantıklı değil. Demek istediğim, o da yıllar boyunca böyle rüyalar gördü ve bunları anlatırken çok fazla ayrıntıya girdi. Tam ona sorununun ne olduğunu soracaktım ki gözleri benimkilerle buluştu, sesi sakinleşti. "Senin hakkında."

Ne?

Ona bakıyorum. Ve bakıyorum. O da bana bakıyor, ama çok fazla acıyla ve belki biraz da

Gözlerindeki utanca dayanamıyorum. "Benim hakkımda mı?"

"Evet," diye cevap veriyor ve hakkını yemeyelim, gözlerini benden kaçırmıyor.

"Bir seks rüyası. Benim hakkımda," diyorum yine ifade biçiminde, her ne kadar içinde bir soru işareti olsa da. Bu kesinlikle yeni bir şey.

"Evet, Knox." Bana karşı sabırsızlanıyor, yanakları pembeleşiyor ve gözleri kayıyor, sanki ona saldırmamı bekliyormuş gibi.

Ama bunun yerine boğazımdan kontrol edemediğim bir kahkaha yükseliyor. "Benimle ilgili bir seks rüyası gördün ve bu yüzden mi korkuyorsun?" Hâlâ gülüyorum. Elimde değil. Çok ciddi görünüyor ama bu da ne? Neden bu konuda çıldırsın ki?

Sadece kaşlarını çatıyor, kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık var. "Hiç komik değil."

Kendimi kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum, kahkahalarımı bastırıyorum ama bu çok saçma. "Özür dilerim.

Buna gülmeye çalışmıyorum."

Kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor ve ters ters bakıyor. "Ama yine de öylesin."

Boğazımı temizliyorum ve kendimi toparlamaya çalışarak dik oturuyorum. "Tamam, haklısın. Özür dilerim. Sadece... Bunun seni bu kadar etkilemesine izin verdiğine inanamıyorum. Bu bir rüya Ethan. Hepimizin rüyaları vardır."

"Seninle ilgili değil. Seninle ilgili seks rüyaları görmüyorum."

Sesindeki tiksintinin duygularımı incitmesine izin vermemeye çalışıyorum ama ne olacak ki? O kadar da kötü değilim. Ağır bir iç geçirdim. "Bu erkek olduğum için mi? Çünkü bunun heteroseksüel bir erkeğin bir erkekle ilgili seks rüyası gördüğü ilk vaka olmadığına eminim. Sakin ol."

Ellerini yanına indiriyor, yüzü kendi acısını yansıtıyor. "Hayır. Bunu umursamayacağımı biliyorsun."

Böyle biri olduğunu düşünmemiştim ama asla bilemezsin. Kendimi bildim bileli insanlar ne kadar yakın olduğumuz konusunda bize zorluk çıkarıyor. Ve ben bunu açıkladığımda, pek çok kişi bizim bir çift olduğumuzu düşündü. Yabancılar bile. O da bunu sineye çekti. Bu onu hiç rahatsız etmedi ama şimdi ciddi şekilde korkmuş görünüyor. "O zaman ne var?"

"Sensin, Knox." Koltuktan kalktı, yüzüme dönerken düpedüz perişan görünüyordu. "Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımsın ve seninle ilgili bir seks rüyası gördüm. Seni öpmek ve sana dokunmakla ilgili. Uyandığımda külotumun içinde sperm vardı."

Biraz şaşırarak gözlerimi açtım. Ama tekrar söylüyorum, bu o kadar da önemli bir şey değil. Islak rüyalar olur. "Tamam, yani sevişmeyeli uzun zaman oldu ve sen ıslak bir rüya gördün. Büyütülecek bir şey değil."

"Öyle." Tekrar otururken acı çekiyor gibi görünüyor, yüzünü bana dönmek için vücudunu kanepeye çeviriyor. "Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımsın. Her zaman yanımda oldun. Seni kaybedemem."

Beni kaybetmek mi? Bunun mümkün olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? "Hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbir yere. Bunu biliyorsun. Özellikle de hiçbir anlamı olmayan aptal bir rüya yüzünden."

"Bundan emin misin?" O kadar suçlu görünüyor ki, bu kadar aptal olduğu için ona kızabileceğimi bile sanmıyorum. Yani, beni uzaklaştırmak için yapabileceği hiçbir şey yok, ama lanet bir rüya mı? Bu

onun suçu değil.

Hem de hiç.

"Eminim. Bu bir rüyaydı Ethan."

Başını sallıyor, gözlerini benden kaçırıyor ve sesini tekrar alçaltıyor. Bundan nefret ediyorum. Bu hiç ona göre değil. Çok gürültülü, neredeyse çok gürültülü. Bu kadar emin olmayan bir insan değil. "Bunu düşünmeden edemiyorum," diye neredeyse fısıldıyor.

"Sadece azmışsın." Kaza öncesinden beri kimseyle birlikte olmamıştı.

"Hayır. Değilim."

"Yalancı," diyorum şakacı bir şekilde ve gözleri benimkilerle buluşuyor ve içlerinde büyük bir hüznün var. Sadece gülüp geçmek istiyorum ama en azından benimle bu konu hakkında konuşuyor. Bu iyi bir şey. Görünüşe göre benden kaçıp saklanmak olan ilk içgüdüsünden sonra bu bir gelişme. "Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman oldu. Ve aynı yatakta uyuyorduk. Mantıklı. Büyütülecek bir şey değil."

"Bunu hiç düşündün mü?" Gözleri hâlâ benimkilerle buluşmuyor ve bu beni çok sinirlendiriyor.

"Ne hakkında düşündün?" Dikkatle soruyorum çünkü bu soruyla nereye varmak istediğini bildiğimi düşünüyorum ve gerçekten oraya varmak istediğimden emin değilim.

"Biz. Birlikte."

Evet, ben de bu işin buraya varacağını düşünmüştüm. "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum ve gözleri şaşkınlıkla ve belki biraz da ... benimkilerle buluşuyor. *Acıdı mı?*

"Hayır mı?"

İçimi çekiyorum ve kanepeye yaslanıyorum. "Bak, ben eşcinsel olduğumu açıkladığımda herkes senin de eşcinsel olduğunla ilgili şakalar yaptı..."

"Onlar aptaldı. Bu lanet bir şaka değil." Her zamanki gibi beni savunmakta hızlı davranıyor ve ben de gülümseyerek elimi dizine koyuyorum.

"Biliyorum. Ama bu konuda çok fazla şaka vardı. Kızmanı, heteroseksüel olduğunu ve birlikte olmadığımızı söylemeni bekledim ama yapmadın. Yine de heteroseksüel olduğunu biliyordum. Misty Wellington'ın partisinde o kırmızı ipli bikiniyi giydiğinde gözlerinin yuvalarından fırlamasından anlamıştım." Muhtemelen o anı hatırlayarak sırıttıyor ve bu beni de gülümsetiyor. "Ama savunmaya geçmeni bekleyip durdum."

"Eşcinsel olmakta yanlış bir şey yok. Neden savunmaya geçeyim ki?"

En iyi arkadaşımı sevmemin birçok nedeninden biri de bu. Heteroseksüel erkeklerin bazılarının - tamam, muhtemelen birçoğunun - eşcinsel en iyi arkadaşıyla takıldığı için herkesin onunla dalga geçmesini sorun edeceğini hiç anlamadı. Ethan hiç anlamadı. Ben telaşlandığımda onlara çenelerini kapamalarını söylerdi ama bu onu rahatsız etmezdi. "Tekrar söylüyorum, bunu biliyorum. Ama yine de canına tak ettiği o günü bekledim. Ve o zaman kendime senin benim için bir seçenek olmadığını söyledim. Bu yüzden seni asla o şekilde görmedim. *Asla*. Yakışıklı olduğunu ve en iyi arkadaşım olduğunu biliyorum, ama sana bundan başka bir gözle bakmadım. Ve sen benim kardeşim gibisin."

İnliyor, benden uzaklaşıyor ve omuzlarımız birbirine değecek şekilde kanepeye uzanıyor. "*Gördün mü?*"

Kardeş gibiyiz. *Bir nevi.* Ve seni çıplak hayal ediyorum."

Buna gülüyorum ve onu dürtüyorum. "En azından bu fanteziye kas ekledin mi?"

Bana gözlerini deviriyor ve başını sallayarak bana bakıyor. "Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Kalbim göğsümde çarpıyor çünkü o da öyle, ama o bunu görmüyor. "Teşekkür ederim. Sen de öylesin, iğrenç seks rüyalarına rağmen." Burnumu kırıstırıp ona takılıyorum, bu da sonunda onu güldürüyor.

Ama bu uzun sürmez. Omuzları çöküyor. "Yıllar boyunca bunu çok düşündüm." Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Ne hakkında?"

"Sen ve ben. Birlikte."

"Ne?" Şimdi doğruldum ve ona daha iyi bakabilmek için döndüm. "Bunu bana hiç söylemedin."

Omuz silkiyor ve dik oturuyor, ancak hâlâ kambur ve utanç dolu görünüyor. "Anlatacak ne var ki? Dediğin gibi, ben heteroyum. Ama bana eşcinsel olduğunu söylediğinde başka bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Özellikle seninle değil. Ama herhangi bir erkekle. Hatta biraz gey pornosu bile izledim." Beni şaşırtmadı. O sıralarda oldukça meraklıydı. Hatta ben açılmadan önce birlikte heteroseksüel pornosu bile izlemiştik. Kızlar güzeldi ama benim gözlerim hep kaslı erkeklere takılırdı.

"Ve?" Soruyorum.

Omuz silkiyor. "Benim için pek bir şey ifade etmedi."

Ona tatlı bir gülümseme sunuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, çünkü sen heteroseksüelsin. Mantıklı."

Onu kanepenin minderlerine çekiyorum, bir kolumu kocaman omuzlarına atıyorum ve o da bana sarılıyor. "Madem bu kadar heteroseksüelim, neden en yakın *erkek* arkadaşım ile ilgili seks rüyaları görüyorum?"

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Tekrar söylüyorum, eminim sadece azmışsındır. Ve ben de oradaydım."

Gülümsüyor. "Sen her zaman oradasın," diyor sevgiyle ve ben de gülümsüyorum, içimde o sıcak his, çünkü her zaman onun için orada olacağım.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Lanet olası bir seks rüyası yüzünden benden kaçtığına inanamıyorum.

Bazen gerçekten hayranlık uyandıracak kadar cahil olabiliyor.

CHAPTER Thirteen

ETHAN

*Deniyorum. Gerçekten
deniyorum.*

Bir toplantıda oturuyorum ve herkesin hikayesini dinliyorum. Bu destek grubunun onları bu travmadan kurtarabileceğini umdukları korkunç travma hikâyelerini. Ben, Andrew ve benimle birlikte yaklaşık sekiz kişi daha çemberi oluşturuyor. İyileşmek istiyorum. Tekrar bir arabanın içinde güvende hissetmek istiyorum. Çıldırmadan lanet olası bir arabaya bakabilmek istiyorum.

Ama yine de burada oturup genç bir kadının birlikte büyüdüğü istismarcı ebeveynleri hakkında konuşmasını dinlerken kendimi tam bir sahtekâr gibi hissediyorum. Annesi bir esrarkeşmiş ve kendisi oturup kafayı bulurken babasının onu ve kız kardeşlerini dövmesine izin vermiş.

Bundan önce, beş adamını kaybettiği bir turdan yeni dönen bir asker konuştu. Onların ölümünü izlemiş ve onları aklından çıkaramıyor.

Ve işte buradayım. Kimsenin ölmediği bir araba kazası geçiren adam. Hiç kimsenin. Kimse ciddi şekilde yaralanmadı bile. Benim üç dikişe ihtiyacım vardı ve diğer kişi tamamen iyiydi. Nasıl oldu? Hiçbir fikrim yok. Neden? Bundan daha da az eminim.

Ama ben buradayım.

Tamamen iyiyim ve ne zaman bir arabaya binmeyi düşünsem çıldırıyorum. Ve hala o rüya için çıldırıyorum. Knox gayet iyi görünüyordu. Etkilenmemiş.

Düşündüğümünden çok daha iyi karşıladı ama haklı olduğunu sanmıyorum. Sadece azgın olduğumu ve sevişmeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Birkaç gün oldu ve hala bunu düşünmeden edemiyorum.

Ona bakıyor ve dudakları benimkilere değdiğinde gerçekten o kadar iyi hissediyor mu diye merak ediyorum.

Ona öyle bakmadan duramıyorum.

Ve bu beni deli ediyor.

Ama o bunu kolayca geçiştiriyor ve hatta benimle dalga geçiyor. Bu onu zerre kadar rahatsız etmedi. Hiç kızgın ya da zgn görünmüyordu. Bu da sinir bozucuydu. Bana kızması gerekirdi. Onun hakkında bu şekilde düşündüğüm için beni yumruklamak istemeliydi.

Ama çok iyi davrandı.

Toplantı bittiğinde tek yapmak istediğim kaçmak. Bu sefer toplantı sırasında konuşmadım. Yanlış hissettim ve sizi konuşmaya zorlamıyorlar. Sadece oturup dinleyebiliyorsunuz. Bu hoş bir şey, ama aynı zamanda kendimi sürüngen gibi hissetmeme neden oluyor.

Ama gitmek için kalktığımda Andrew oradaydı. Ne yaptığını bilmeme rağmen benden temizlik için yardım istedi. Herkes dağıldığında ve sadece o ve ben sandalyeleri yerleştirirken, beni dikkatle değeriendiriyor.

"Bu gece burada olmana sevindim."

Konuşmadığım için hayal kırıklığına uğradı. Eminim yledir. Sylemediğı şey de bu. "Ben de." Bu bir yalan ve o da bunu biliyor.

Beni izlerken ağızı sert bir çizgi halinde. "Yine de bu gece paylaşmak istemedin."

Soru değil. Omuz silkiyorum ve başka bir sandalye alıyorum. "Sadece doğru hissetmedim."

Sandalyelerden birine otururken yüzünü buruşturuyor ve ben de adını koymadan bir terapi seansı daha yapmak üzere olduğumuzu anlıyorum. Andrew'a saygı duyduğum ve bana yardım etmeye çalışmasını takdir ettiğim için onun yanındaki koltuğā oturuyorum. "Neden?"

"Neden ne?" Kaşlarım atılmış bir halde soruyorum. "Neden doğru gelmedi? Konuş benimle."

Ben'in kendini savunma dersi vermeye hazırlandığı yan odadaki birkaç kişinin ve spor salonundaki birkaç kişinin sesini duyabiliyorum. Kulaklarım bu seslerle ınılıyor. Bu konuşmaları yapmaktan nefret ediyorum. Ama bir şekilde, arka plandaki gürültü beni rahatlatıyor. Terapist benim konuşmamı beklerken tamamen sessiz bir odada bire bir terapi seansını kaldıracıebileceğimi sanmıyorum.

Arka plan gürültüsünü seviyorum.

"oğru araba kazası geçirdiğimi biliyor ama bu gece orada birkaç yeni insan vardı." Başını sallayarak dinliyor. "Kimsenin yaralanmadığı bir araba kazası geçirdiğim gerçeğini tekrar anlatmam gerekecekti ve nedense beynim bunu hâlâ kaldıramıyor."

"Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Bu emberde her şey hakkında konuşabilirsiniz."

Gözlerimi devirmekle savaşıyorum çünkü herkes konuşmaya başlamadan önce neden orada olduğunu anlatıyor. "Ama benden bunu beklerlerdi."

"Kimse sizden bir şey beklemiyor. Hiçbir şey. İhtiyacınız olan şey buysa buraya gelip hava durumu hakkında konuşabilirsiniz. Bu zgr olmak için bir an. Yargılanmadan ne söylemek istiyorsanız söyleyebilirsiniz."

Onun sözlerini düşünürken göğsüm ağıyor, çünkü gerçekten de öyle hissediyorum. Bu grupta

gerçekten de hiç yargılayıcı göz yok. Bir sürü kafa sallama ve anlayış var. Çok fazla sempati, ama yine de,

Kendimi tutuyorum ve nedenini gerçekten bilmiyorum. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Beni bunun için yargılamıyor. En azından yüz ifadesiyle. Sandalyesinde arkasına yaslanırken sempatik görünüyor. Siyah çerçeveli gözlükleri bana biraz Knox'u hatırlatıyor - bu da yine zihnimi döndürmeye başlıyor çünkü ben lanet olası bir tren enkazıyım. "Sana bir soru sormama izin ver ve bana dürüstçe cevap ver, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyorum, her ne kadar endişeli olsam da.

Derin bir nefes alıyor, gözleri doğrudan üzerimde, terapist sihriyle çalışıyor. Cidden, sanırım doğaüstü güçleri var. "Hiç gecenin bir yarısı ter içinde uyandınız mı, sırlıslam, kalbiniz çarpıyor ve göğsünüz gerçekten ağrıyor çünkü siz uyurken kalbiniz çok fazla çalışıyor gibiydi?"

Geçen geceki seks rüyamdan bahsetmiyor. Hayır. Daha karanlık, daha uğursuz bir şeyden bahsediyor. Seks rüyası beni tamamen mahvetmiş olsa da, neyi kastettiğini biliyorum.

Başımı sallıyorum, o da devam ediyor.

"Ve bunun bir rüya olduğunu anladığınızda, aslında rüya olmadığını da anlıyorsunuz. Çünkü yaşadığınız bir şey hakkında rüya görüyordunuz. Hatırlayamasanız bile ne hakkında olduğunu bilirsiniz. Hatırlayabiliyorsanız da Tanrı yardımcınız olsun çünkü günün geri kalanında aklınız orada olacak."

"Ne demek istiyorsun? Herkes kabus görür."

"Evet. Görüyorlar. Ama kaç kişi başına gelen gerçek şeyler hakkında kabus görür? Sürekli aynı kabusu mu görüyorlar?"

Sertçe yutkunuyorum, gözlerimi kapatıp o günü hayal etmeyi reddederken avuçlarım terliyor. O araba bana çarptığında hissettiğim korkuyu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki patlayacak sandım. Ya da çoktan patlamıştı ve ben ölmüştüm.

Öldüğümünden o kadar
emindim ki. "Ben, umm .
.."

Başımı yavaşça sallıyor, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme. "Bu bir *travma*." Onunla gözlerimi kilitliyorum, sözleri göğsümün tam ortasına çarpıyor. "Ah."

"O günden, o kazadan kurtulacağını düşünmediğin halde kurtulmaktan dolayı travma geçiriyorsun. Ölümünle yüzleşmekten. Sadece bir ölümlü olduğunuzu fark ediyorsunuz. Bu korkutucu ve evet, hepimiz travmayla farklı şekillerde başa çıkıyoruz, ama yeryüzünde hiç kimse size yaşadığınız şeyin travma olmadığını söyleyemez. Ve kimse size bundan kurtulmanızı söyleyemez. İşler bu şekilde yürümüyor."

"Ama neden bazı insanlar çok daha kötüsünden kurtulup iyi olabiliyor?"

Ayağa kalkmadan önce omuzlarını silkiyor. "Bunu da asla bilemeyebiliriz. Ama bu sizin travmanızı daha az geçerli kılmaz. Burada kimse size önemli olmadığınızı söylemeyecek. Yaşadıklarının burada olmak için yeterli olmadığını. Hepimiz seni burada istiyoruz ve hepimiz iyi olmanı istiyoruz."

Sözlerinde çok fazla samimiyet var. Ayağa kalktım ve gözlerinin içine baktım. "Bir dahaki sefere konuşuruz."

Bu kez gerçekten gülümsüyor ve elini omzuma koyuyor. "Burada istediğin kadar tek kelime etmeden oturabilirsin ama bunu utandığın ya da kimsenin söyleyeceklerini duymak istemediğini düşündüğün için yapma. Çünkü biz istiyoruz."

"Teşekkür ederim." Tek söyleyebileceğim bu çünkü ona ve tüm bu gruba minnettarım.

Temizliği bitirdik ve spor salonuna doğru yola çıktım, vardiya için giyinmiş olan Felix'e rastladım. "Hey, bu gece çalışıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve arka odaya doğru başımı sallıyorum. "Hayır. Ben sadece bir toplantı için buradaydım."

Gülümsemesi megawatt gücünde bir gülümsemeye dönüşür, bu haberden mutlu olduğu bellidir. "Bunu duymak gerçekten harika Ethan. Aferin sana."

Bunu başka biri söylese küçümseyici gelebilir ama Felix öyle değil. Felix tamamen gün ışığı gibi ve bunu gerçekten kastettiğini biliyorum.

"Evet. Sanırım zamanı gelmişti."

"Orada sihir yapıyorlar," diyor o parlak, göz kamaştırıcı gülümsemesiyle, itiraz etmediğim önceki düşüncelerimi taklit ederek.

"Öyle. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz." Vardiyasına başlamak üzere oradan ayrılıyor ve ben de gülümseyerek spor salonundan çıkıyorum. Ta ki toplantıya gitmenin sorunlarımın sadece başlangıcı olduğunu fark edene kadar.

Gördüğüm bir seks rüyasını hâlâ aklımdan çıkaramıyorum. Rüyanın yıldızı da dahil.

CHAPTER Fourteen

KNOX

E toplantıdan eve döndükten sonra yanıma oturup toplantının nasıl geçtiğini öğrenmek için beklerken kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

"İyiymi," diyor sonunda ve bunu söylerken yüzünde küçük bir gülümseme olduğuna yemin edebilirim. "Öyle mi? Güzeldi. Buna sevindim." Ve rahatladım. Bugün, bana, bir süre önce Gitmek. Toplantının kendisiyle ilgili değil ama gitmemeye karar vermesi ya da belki de nefret etmesi ile ilgili. Tekrar düzenli olarak gitmeye başlamasını gerçekten istiyorum. İçgüdülerim bana Umut Kıvılcımı'nın onun için iyi olduğunu söylüyor.

Dönüp bana bakıyor, gözleri dudaklarımda geziniyor. Bana rüyasını anlattığından beri, yemin ederim bunu daha çok yaptığını fark ettim. *Beni öpmeyi mi düşünüyor? Yoksa sadece o kadar azgın ve şu anda herhangi bir dudak mı hayal ediyor?*

Ona söylediklerimde ciddiydim. Onu o şekilde görmüyorum, görmeme de asla izin vermedim ama şu anda aklımda olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Bununla oturup düşünecek zamanım oldu ve en iyi arkadaşımın benimle ilgili bir seks rüyası görmesinin kafamı karıştırdığını fark ettim.

Oraya gitmeme asla izin vermedim. Asla izin vermedim. Ama *o izin* verdi ve şimdi sanki bir sel kapısı açıldı ve zihnim orada takılı kaldı. Ona o rüyada tam olarak ne yaptığımızı sormak istiyorum. Eğer bunu gerçeğe dönüştürürsek, muhtemelen aklını başından alacağını söylemek. Yani, yaptığım işte oldukça iyiyim.

Ama hayır. Bu Ethan.

Yıllar süren arkadaşlığımızın ardından aklımın oraya gittiğine inanamıyorum. Böyle bir şey yapmamın imkânı yok, onun da yapmayacağını biliyorum. O beni istemiyor. O şekilde değil. Sadece başka bir insanın dokunuşunu özlediğini biliyorum. Dünyaya geri döner dönmez -çıktığı ya da

çıkmadığı- artık dudaklarıma bakmayacak.

Rüyayı unutacak. Ve eğer fazla düşünmeme izin veririm, kendimi bir çıkmazın içinde bulurum.

Çünkü şimdi, onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak edip duruyorum. Beni kocaman kollarının arasına çekip en iyi şekilde idare etmesini istiyorum. Ona tarafsız bir gözle bakınca, tam benim istediğim tipte biri.

Ve şimdi, her şeyi ikinci kez sorguluyorum.

Ethan'ı bu şekilde istemiyorum. O benim kardeşim gibi.

Onu yatağa atmalıyım ki bu düşüncelerden kurtulabileyim. "Dışarı çıkmalıyız."

"Ne?" Buna şaşırılmış görünüyor, neden şaşırmam ki? Durup dururken ağzımdan kaçırdım.

Gerçekten soğukkanlılığımı korumam gerek.

"Dışarı çıkmalıyız. Kutlama yapmalıyız."

"Evet. Hayır, teşekkürler." Ayağa kalktı, muhtemelen geri çekilmek üzereydi ama ben bu işin peşini bırakmak istemiyorum. Ben de ayağa kalktım.

"Hadi ama. Bir kulübe gitmeyeli ne kadar oldu? Yürüme mesafesinde bir sürü kulüp var."

Kaşları birbirine yaklaşmış, ağzı çatılmış. "Sadece sosyalleşmem gerekiyordu. Beni bu gece daha fazla zorlama."

Şimdi ben de kaşlarımı çatıyorum, önerimi düşünüyorum ve bunun oldukça bencilce olduğunu fark ediyorum. "Tamam, özür dilerim. Haklısın. Toplantıya gitmene gerçekten çok sevindim. Bu harika bir şey."

Şimdi gülümsüyor. "Evet. İyi hissettim. Gerçi pek konuşmadım."

Hızlı bir omuz silkme öneriyorum. "Sorun değil. Sen gittin. Önemli olan tek şey bu."

"Beni her zaman rahat bıraktın." Bunu söylerken sesi üzgün çıkıyor ama sesinde sevgi de var.

"Kendine çok yükleniyorsun." Ve öyle. Kendine karşı çok sert.

"Neden bu gece dışarı çıkmak istedin?" diye soruyor ve sesi hırıltılı mı çıkıyor? Bu sadece kafamda mı? Evet. Sadece kafamın içinde.

"Ben sadece senin hala, bilirsin işte, ... olup olmadığını merak ediyordum."

"Rüyamı mı düşünüyorsun?" diye araya giriyor ve lanet olsun, şimdi yine onun rüyasını düşünüyorum.

Belki de hiç durmadım.

Başımı salladım. "Evet."

"Öyleyim. Her zaman. Bunu düşünmeden duramıyorum." Hayır. Sesi hırıltılı. *Az önce bana yaklaştı mı? Aklımı kaçırıyorum.*

Dur. Bakmayı. Bakmayı. Onun. Ağzına.

Kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum, bakışlarımı dudaklarından çekip gözlerinin içine bakıyorum. "İşte bu yüzden dışarı çıkmamız gerekiyor. Seni yatağa atmak için."

"Ya bir yabancıyla takılmak istemiyorsam?" Daha önce de böyle yapmıştı. *Biz* de öyle yaptık. daha önce yaptım. Dışarı çıkar, rastgele ilişkilere girer, sabah bunun hakkında konuşurduk. Bu bizim olayımızdı.

Ama şu an kesinlikle dudaklarıma bakıyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bu hiç iyi değil. "Dans ederken ve bir şeyler içerken onları tanıyacaksın. Konuşun." "Sana göre konuşmak her zaman çöküştür."

Buna hafifçe kıkırdıyorum. Çünkü evet, bu beni oldukça hızlı bir şekilde soğutabilir. Gerçek şu ki, iyi bir sohbeti severim, ancak rastgele bağlantılarda nadirdir ve artık çok fazla sohbet etmeme gerçekten izin vermiyorum. Ya adama aşık oluyorum ya da takılmak istemeyecek kadar soğuyorum. "Ama senin için değil. İyi olacaksın."

"Knox . . ." Şimdi bana çok yakın duruyor ve aniden sırtım oturma odamızın tuğla duvarına çarpıyor. Ne söylemek üzere olduğunu bilmiyorum ama tehlikeli olduğunu biliyorum. Şu anda bana bakma şekli, gözlerindeki yoğunluk.

Bunu yapamam.

Beynimin, onun beni bu şekilde istediğine inanmaya başlamasına ve benim de onu bu şekilde isteyip istemediğimi merak etmesine izin veremem.

Bu hiç iyi değil.

Kurnaz olmaya çalışarak ondan uzaklaşıyorum ama bunu başardığımdan şüpheliyim. "İyi olacaksın Ethan. Toplantıya gittiğin için seninle gurur duyuyorum ve bu gece dışarı çıkmanın çok fazla olduğunu biliyorum. Peki ya yarın? Sadece sen ve ben?" Andrea, Sean ve Will'in bu işe karışmasını istemeyeceğini biliyorum.

Sadece biz olursak evet deme ihtimali daha yüksek.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama başını sallarken bunu hemen gizlemeye çalışıyor. "Evet, tamam. Yarın dışarı çıkabiliriz. Eğlenceli olur."

Bunu söylemek için kendini tamamen zorladı ama bunu onun için eğlenceli hale getirmeliyim.

"Tamam. Kulağa bir plan gibi geliyor." Dışarı çıkmasını, güzel bir kızla tanışmasını ve sevişmesini istiyorum. Böylece ilişkimizin bu garip aşamasını geride bırakabiliriz.

Çünkü bu onun için sadece bir rüya olsa da, bunun benim için yıkıcı olabileceğini de biliyorum.

CHAPTER Fifteen

ETHAN

Evet, hiç eğlenmiyorum. Hem de hiç. Eğlenmeliyim. Bunun farkındayım, ama değilim.

Bugün cuma gecesi ve ben en iyi arkadaşıyla bara giden üniversiteli bir gencim. Şu anda mutlul olmalıyım.

Ama tek düşünebildiğim şu anda en iyi arkadaşımın flört eden adam.

Ve Knox'a her dokunduğunda elini kırmak istiyorum. Bunlar küçük dokunuşlar ama beni delirtiyorlar.

Bir de barda yanımda oturan ve dikkatimi çekmek için elinden geleni yapan hoş bir kız var. Ama benim dikkatim tamamen Knox ve Bay Dokunaklı'ya takılmış durumda. Adını bilmiyorum. Arkadaşıyla birlikte -yanında oturduğum kız- Knox ve benim içkilerimizi sipariş ettiğimiz yere geldiklerinde kendini tanıttı.

Öylece içeri daldı. Gözlerini Knox'a dikti ve anında onu avlamaya başladı. Tamam, belki avlanmıyordu ama kesinlikle en başından beri onu istiyordu. Ve birlikte olmadığımızı nereden bildiği beni gerçekten kızdırıyor.

Yani, ne varsayımca bir pislik.

"Peki, bölümün ne?" Oh, doğru. Lindsay benimle konuşuyor.

Biramdan bir yudum alıyorum. "Kinesiyoloji." Çoğu kişinin yaptığı gibi gözleri fal taşı gibi açıldı. Kimse benim gibi koca bir et kafalının bölümünün sonunda "oloji" olmasını beklemez. "Atletik antrenör olmak için ihtiyacım olan şey bu." Gerçi arabaya binemediğim için bunun asla gerçekleşmeyeceğinden eminim. En azından herhangi bir takımın antrenörü olamayacağım, çünkü çok seyahat ediyorlar.

"Oh." Sanki bu daha mantıklıymış gibi gülümsüyor. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Gerçekten çok güzel. Kahverengi saçları uzun ve düz. Çok beğendiğim bir gözlük takıyor ama

Bana Knox'un bu gece takmadığı gözlüklerini hatırlattıkları gerçeğini düşünmek istemiyorum. Kot pantolon ve tişört giymiş, bu da hoşuma gitti. Ağzının suyu aksın diye gelmedi.

Sanırım sadece arkadaşıyla takılmak için dışarı çıkıyordu.

dans pistindeki arkadaşın. "Peki, arkadaşının olayı ne?"

Dönüp arkadaşına, sonra da merakla bana bakıyor. "Jeffrey mi?"

"Elbette," diyorum kırılmış bir tonda, ismiyle alay etmemeye çalışarak.

"Ne demek istiyorsun? O benim liseden beri en iyi arkadaşım. Harika bir adamdır."

"Doğru." Eli Knox'un sırtında yılan gibi kıvrılırken Jeffrey'ye bakıyorum. "Süper harika birine benziyor."

"İyi misin?" Sesi endişeli geliyordu ve şu anda tamamen deli gibi davrandığımı biliyordum. Knox benim değil. Takılmaya izni var. Uzun zamandır, bu şekilde dışarı çıktığımızda ona ekürlük yapıyordum. Ama bu gece, bunu görmek istemiyorum.

"Ben iyiyim."

Eli kalçama gidiyor, huysuz bir şekilde değil, daha çok beni kontrol eder gibi, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Emin misin? Solgun görünüyorsun."

"Sadece bunu hissetmiyorum." Bardan ayağa kalktım. "Özür dilerim."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama yerinden kımıldamıyor. "Sorun değil. Anlıyorum. Bu gece birini bulmayı gerçekten beklemiyordum. Gerçekten zor bir sınavdan sonra biraz stres atmak istedim ve Jeffrey bunun için iyi bir yol olacağını düşündü."

"Umarım iyi vakit geçirirsiniz. Güvende kalın," diye ekliyorum Knox ve Jeffrey'ye doğru yürürken, ikisini de şaşırtıyorum ama konuşan Knox oluyor.

"İyi misin?"

"Hayır," dedim. "Gitmek istiyorum."

"Belki Lindsay'i evine kadar götürebilirsin. Yakınlarda oturuyor," diyor Jeffery ve gözlerim ona doğru daralıyor. Belli ki benden kurtulmaya çalışıyor.

"Ben bir yabancıyım." Kaşlarım çatıldı. "Arkadaşını eve bırakmamda bir sakınca görmüyor musun?" "Ethan, sorun ne?" Knox sadece bana odaklanmış durumda.

Jeffery omuz silkerken biraz utangaç görünüyor, rol yapmaya çalışıyor. "Knox çok tatlı birine benziyor ve senin hakkında çok şey düşünüyor. İyi bir adam olduğunu anladım."

Knox'u gösteriyorum. "O da bir yabancı. Onu hiç tanıımıyorsun." Bu cümleyi hırslayarak mı söyledim?

Evet, sanırım yaptım.

Knox sinirli görünüyor. "Daha yeni geldik."

"Gitmek istiyorum," diyorum tekrar, Jeffery denen adamın ve etrafımızdaki herkesin gitmesini istiyorum. Dairemize geri dönmek istiyorum, gürültülü dünyanın geri kalanı olmadan sadece ikimiz.

"Tamam."

"Ne?" Jeffery suratını asarak Knox'un kalçalarını kavriyor. "Tam da eğlenmeye başlamıştık."

Bence sesinin baştan çıkarıcı olması gerekiyordu ve belki Knox'a da öyle geliyordur ama bana sanki artık ellerini istemiyor gibi geliyor. Çünkü hâlâ Knox'un peşindeler. Knox kibar davranıyor.

Bileklerini tutup nazikçe kalçalarından ayırmadan önce ona gülümsedi. "Belki yakında sizi tekrar buralarda görürüz."

Elimde olsa yapmazdım. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum ve çok geçmeden Knox ve ben Lindsay ve Jeffery'i yalnız bırakarak geceye adım atıyoruz.

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

Evimize doğru yürümeye başladık ve gerçekten bir cevabım olmasa da ona cevap vermek için elimden geleni yapıyorum. "Sadece orada olmak istemedim."

"Lindsay iyi birine benziyordu,"

demeye çalışıyor. Omuz

silkiyorum. "O iyi biri. Ben

sadece ..."

"Ne?" Yürümeyi bırakıyor, gözleri ona cevap vermem için

yalvarıyor. Ben de yürümeyi bırakıp ona dönüyorum. "Branşımı sordu."

"Ne kaltak ama," diye mırıldanıyor ve ben de şakacı bir şekilde omzunu iterek onu güldürüyorum.

"Kapa çeneni." Ama ben de gülüyorum çünkü saçmalıyorum. "Bu bana bölümümün muhtemelen zamanımın büyük bir israfı olduğunu hatırlattı. Ne tür bir atletik antrenör seyahat edemez ki? Bütün sporcular bana gelmek zorunda."

Her zaman yaptığı gibi bunu da kolayca omuzlarından atıyor ve tekrar yürümeye başlıyor. "Yani, onlar sana gelecek." Onunla birlikte yürüyorum. "Ya da yine toplantılara gidiyorsun. Yani onlara gideceksin. Bunun biriyle yatmana engel olduğuna inanamıyorum."

O binbaşılardan bahsetmeden çok önce sevişmediğimi biliyordum ama bunu duymasına gerek yoktu. Onu Jeffery ile kıskanmakla meşguldüm ve evet, tam olarak öyle oldu.

Jeffery'nin eğilip onu gerçek zamanlı olarak öpecek cesareti göstermesinden çok korkuyordu; Knox'un dudaklarının onunkilere karşı gerçekten nasıl bir his verdiğini hissetmek için. Ellerini vücudunun her yerinde gezdirmek. Tadına bakmak.

Yumruklarım iki yanımda sıkılı, Lindsay'le oturup havadan sudan konuşmaya çalışırken vücudumda dolaşan kıskançlığı yeniden yaşıyorum.

"O benim tipim değil."

Apartmanımıza girip merdivenlerden evimize çıkarken gözlerini deviriyor. "Güzeldi. Ve iyi birine benziyordu."

"Evet, Jeffery ile hemen meşgul olduğun için gerçekten bilemezsin." Sesim acı geliyor.

Kapının kilidini açıp bizi içeri alıyor, kızgınlığı yüzünden okunuyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Özür dilerim. Bu geceki planın bu olduğunu sanıyordum. Dışarı çıkmak, parti yapmak ve sevişmek."

Benim planım değil.

"Başka biriyle takılmak istemedim. Kabul ettim çünkü bir erkek pantolonuna girmeye çalışmadan önce iki dakikadan biraz daha uzun süre takılacağımızı düşündüm."

İç çekiyor. "Sorun da bu değil mi zaten? Sen sadece benimlesin. Her zaman. İşte olmadığın

zamanlarda."

"Özür dilerim. Bunun bir sorun olduğunu bilmiyordum." Sinirli ve üzgün, ne yapacağımı bilemez bir halde odama doğru yola çıktım.

Bana neler oluyor böyle? Ama tabii ki elimi yakaladı ve beni durdurdu.

"Böyle yapma. Biliyorsun sen benim en iyi arkadaşımsın ve ben de seninle takılmak istiyorum. Ama sadece ben olamam. Sen sosyal bir insansın. Hayatında başka insanlara ihtiyacın var. Bu gecenin amacı buydu."

"Hayır." Elini çekiyorum ama uzaklaşmıyorum. "Seni öpmek istemeyeyim diye dikkatimi dağıtmaya çalışıyordun."

Gözleri şokla açıldı ama umurumda değil. Bunun etrafında dans etmekten bıktım.

"Ethan . . ." Başımı sallıyorum. "Bu gece onu öpecek miydin?"

Ağzı açılır ama sonra yavaşça kapanır. Başını sallayarak ofluyor. "Ne fark eder ki?" "Neden onu öpebiliyorsun da beni öpemiyorsun?"

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Ama hadi ama, kaybettiğimi zaten biliyoruz. İki yıl önce. "Çünkü o eşcinsel, ben de eşcinselim." Bir elini göğsüne koyuyor, sesi sakın, sanki gereken tek açıklama buymuş gibi.

"Yani?"

"Yani?" Başını yana eğiyor. "Yani değilsin. Ve Lindsay'i öpme şansın olabilirdi. Senden hoşlanıyor gibiydi."

Ona yaklaşıyorum ve o geri adım atıyor. Sırtını koridorumuzdaki duvara çarpana kadar bir kez daha yaklaşıyorum. "Onu istemiyorum."

"Sen de beni istemiyorsun," diye nefes alıyor ama o kadar emin olduğunu sanmıyorum. Nefes alıp verışı artıyor ve ona rüyamı anlattığımdan beri yakaladığım gibi ağzıma bakıyor.

"Seni öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum,"
diyorum dürüstçe. Başı yavaşça sallanıyor. "Hayır. Bunu yapamayız."

Gözlerim yüzünde geziniyor - bu gece gözlükle kapatılmamış yeşil gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve aklımdan çıkaramadığım dudakları. Elim saçlarına kayıyor ve başının arkasını okşuyorum. "İstemediğin için mi? Yoksa yapmamamız gerektiğini düşündüğün için mi?"

Dilinin dışarı fırlayışını ve dudaklarını ıslatışını izliyorum. Her nefes alışında göğsü şişip iniyor. "Yapmamalıyız. Yapmamamız gerektiğini biliyorum. Biz arkadaşız. Ve sen delicesine azgınsın."

Alay ediyorum, hâlâ başını ellerimin arasında tutuyorum, bedenim ona yakın ama bastırmıyorum. "Eğer bu doğru olsaydı, bu gece Lindsay ile flört ederdim. Zar zor konuşan bir pislik gibi davranmazdım." Biraz daha yaklaşıyorum, burnum onunkine değiyor. "Bütün gece gözlerim senin üzerinde olmazdı."

Gözlerinin içine bakıyorum, savaşın gerçekleştiğini görüyorum. Ama ona baskı yapmayacağım. Eğer bana geri çekilmemi söylerse, çekilirim. Ama henüz beni itmedi. "Ethan, bunu anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum."

Dudaklarını tekrar yalıyor ve bana hareket etmemi söylemesini bekliyorum. Geri çekilmemi ve ona yer açmamı. Ama eli kalçama gitti. Ve o tek hareketiyle bana bunu da denemek istediğini söylüyor. Burnumu yavaşça onunkine sürüyorum ve dudaklarımı dikkatlice dudaklarına bastırmadan önce

gözlerinin kapanışını izliyorum.

Sadece bir an. Dudaklarımızın birbirine değdiği kısa bir saniye. Ama sonra sel kapıları açılıyor ve onun için yanıp tutuşuyorum. Ellerim saçlarında kenetleniyor ve onu daha sert öpüyorum. Dilim aklımdan asla çıkaramayacağım bir tat için içeri girerken ağzı benim için açılıyor.

Dudaklarımız hakimiyet ve güvence mücadelesinde birlikte hareket ediyor. Kalçamdaki eli beni sertçe kavrayıp kendine çekerken, diğer eli çarpan kalbimin üzerinde duruyor. Dili benimkine vuruyor ve ben ağzının içinde inliyorum.

Alt dudağını ısırıp daha da şişirdiğimde ve sonra dilimle yumuşattığımda inliyor ve tek düşünebildiğim bunun asla bitmesini istemediğim. En iyi arkadaşımı öpmeyi asla bırakmak istemiyorum.

"Ethan," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor ve o an bozuluyor. Beni durduracak. Yavaşça geri çekiliyorum, elim hâlâ saçlarında.

"Knox."

"Bunu yapamayız." Kalçamı bırakıyor ve elim saçlarından ayrılıyor, alnım onunkine yaslanıyor.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Gerçekten ama *gerçekten* istemiyorum. Ama onunla tartışmıyorum. Benden kurtulabilmesi için geri çekiliyorum ve odama gidip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bu hayatımın en güzel öpücüğüydü. Uzun zamandır bu kadar canlı hissetmemiştim.

Ama Knox aynı şeyi hissetmiyor.

CHAPTER Sixteen

KNOX

Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum.

Ama ben yaptım.

Ben de öyle yaptım. Ve iyi hissettim.

Hem de çok iyi.

Ethan'dan bahsediyoruz. Hayatım boyunca en iyi arkadaşım. Hayatım boyunca tanıdığım iri, kendine güvenen, güçlü, heteroseksüel sporcu. Bunun gerçek olmadığını biliyorum. Gerçek olamaz. O sadece travmasıyla yüzleşmeye çalıştığı için çıldırıyor.

Bir toplantıya gitti ve bu onu korkutuyor. Bu gerçek değil. Gerçek değil.

Dün gece dışarı çıkarsak ve ilgisini çeken güzel bir kız görürse, bunu unuttur diye düşündüm. Sevişir. Özgüvenini geri kazanır ve ilerlerdi. Ama Jeffrey ve Lindsay bize geldikleri andan itibaren bunun olmayacağı belliydi.

Gözleri onun üzerinde değildi. Benim üzerimdeydi. Jeffrey'e hançer gibi bakıyorlardı ve ben bunu anlamıyordum.

Ben sadece onun için rahatım. Ben buyum, onun rahatıyım. Öyle olduğumu biliyorum. Ama bu sabah neredeyse hiç uyumadığım için zihnim karmakarışık. Kendime bir fincan kahve koyuyorum, tam o sırada Ethan koridorda tökezleyerek yürüyor, üzerinde dar, siyah boxer külottan başka bir şey yok, çılgın vücudunu sergiliyor.

Dün gece öpüştüğümüzde benimkine bastıran o vücut.

Kararsız ve emin değildi, verdiğim izni istiyordu. Onu öpmek ve onun beni öptüğünü hissetmek istiyordum.

"Günaydın," diye homurdanarak mutfak barındaki taburelerden birine oturdu.

"Günaydın." Ona bir fincan getirip kahve koyuyorum, bir elini dağınık saçlarının arasından geçirirken önüne koyuyorum. Pazusu sıkıca esniyor ve damarlar patlayarak dikkatimi çok uzun süre çekiyor.

Ona bu şekilde bakamam.

Yapamam.

"Yani bu konu hakkında konuşmayacak mıyız?"

Lanet olsun. Fincanımdaki sıcak sıvıdan bir yudum alıyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Ne hakkında konuşacağız Ethan? Gerçekten konuşacak bir şey kaldı mı?"

Kahvesine dokunmuyor. "Benim seni istediğim ve senin beni istemediğin gerçeği." "Ethan ..." Deniyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Sorun yok." Üzgün görünüyor ama sesi ciddi. "Gerçekten öyle. Beni o şekilde görmemen senin suçun değil."

"I . . ." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Böyle düşünmesine izin vermeliydim çünkü bu doğrudu. En azından o rüyayı görüp bana anlatana kadar.

Gülümsemesi hüzünlü. "Sorun değil. Anlıyorum, Knox. Gerçekten anlıyorum. Sana sunacak hiçbir şeyim yok, hiçbir şey." "Ne?" Ben daha ne dediğini anlayamadan kelime ağzımdan çıkıyor. "Senin bir sürü

Birine teklif etmek için."

Midemi ekşiten, kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor. "Doğru. Asla kullanamayacağım bir diploma için çalışan bir üniversite öğrencisi ve mezun olduğumda büyük olasılıkla tam zamanlı çalışacak olan yarı zamanlı bir spor salonu çalışanı."

"Her şeyden önce ..." Barın etrafından dolaşp ona doğru yaklaşıyorum ve kahvemi tezgâhın üzerine koyuyorum. "Eğer yapmak istediğin buysa, bir spor salonunda tam zamanlı çalışmanın hiçbir sakıncası yok. Ve kendin hakkında böyle konuşma. Senin hiçbir sorunun yok Ethan."

Oturduğu yerden kalkıyor, gözleri hüzünlü - o kadar hüzünlü ki kalbimi bir mengeneye sıkıştırıyor. "Bende yanlış olan o kadar çok şey var ki."

"Hayır, yok." Sesimi sert tutuyorum.

"Ama sen beni öyle görmüyorsun." Bu bir ifade, soru değil. Gözlerinde çok fazla kırılganlık var. Elimi uzatıp her şeyi düzeltmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Üzerinde çalıştığınız şeyler var. Hepimizin var. Sen de insansın."

"İstemediğin bir insan. Arkadaşlıktan başka bir şey için değil."

Şu anda kalbim gerçekten acıyor. Ona yalan söyleyemem ama sahip olduğumuz şeyi de mahvetmek istemiyorum. "Kafam karıştı."

Kaşları çatılır. "Ne hakkında?"

"Sen heteroseksüelsin. Hep öyleydin. Şimdi birdenbire beni öpmek mi istiyorsun? Hiç mantıklı değil.

Böyle bir şey olmaz."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Belki de o kadar heteroseksüel değilimdir."

İçgüdülerim gözlerimi devirmemi söylüyor ama onu incitmek istemiyorum. Onu asla incitmek istemiyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Seni öpmek istediğimi biliyorum." Gözleri dudaklarına takılıyor, dudaklarım karıncalanıyor ve dün gece sert ağzının dudaklarına nasıl hükmettiğini hatırlıyorum. "Ve seni tekrar tekrar öpmeye *devam etmek*. Seni öpmekten daha fazlasını yapmak istiyorum."

O kadar sert yutkunuyorum ki, daha çok bir yudum gibi. Çok yakın durduğumuzu fark ediyorum ve üzerimde sadece onun beni şu anda nasıl etkilediğini açıkça gösteren bir eşofman var. "Sen sadece ..."

"Ne?" Yüz hatları kararır. "Ben sadece neyim? Lütfen bana nasıl hissettiğimi daha fazla anlat."

Omuzlarımı çökerttiğimde kızmakta haklı olduğunu anlıyorum. "Özür dilerim. Sana nasıl hissettiğini söylemeye hakkım yok. Sadece anlamıyorum ve bir çözüm arıyorum."

"Dün gece, sen beni itene kadar oldukça iyi bir çözüm bulmuştuk."

Dün gece ona durmasını söylemek istemedim. Dün gece yapmak istediğim çok şey vardı ama yapamadım. Şimdi de yapamam.

Bir adım geri atıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sen benim en iyi arkadaşımsın ve bunu mahvedecek hiçbir şey yapmayacağım. Bence kendini kaybolmuş hissediyorsun ve bana tutunuyorsun. Ve lanet olsun, bu beni kızdırıyor çünkü beni kullanacağını düşündüğüm son kişi sensin."

Şimdi incinmiş görünüyor, kaşları şaşkınlıkla içe doğru çekiliyor. "Ne? Seni asla kullanmaya çalışmam."

Midem sıkışıyor ve midem bulanıyor, ama dayanıyorum. "Öyle hissediyorsun. Sanki ben senin için rahatım. Kendini kaybolmuş ve kaotik hissediyorsun çünkü olanlarla yüzleşiyorsun. Toplantılara gidiyorsun ve mezuniyetin yaklaşıyor. Bu yüzden bana sıkıca tutunuyorsun. Ama bu kalbimi kıracak Ethan."

"Ne olacak?"

Sertçe yutkunuyorum, boğazımdaki çığlık hissinden nefret ediyorum çünkü işte bu yüzden bunu yapamıyorum. "Beni kendine aşık ediyorsun."

Gözlerini kırıştırıyor, yüzüme bakarken neredeyse sersemlemiş gibi görünüyor. "Sana asla zarar vermeyeceğim."

"Ama yapacaksın," diye anında cevap veriyorum çünkü içten içe biliyorum ve bunu yapamam. "Biz arkadaşız." Gülümsemeye zorluyorum. "Gerçekten iyi arkadaşız. Sonsuza kadar. Ama bu? Bunu yapamayız. Bu asla aşılmaması gereken bir çizgiyi aşar."

Şu anda yüzündeki yıkımdan nefret ediyorum. Onu daha da kötü hissettirdiğim için nefret ediyorum. Ama ikimizi de böyle aptalca bir hareket yapmaktan korumam gerektiğini biliyorum.

Seks başka bir şeydir. Bundan zevk alınmalıdır. Eğer doğru insanlarla doğru nedenlerle yapılsaydı, çıkar ilişkisi bile o kadar kötü olmazdı. Ama Ethan ve ben öyle değiliz. Bu asla yapmamamız gereken bir şey.

En iyi arkadaşımla, onun gerçekten rahatlamaya ihtiyacı varken seks yapmak pervasızca ve bencilce.

CHAPTER Seventeen

ETHAN

“W hoa. Neyin var?” Beni gerçekten endişeli görünen Colby karşılıyor ve evet, sanırım yüzüm bunu oldukça iyi anlatıyor.

Günlerdir kötü bir ruh halindeyim. Cumadan beri.

"Oh, evet." Brooks şimdi Colby'nin yanında duruyor ve beni değerlendiriyor. "Hiç iyi görünmüyorsun." "Teşekkürler," diye homurdanarak ikisinin de yanından geçip vardiyama girmeye çalışıyorum. Uzun bir gün oldu.

Çok fazla ders. Onlara ve sonra işe yürürken Knox'u takıntı haline getirmek için çok fazla boş zaman.

Onu kullandığımı düşünüyor.

O sabahtan beri onunla konuşmadım. Ev arkadaşı olan iki yabancı gibi dairenin içinde sürüklenip durduk. Kibarca sessizlik. Ben eve gider gitmez odama çekiliyorum. O benimle konuşmak için içeri gelmiyor.

Will, Sean ve Andrea'yı birkaç kez çağırdı. Bir şeyler olduğunu biliyormuş gibi bana bakıyorlar ama hiçbir şey söylemiyorlar. Şaka ya da alay yok. Sadece nefret ettiğim üzgün, acıyan bakışlar.

Yine de Colby ve Brooks'u kaybetmedim. Ben içeri girerken ikisi de beni takip ediyor ve görünüşe göre bu gece çalışmakta olan ve arkamdaki endişeli adamlara pek aldırmış etmeyen Felix'e başlarıyla selam veriyorlar.

Arkamı dönüp onlara bakıyorum, konuşmalarını bekliyorum ama ilk konuşan Brooks oluyor. "Kusura bakma ama sen Bay Günışığı falan değilsin ama bugün gerçekten bitkin görünüyorsun. İyi misin?"

Gerçeği itiraf etmeme ne sebep oldu bilmiyorum ama kendimi kaybediyorum. "En iyi arkadaşımı öptüm." İkisinin de gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve Colby memnun

görünüyor. "Knox'u mu öptün?"

Başımı sallıyorum ve Brooks soruyor, "Peki kötü müydü? Çünkü ciddi üzülmüş görünüyorsun. Belki de bunu düzeltmelisin. En iyi arkadaşını öpmek iyidir, değil mi?"

"Hayır." Knox hakkında arkasından konuştuğum için kendimi hain gibi hissederek başımı sallıyorum ama o terapiyi teşvik ediyor ve bu ikisi bazen benim destek grubumda yer alıyor. "Harikaydı. Dünyayı sarsacak kadar harikaydı."

"Evet. O zaman yüzün yanlış şeyi yapıyor." Brooks yüzümü işaret ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Colby gülüyor ama Brooks'a başını sallıyor. "Kes şunu." Bana bakıyor. "Ne oldu?"

Çamaşır odasına doğru yürüyorum, onlar hayatıma burnunu sokarken ben de meşgul olmak istiyorum. Çamaşırları yıkamaya başlıyorum ve ikisi de bekliyor.

"O da beni öptü. Onun da istediğini düşündüm ve kendimi uçuyormuş gibi hissettim." Brooks'un hülyalı bir şekilde iç çektiğine yemin edebilirim ama kendimi mutlu hissetmiyorum. "Ama sonra beni itti."

Colby dikkatle dinliyor. "Nedenini söyledi mi?"

Boğazımda yükselen safrayı bastırıyorum, ertesi günü düşündükçe midem ağrıyor. "Hemen değil. Sadece kendi odalarımızda uyumaya gittik ve ertesi gün beni onu kullanmakla suçladı. Onu sadece rahatlamaya ihtiyacım olduğu için öptüğümü falan söyledi."

Sesim kızgın ve arkadaşlarımdan bana bunun delilik olduğunu söylemesini bekliyorum. Knox'un bir pislik gibi davrandığını, gerçi bu beni kızdırdı çünkü kimse Knox hakkında bu şekilde konuşamazdı. Ama söylemiyorlar. İkisi de orada durmuş, kaygılı kaygılı bakıyorlar.

"Ne?"

Colby boğazını temizler. "Nasıl böyle düşündüğünü anlayabiliyorum."

"Ne?" Tekrar soruyorum, dehşete düşmüş bir şekilde. "Knox'u kullanacağımı kim düşünebilir? Bunu ona asla yapmam."

Brooks bir adım öne çıkıyor, yüzünde yatıştırıcı bir ifade, sanki benim patlamak üzere olan vahşi bir hayvan olduğumu düşünüyor. "Biliyoruz. Güven bana, ama siz ikiniz uzun zamandır arkadaşsınız."

"Ee?" Ellerimi meşgul ederek kurutucudan havlu katlamaya başlıyorum. "Bu iyi bir şey olmalı."

"Ve öyle," diyor Colby, ama daha fazlasının geleceğini biliyorum. "Ama eminim ki bu bana biraz Onun için hiçbir yerde. Siz daha önce hiç ortalıkta dolaşmadınız, değil mi?"

"Hayır." Katlanmış havlulardan bir yığın yapmaya başladım. "Ama bunun ne önemi var ki? Artık ondan etkileniyorum. Onu öpmeyi düşünmeden edemiyorum. O da beni öptü."

Brooks üzüntüyle, "Ama muhtemelen seni kaybetmekten korkuyor," diyor ve kalbim göğsümde sıkıca sıkışıyor.

"Beni asla kaybetmeyecek."

Colby bir havlu alıp yanımda katlarken, "Seks işleri karmaşıklştırıyor," diyor. "Ve ikinizin çok fazla geçmiş var. Eminim bunu mahvetmekten korkuyordur."

Kaşları çatıldı. Seks benim için hiç karmaşık olmamıştı. Önceden oldukça kolaydı. "Bence bu sadece arkadaşlığımızı daha iyi hale getirir."

Brooks bana gülümsüyor. "Toplantı yakında başlıyor. Sen de katılmalısın. Bazı şeyleri konuşuruz."

Colby başıyla onaylıyor ve elini omzuma koyuyor. "Knox'la konuşman gerekiyor ama sen de

ve kafanı toparla." "Çalışıyorum."

"Patronu tanıyorum," diyor parlak bir gülümsemeyle, elimi tutmadan önce son havluyu alıp katlıyor. "Her şey yoluna girecek. Güven bana."

Buna karşı koymuyorum. Zihnim aslında toplantıya gitmek istiyor ve bedenim otomatik pilotta onları Umut Kıvılcımı toplantısının yapıldığı odaya kadar takip ediyor. Andrew orada ve bizi içeri girerken gördüğünde memnun görünüyor. Brooks Roman'ı öpüyor ve Ben'i göremiyorum ama bugün çalışıyordu, belki bu gece izinlidir.

Roman muhtemelen bu akşamki toplantıdan sonra kendini savunma dersini verecek.

Bu gece burada tanıdığım birkaç kişi daha var ama tanımadığım kimse yok. Oturup başladığımızda, taciz içeren bir ilişkiden yeni ayrılmış genç bir adamı dinliyor ve Colby'nin hikayesi karşısında gerilmesini izliyorum - geçmişte benzer bir şey yaşamış.

Ama o da huzurlu görünüyor.

Sanki bu adam için umut hissediyor. Sanki daha iyi bir şeyin geleceğini biliyor gibi.

Sıra bana geldiğinde, gerçekten konuşmak istemesem de bu sefer çekinmiyorum. Ağzımı açıyorum ve kelimeler dökülüyor. "Korkarım gerçekten iyi bir şeyi berbat ettim. En iyi arkadaşımı öptüm ve o bunu sadece bu toplantılara tekrar gelmekten korktuğum için yaptığımı düşünüyor. Çünkü travmamla gerçekten yüzleşmek istemiyorum."

Kimse bir şey söylemiyor. Yine de paylaşımlar sırasında kimse konuşmaz. Çoğunlukla sadece dinliyoruz.

"Ama onu asla kullanmam, en azından bilerek." Yaptığım şey bu muydu? Bu toplantılardan nefret ediyorum. Her şeyi değiştiren o lanet günü düşünmekten nefret ediyorum. Bu çemberde oturup hayatımı paylaşmaktan nefret ediyorum. "Bunu yapmak istememiştim. Onunla ilgili bir rüya gördüm ve ..." Etrafımdaki yargılamayan gözlere bakıyorum. "Bir seks rüyası," diye açıklıyorum. "Ve ona aşırı odaklanmıştım. Başka bir şey düşünemiyordum. Nasıl bir şey olduğunu görmek için onu öpmek istedim."

Daha fazla dinle.

"Her şeyin o lanet güne geri dönmesini istemiyorum. Bunun bağlantılı olmasını istemiyorum. Onu öpmek istedim ve öptüm. Neden sadece bununla ilgili olamıyor?"

Yıkılırken sesim artık öfkeli çıkıyor. Andrew bana cesaretlendirici bir bakış atıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Onu asla bilerek kullanmazdım. Bu toplantıları ya da enkazı düşünmüyordum. Sadece onu öpmek istedim. O tanıdığım en iyi insan. Benim için fazla iyi ve belki de bunun farkındadır ve beni öpmek istemiyordur. Ama bunun enkazla ilgili olmasını istemiyorum."

"Öyle değil mi?" Tanıdığım ama adını hatırlayamadığım bir kız konuşuyor. Bir saldırıdan kurtulduğu için burada. "Her şey travmalarımıza dayanıyor."

"Ama neden?" Sinirli bir şekilde soruyorum. "Öyle olmasını istemiyorum. Sadece biraz olsun normal hissetmek istiyorum."

Kız anlıyormuş gibi başını sallıyor, belki de anlıyordur. "Ama senin yaptığın da bu değil mi? Kullanmak

böyle hissetmesi için?"

Ona bakıyorum, bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra bunun için bir argümanım olmadığını fark edince tekrar kapatıyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Andrew nihayet konuşuyor, sesi hepimizin içine çekildiği bir sakinlik timsali. "İyi hissetmek istemenin yanlış bir tarafı yok. Onu kötü niyetle kullanmaya çalıştığını da sanmıyorum. Ona ihtiyacın var. Eminim onun da sana ihtiyacı vardır."

Sıkıca başımı sallıyorum, onu kullandığımı düşünmek istemediğim için başımı zorlukla hareket ettiriyorum. "Ona kesinlikle ihtiyacım var."

"Rahatlık mı arıyorsun yoksa daha fazlasını mı istiyorsun, bunu anlamalısın. Daha fazlasını istemekte yanlış bir şey yok."

Daha fazlasını istiyor muyum? Onu öpmekten ötesini düşünmedim. Kahretsin.

Ben bencil bir pisliğim.

"Bir kaza geçirmiş olmaktan nefret ediyorum," diyorum, sesim titriyor ama bu çemberdeki tüm güçlü insanlara bakarken umurumda değil. "Burada cehennemi yaşamış gerçek kurtulanlarla oturup sadece üç dikişe ihtiyaç duyarak sıyrıldığım bir enkaz hakkında sızlanmaktan nefret ediyorum. Ama bundan uzaklaşamıyorum. Sürekli o günü düşünüyorum. Sesleri ve kokuları, ilk müdahale ekibinin yüzündeki dehşet dolu ifadeyi düşünüyorum. Arabayı ve ne kadar parçalanmış olduğunu düşünüyorum ve neden uzaklaştığımı anlamıyorum."

Devam ediyorum çünkü artık duracak gibi görünmüyorum.

"Hayatta kalmamın bir hata olduğunu düşünüyorum. Bir dahaki sefere arabaya bindiğimde kesinlikle öleceğim çünkü ölmem gerekiyordu ve ben ölmek istemiyorum. Zihnime kızgınım çünkü onu bunu aşmaya zorlayamıyorum. O günü tekrar tekrar yaşıyorum. Ve sanki hiç ilerleyemeyecekmişim gibi sıkışmış hissediyorum. Sadece o gün oradayım."

"Bana travma gibi geldi," diyor yanımdaki kız, elimi çok daha küçük olan elinin içine alıp rahatlatmaya çalışıyor.

Sertçe yutkunuyorum, gözlerim doluyor çünkü hiçbirini beni yargılamıyor ve burada güvendeyim. Bakışlarından biri bile "*sen buraya ait değilsin*" demiyor. Hepsi beni anlıyormuş gibi bakıyor ve nedense bu içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Açıklayamadığım bir şekilde özgürleştirici.

"Tüm hayatımın bu travmatik deneyimden ibaret olmasını istemiyorum."

Hepsi de anlamış gibi başlarını sallayarak onaylıyorlar. Andrew bana gülümsüyor ve ben de garip bir şekilde kendimle gurur duyuyorum.

Bir sonraki kişi paylaşmaya başlıyor ve ben oturup dinliyorum, hikayelerine sempati duyuyorum ama burada olduğum ve benimkini dinlemelerine izin verdiğim için kendimi kötü hissetmiyorum.

Ve ilk kez, her ne sebeple olursa olsun, umutlu hissetmeye başlıyorum.

CHAPTER Eighteen

KNOX

Berbat bir ruh halindeyim. Andrea'yla çalışma seansını kaçırdım çünkü yanlışlıkla ona bir pislik gibi davranmak istemedim.

Ethan'la konuşmadığım için boktan bir ruh halinde olduğumu biliyorum. Bu bizim gibi değil.

Biz kavga etmeyiz.

Bu da bana arkadaşlığımıza öpüşme ve diğer şeyleri eklememe konusunda muhtemelen haklı olduğumu söylüyor. Yani, bize şimdiden ne yaptığına bir bak.

Ama Tanrım, onu özlüyorum.

Çok kötü. Will, Sean ve Andrea cumadan beri her gün geldiler. Hepsi de beni bu boktan tavrımdan dolayı uyarmaya çalıştı ama ben bir şey söylemeyince hemen geri çekildiler. Yine de Ethan'la ilgili olduğunu bildiklerinden şüpheleniyorum.

Oturma odasında hiç takılmıyor. Doğruca odasına gidiyor. Merhaba falan demez.

Nefret ediyorum.

Bu yüzden sefil bir hıyarım.

Bu gece işten eve geldiğinde, kanepeye doğru yürüyüp yanıma oturduğunda şok oldum. Büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyorum çünkü günler olmuştu. Onu inceliyorum ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. Belli ki yorgun ama bu gece farklı görünüyor.

Mutlu musun?

Hayır. Tam olarak değil. Ama bir şey var. Farklı bir şey var.

"Bu akşam toplantıda konuştum."

Ne diyeceğimi bilemeden ona bakmaya devam ediyorum. "Yaptın mı?" *Harika. Bu mükemmel. Bu her şeyi düzeltecek, Knox.*

"Ben yaptım." Gözlerini ayırmadan bana bakıyor ve ben kendimi çok huzursuz hissediyorum. "Onlara seninle işleri berbat ettiğimi ve bundan nefret ettiğimi söyledim."

"Ne?" Ne yaptı? "Yapmadın ..."

"Ben yaptım." Hüzünle gülümsüyor. "Gerçekten yaptım. Kafamı toparlamam lazım. Bunu biliyorum. Bana karşı böyle hissetmediğin halde beni öpmen için sana baskı yapmamalıydım."

Bu tam olarak doğru değil ama ağzımdan kelimeler çıkmıyor.

"Berbat durumda olduğumu biliyorum. İstemesem de her şey enkaza geri dönüyor. Ve düşüncesiz olduğumu. O rüyayı gördüm ve dudaklarına bakmaktan ve tadının nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamadım ve takıntı haline getirdim."

Senin de aklında olduğunu söyle.

"Ama seni kullanmaya çalışmıyordum."

Kahretsin, bunu ona söylediğime hâlâ inanamıyorum. "Bunu biliyorum."

Gülümsüyor ama üzgün. "Hiç de bile. Yemin ederim. Bunu asla yapmazdım. Biliyorum, ben bir enkazım ve berbat durumdayım ama seni öpmek o günle ilgili değildi. Gerçekten değildi. Belki de rüyayla ilgiliydi." Gülüyor ve kanepeye yaslanıyor. "Ama enkazla ve sadece iyi hissetmeye çalışmakla ilgili değildi. İyi hissettirmiş olsa bile."

Evet. Gerçekten öyleydi.

"En iyi arkadaş olduğumuzu biliyorum ve bu kafa karıştırıcı çünkü daha önce hiç bir erkekten hoşlanmadım, bildiğim kadarıyla. Yani, ateşli olduklarını anlayabiliyorum ama hiçbirini öpmek istemedim." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben nefes almakta zorlanıyorum. "Sen hariç."

"Beni kullandığını söylememeliydim. Bunu yapmayacağını biliyorum."

"Yapmazdım." Kararlı. "Ve beni neden öyle görmediğini anlıyorum, Knox. Anlıyorum." "Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silkerken kaybolmuş ve savunmasız görünüyor. "Sen sensin. Knox. Mükemmel. Hep öyleydin. Zeki. Güçlü. Komik. Seksi." *Seksi* kısmı aklıma takıldı, yalan söylemeyeceğim. "Sadıksın ve kendine güveniyorsun. Benim ligimin çok dışındasın ve bunu biliyorum."

"Bekle, ne?" Dik oturuyorum ve ona daha doğrudan bakabilmek için vücudumu çeviriyorum. "Seni aşılıyor mu?"

Deli misin sen?"

Gülüyor ama bu kendini küçümseyen bir gülüş ve bundan nefret ediyorum. "Hayır. Ben zeki değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Yakışıklı olduğumu biliyorum ama senin gibi güzel değilim." Bu bir yalan. "Ve lanet olası bir arabayı bile kullanamıyorum."

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Pek bilmiyorum. Belki de sadece onu susturmak içindir. Ama kendisi hakkında bu kadar kötü konuşmasına dayanamıyorum ve kendimi durduramadan dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Ona çarpıyorum ve şaşkınlıkla inlemesine neden oluyorum ama o hemen bana

uyuyor ve beni öpüyor.

İlk seferinde olduğu kadar iyi, olacağını biliyordum. Mükemmel öpüşüyor. Beni öperken ağız sert ama uyumlu ama benim yönlendirmeme izin veriyor. İnleyip beni kucağına çekerken dilim ağızının içinde geziniyor, onunkinin üzerinde okşuyor.

İsteyerek gidiyorum, öpüşürken kalçalarım onun çok daha büyük, daha sağlam olanlarına biniyor ve büyük elleri sırtımı yumuşatıyor.

"Ne oluyor?" diye ağızıma doğru nefes alıyor ama ellerini çekmiyor ya da beni itmiyor. "Durdurmak istediğimden değil. Tanrım, lütfen durdurma."

"Ben sadece"-ne diyeceğimi bilemiyorum ve dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum, tadına bakıyorum ve alay ediyorum-"Kendin hakkında bu şekilde konuşmanı istemiyorum."

Tekrar konuşmaya başladı ama ben izin vermedim. Ağızım onunkini yutuyor ve o da bana izin veriyor, bana açılıyor ve geçen gün benimkine yaptığı gibi alt dudağını taciz etmeme izin veriyor ve sonra daha iyi hale getirmek için yatıştırmama izin veriyor. Emiyor, yalıyor, tadına bakıyor ve her saniyesine bayılıyorum.

Kafamın bir köşesinde bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Ne kadar iyi olduğunu bilmesini istiyorum. *Arzulanan.*

Güçlü, kendinden emin ve seksi olduğunu da.

O şeyler olmaktan asla vazgeçmediğini. "Bu çok tuhaf hissettirmeli," diyorum düşünmeden ve dudaklarıma gülümsediğini hissedebiliyorum.

"Öyle değil. Benim için değil." Eli gömleğimin altından kayıyor, dokunuşu sırtımın derisini kavuruyor ve ben sadece daha fazlasını istiyorum.

"Ben de." Ellerimi gömleğine götürüp kaldırmadan önce onu tekrar öpüyorum. Hiç tereddüt etmeden yardımcı oluyor, gömleğini çıkarıp kanepenin arkasına fırlatıyor.

Yontulmuş göğsüne bakıyorum, parmaklarımı göğüs kaslarının üzerinde ve aralarında gezdiriyorum, parmak uçlarım karın kaslarının üzerinde kayarken her sert çıkıntının tadını çıkarıyorum. Her dokunuşta esniyorlar. Elimi karnının üzerinde düzleştirdiğimde, o da elini kaldırıp karnını örtüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Senin için yeterince iyi olmak istiyorum."

Ne yaptığımızı bilmiyorum. Ve evet, pervasızca olduğunu biliyorum ama bir şekilde çok da doğru geliyor. Eğilip onu öpüyorum, spor şortunu delen sert sikimi onunkine sürüyorum.

"Sen tanıdığım en iyi insansın," diyorum dürüstçe, dudaklarım çenesinin üzerinden kayıyor ve boynunu öpüyorum. Başını yana eğerek bana erişim izni veriyor.

"Ben de seni görmek istiyorum."

Vücuduma her zaman oldukça güvenmişimdir. Fazla değil ama fırsat buldukça sabah koşullarıyla oldukça formda kalıyorum. Yine de, Yunan tanrısı gibi vücudu olan bir adamın üzerinde oturmak gözümü korkutuyor. Hantal ve güçlü, tamamen kaslı.

"Lütfen" diye soruyor. Ve lanet olsun, tabii ki beni görmesine izin vereceğim. Sanırım şu anda, istediği her şeyi ona vereceğim.

Gömleğimi başımın üzerinden sıyrıyorum ve fazla düşünmeden fırlatıp atıyorum. Elini karnımın üzerinde gezdiriyor ve neredeyse hayranlıkla bakıyor. "Çok güzelsin."

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum ama sadece eğilip onu öpüyorum. Aramıza uzanıp onu sortunun üzerinden kavıyorum, sert aletin her çıkıntısını ve açıkça iç çamaşırı giymediğini hissediyorum. "Bu çok müstehcen."

Gülümsüyor. "İç çamaşırından nefret ettiğimi biliyorsun."

"Sen de spor salonunda neden bütün kadınların sana akın ettiğini merak ediyorsun," diye takılıyorum ama sonra içimi kıskançlık kaplıyor çünkü bunun doğru olmadığını biliyorum. Cidden ona akın ediyorlar.

"Hey." Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi yüzümü kocaman ellerinin arasına alıyor. "Hiçbirini istemiyorum. Ben seni istiyorum."

"Ama neden?" Düşünce dudaklarımdan dökülüyor.

"Sana zaten söyledim." Sırıttıyor ve beni tekrar öpmek için eğiliyor.

Yaptı ama yine de şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ve her nasılsa, beni öperken aynı anda benim yardımımıla pantolonumu çıkarması ve sonra ikimiz de tamamen çıplak olana ve kanepede öpüşene kadar onunkini çıkarması hala inanılmaz hissettiriyor.

"Yatak odasına gidelim mi? Kayganlaştırıcım yok." Geri çekilirken perişan görünüyor. "Oh lanet olsun."

Ya da prezervatif. Siktir!"

"Dur bakalım," diyorum hafifçe gülerek çünkü şu anda çok sevimli bir şekilde üzgün görünüyor. "Ne yaptığımızı tam olarak anlamasam da bunu istiyorum." Uzun ve kalın sikine bakıyorum. Damarlı ve iri vücuduyla çok orantılı. Mantar kafası ucundan sızıyor, parlıyor ve ağzımı sulandırıyor. Taşaklarım ihtiyaçla geriliyor. "Ve aletini içimde istiyorum. Bundan eminim." Gözlerinin içine bakarken nefes nefese kalıyorum, bakışlarımı muhteşem aletinden ayırmaya zorluyorum. "Ama acele etmemize gerek yok."

"Aklında ne var?"

Yani. Birçok. Şey.

CHAPTER Nineteen

ETHAN

Aman Tanrım, yine rüya görmesem iyi olur.

Knox'a dokunurken tek düşünebildiğim bu. Ama düşünmüyorum. Bu gerçekten oluyor. Knox tamamen çıplak ve kucağımda. Ve her zaman yakışıklı olduğunu düşünmüş olsam da, şu anda düpedüz güzel görünüyor. İnce ve pürüzsüz. Benim gibi göğsünde kıl yok ve bunun doğal olduğunu biliyorum. Ergenliğe geç girdiği için onunla hep alay etmişimdir.

Yüzünü sık sık tıraş etmesi gerekmiyor ama bugün tıraş olmuş olmalı çünkü yanakları pürüzsüz.

O mükemmel.

Güzel aletine kadar. Ve *çok* güzel.

Soyunma odaları dışında sadece kendi sikini görmüş ve kendini heteroseksüel olarak tanımlamış bir adam olarak, onun sikine bakmaktan ve ne kadar güzel olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Ayağa kalkmış, sert ve bekliyor. Ucu pembe, uzun ve benimki kadar kalın değil ama yine de ne kadar zayıf olduğuna göre etkileyici.

Onunla her şeyi istiyorum. Onun içinde olmak istiyorum. Ağzını üzerimde hissetmek istiyorum. Ağzımı onun üzerinde istiyorum. Her yerine dokunmak istiyorum. Hatta sanırım onu içimde bile istiyorum.

Daha önce hiç kıcıma bir şey sokmamıştım ama onunla her şeyi istiyorum. Vereceği her şeyi. Ben.

Toplantı beni rahatlatmıştı ama Knox'la aramızdaki bu sorunu hâlâ çözmem gerektiğini biliyordum. Tek yapmak istediğim

özür dilemek ve beni o şekilde görmediğini anladığımı söylemekti. Ama sonra beni ağzıyla susturdu ve hayatımda hiç bu kadar istendiğimi hissetmemiştim.

Arzusunu hissedebiliyordum.

Ben de ne yaptığımızı bilmiyorum ama teklif ettiği sürece her şeyi kabul edeceğimi biliyorum çünkü ona ihtiyacım var.

Çünkü onu istiyorum.

Çünkü onun için yeterince iyi olmak istiyorum ve bunu mümkün kılmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Buna toplantılara gitmek ve travmalarım üzerinde çalışmak da dahil. Çünkü üniversiteden mezun olmak ve istediğim işe girmek istiyorum. Kendimi yeniden bütün hissetmek istiyorum.

Dizlerinin üzerinde, açık kalçalarımın arasında yere kayıyor ve o ışıltılı yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Bunu istediğine emin misin?"

Tanrım, bunu nasıl sorgulayabilir ki? "Evet," diyorum sertçe. "Bunu o kadar çok istiyorum ki zar zor nefes alabiliyorum."

Sikim çok sert ve sızıntı yapıyor ve taşaklarım sıkıca çekilmiş. Ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yok ama hepsi için buradayım. Başını salladığında ve sonra eğilip sadece ucunu yaladığında ve dilini yarığımın üzerinde sürüklediğinde, neredeyse koltuktan sarsılıyorum.

Acele etmeden, dilini boyumdan aşağı ve sonra tekrar yukarı sürüklerken parmaklarım minderlere gömülüyor. "Siktir," diye zar zor fısıldıyorum.

"Daha başlamadım bile," diyor, onda olduğunu bildiğim ama yatak odasına taşınıp taşınmadığından emin olamadığım o ukala tavrı takınarak. Sanırım artık biliyorum. Boğazının arkasına gelene kadar sikimi yutarken elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor.

Öğürmüyor bile, sadece etrafımda yutkunuyor ve yıldızları görmemi sağlıyor. "Kutsal. Kahretsın." Henüz boşalmak istemiyorum. Onun için dayanmak istiyorum ama taşaklarım karıncalanıyor, bir elimi saçlarına götürüp sıkıca kavradığımda bu his omurgamda geziniyor. "Knox. Ben I . . ."

Siktir. Beni çılgına çeviren bir özgüvenle sikimin üzerinde bir, iki, üç kez ustalıkla sallanıyor, sonra çenesinden ve parlak gözlerinden süzülen tükürük ve prekumla bana bakıyor. "Ne istiyorsun Ethan?"

"Yaklaştım."

Bunun üzerine gülümsüyor. "Yani durmamı mı istiyorsun?" Aletimin tabanını kavırıyor, dilini tekrar yarığımın üzerinde gezdirirken gözlerinde yaramazlık var. "Yoksa devam mı edeyim?"

"Ben . . ." - belli ki düşünemiyorum. "Bilmiyorum."

Bunun üzerine gülümsüyor ve sonra sikik herif gerçekten de sikimin ucunu öpüyor, yerden kalkıp tekrar kucağıma tırmanmadan önce sadece yavaş bir gagalama. "Yükünü gerçekten yutmak istesem de" - ağzını benimkine yaklaştırıyor ve aletim onun pis sözleriyle aramızda sarsılıyor - "taşaklarım ağrıyor." Aletini benimkine doğru kaydırıyor, bana sürtünüyor ve ben de başımı kanepeye yaslayıp çıplak kalçalarına tutunuyorum.

"Evet. Benimki de," diye inliyorum ıslak aletim onunkine doğru hareket ederken, başları her kayışta birbirini yakalıyor ve tüm vücuduma elektrik saçıyor. "Vay anasını. Bu nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?"

Omuzlarımdan tutup dudaklarımı okşarken kalçalarını bana doğru itiyor.

"Sana öğretecek çok şeyim var."

"Hepsini öğrenmek istiyorum," diyorum ciddiyetle. *Lütfen benden bıkmasına izin verme.*

Elini ikimizin de etrafına sarıp kalçalarımızın kayışıyla okşadığında, iğim bitti. Aletimden fişkıran dölleri elini kaplayıp sikine ve karnına çarptığında haykırıyorum.

"Evet," diye nefes alıyor, kendi boşalmasını bulurken hâlâ bizi birlikte okşuyor, dölleri benimkilere katılıyor. Nefesimi zar zor tutabiliyorum, ama yükseklerden aşağı inmiyorum. Sadece bizi serbest bırakıp göğsüme doğru öne düştüğünde büyüyor.

"Demek öyle oldu," diyorum, şimdi beni itmemesi için dua ediyorum. Ona sadece ihtiyacım yok. Onu istiyorum. Hem de çok.

Beni kendinden uzaklaştırırsa ya da Tanrı korusun, beni onu tekrar kullanmakla suçlarsa buna dayanamazdım. Bunu asla yapmam. Bunu bilmeli.

Lütfen bir şey söyle.

"Evet." Biraz geriye yaslanıyor, göğsü inip kalkıyor. "Sen iyi misin?" "Az önce o kadar sert boşaldım ki önümü zar zor görebiliyorum. İyiden de öteyim."

Bunun üzerine kıkırdıyor ve yanağımdan öpüyor. "Seni kaybedemem Ethan. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Ve seks işleri zorlaştırıyor."

Brooks ve Colby de aynı şeyi söyledi. "Öyle olmak zorunda değil." "Evet, yine de arkadaşlığın bizim için en iyisi olduğundan emin değilim."

"Bunu istemiyorum," diyorum hızla ve elini tutup çıplak göğüslerimizin arasında tutuyorum. "Ben seni istiyorum."

Dişleriyle alt dudağını çekerken çelişkili görünüyor. "Bu nasıl oluyor? Bunca yıldan sonra? Biz hiç ..." Elimi sıkıyor. "Senin hakkında hiç böyle düşünmedim, senin de düşünmediğini biliyorum. Neden şimdi?"

Omuz silkiyorum, onun gibi analizci değilim ve onun kadar zeki de değilim. "Bilmiyorum. Ama oluyor işte. Ben istiyorum. Ve eğer sen de istiyorsan, bir yolunu bulabiliriz. Tam olarak senin tipin olmadığımı biliyorum." -Ondan gözlerimi kaçırıyorum, utanç beni yıkıyor- "Senin tipin değilim."

"Dur." Boştaki eli çenemi kavıyor ve gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyor. "Sen herkesin tipisin. Ya da öyle olmalısın. Nazik ve sadıksın. Güzelsin."

"Her zaman nazik değildim. Sen beni nazik yaptın."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Sen her zaman naziktin. Ve iyiydin."

"Beni iyileştiriyorsun," diyorum dürüstçe ve beni yumuşak ve tatlı bir şekilde öpüyor, göğsümün şu anda hissettiğim sakin mutlulukla neredeyse patlamasına neden oluyor. "Seni bir randevuya çıkarmalıydım. Siktir."

Buna gülüyor ve başını bana doğru sallıyor, çenemi tutmaya devam ederken alnını benimkine yaslıyor. "Randevuya ihtiyacım yok ama dürüstlüğe ihtiyacım var."

"Sana karşı her zaman dürüstüm."

Başını sallıyor, alnının derisi benimkine değiyor. "Biliyorum. Ama demek istediğim, eğer herhangi bir noktada

artık bunu hissetmiyorsan, bana söylemelisin. Beni incitmek istemiyorsun diye kendini benimle birlikte olmaya zorlayamazsın. Bu daha çok acı verir."

"Seni ne kadar çok istediğimi nasıl bilmezsin?"

"Her ne sebeple olursa olsun beni şimdi istiyorsun ve bu sorun değil. Ama" - savunmasız görünme sırası onda

- "Bunu yavaştan almalıyız. İşleri yoluna koymalıyız."

"Randevu mu?" Gülümseyerek sordum. Randevulaşmak için hiç çaba harcamadım ama onun için harcayacağım. Sırıttırıyor ve elimi tutup beni de yukarı çekerek üzerimden iniyor.

"Evet. Randevu."

Onu kollarıma çektim ve öptüm. "Tamam ama bunu yapmanı istemiyorum çünkü sen de benim incinmemi istemiyorsun. Buraya sana bunu atlatacağımı söylemeye geldim. Sadece arkadaş olmaya geri dönebiliriz. Bu konuda kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum."

Gözlerimin içine bakarken eli boynumun arkasına dolanıyor. "Bunun ne olduğunu ya da buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum ama istediğimin bu olduğunu biliyorum. Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde doğru hissettiriyor. Ama son zamanlarda ilişkilerden uzak durmamın bir nedeni var Ethan."

Bakışlarım kararıyor şimdi. "Seni asla aldatmam."

Bana inanmak istiyor gibi görünüyor ama belki de inanmıyor. Ve şimdi, eski erkek arkadaşlarının kışını tekmelemeyi daha da çok istiyorum. "İstemediğini biliyorum ama olur böyle şeyler. Aptalca şeyler. Sadece çıkmak istiyorsan benimle konuşmanı istiyorum. Tamam mı?"

Çıplak bedenini kendime doğru çekerek kolayca başımı sallıyorum. "Tamam." "Ve gerçekten yavaştan alacağız.

Tamam mı?"

Bu kısmı kabul etmek istemesem de tekrar başımı sallıyorum. Onunla her şeyi yapmak istiyorum. Her şeyi.

Ama başımı sallayarak onaylıyorum ve sakinliğimi koruyorum. "Tamam."

Beni tekrar usulca öpüyor ve temizlenmem için beni banyoya götürmeden önce derin bir nefes alıyor.

Bunun onun için tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama onun için olabileceğimi göstermek için elimden *geleni* yapacağımı biliyorum. Ona doğru davranacağım ve geçmişteki pislikler gibi onu incitmeyeceğim.

Knox için yeterince iyi

olabilirim. Ve olacağım da.

CHAPTER Twenty

ETHAN

“Y Hala iyi misin?” Knox bana iyi olduğunu söylemiş olsa da sormak zorundayım.

Knox başını hafifçe çeviriyor, ben yanına sokulurken hâlâ yatağında sırt üstü yatıyor.

"Ben iyiyim. Hayatım boyunca eşcinsel olduğumu unutuyorsun. Bir erkekle seks yapmak benim için büyük bir mesele değil."

Kaşlarımı çattım çünkü duymak istediğim şey bu değildi. Ben sıradan bir adam değilim. Uzun zamandır en iyi arkadaşız. Bu yeni bir şey ve o beni uzak tutuyor. Bunu neden yaptığını biliyorum ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor. "Seks hakkında değil." *Seks* kelimesini sessizce söylüyorum ve nedenini bilmiyorum. "Seks bile yapmadık."

"Birlikte geldik. Seks budur." Yana doğru yuvarlanıyor. "Tabii eğer penetrasyon yoksa eşcinsel sayılmayacağı gibi bir boşluktan yararlanmıyorsan."

Şaka yapmaya çalıştığını biliyorum ama bunun bir savunma mekanizması olduğunu ve bende işe yaramayacağını da biliyorum. Onu çok iyi tanıyorum. Ellerini ellerime alıp göğsüme bastırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Herhangi bir boşluk aramıyorum. Etiketler umurumda değil. Ya da eşcinsel olmak. Ya da her neyse. Sana, bir ilişki için gerçekten uygun bir yerde olmadığını ve arkadaş olduğumuzu bilerek, birlikte yaptığımız şeyle ilgili hala sorun yaşayıp yaşamadığını soruyorum."

"Özür dilerim," diye özür diler. "Bir ilişki aramıyordum. Okuluma devam etmek ve kalbimin tekrar kırılmasını istemedim."

"Senin kalbini asla kırmayacağım."

Bana inanmıyor gibi görünmesi beni rahatsız ediyor. "Bilerek yapmayacağını biliyorum."

"Ben de kazara yapmam." Bana inanmasına ihtiyacım var. Beceriksiz olabilirim ve tamamen

ama ona zarar vermeyeceğim. Onu incitmektense ölmeyi tercih ederim ve sanırım ölmekten korktuğumu tespit ettik.

"Bunun sözünü veremezsin. Hayat öyle bir şey değil. Bana zarar verebilirsin." "İncitmeyeceğim." Kararlıyım çünkü bunu yapmamın imkanı yok.

"Ya işler yolunda gitmezse? Şu anda yaptığımız şeyle?"

Hala buna bir ilişki diyemiyor. Bunun gerçek olduğunu düşünmüyor ve ben de bunun gerçek olduğunu ona kanıtlamanın bana bağlı olduğunu biliyorum. Ama şimdilik bunu onun için basit ve yavaş tutuyorum. "Yapacaklar. Bundan hiç şüphem yok. Ama yapmazlarsa, o zaman birbirimizle konuşuruz. Ne olursa olsun her zaman arkadaş kalacağız."

Hâlâ o kadar emin görünmüyor ve bu içimi kemiriyor. "Seni kaybedemem."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum." Ona, onun bana olduğundan daha çok ihtiyacım var. Tamamen doğru hissetmeseydim riske atmazdım.

Öne doğru eğilip onu yavaşça öpüyorum, sabah nefesini ya da başka bir şeyi umursamıyorum. Ona bu işte ne kadar var olduğumu göstermek istiyorum. Öpüşürken gülümsüyor, ellerini geri çekip göğsümün üzerinde yumuşatıyor. "Derse gitmem gerekiyor."

"Benimle duş alır mısın?" Hayır demeyeceğini umarak soruyorum.

"Tamam," diyor gülümseyerek ve yataktan tırmanıyor, elimi tutup beni duşa çekiyor. Küçük ama sığıyoruz. Vücut yıkayıcısını alıp ellerimi çıplak vücudunda gezdirirken vücudum ona yaslanıyor.

Her yerine dokunmak istiyorum. Onu tatmak istiyorum. Seks yapmayalı çok uzun zaman oldu ve evet, belki de özliyordum. Ama onunla olmak, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Sanki onunla yapmak istediğim her şey için dünyada yeterli zaman yokmuş gibi.

"Gerçekten gitmem gerekiyor," diyor vücudunu durulamak için dönerken ve gözlerim onun mükemmel, yuvarlak kıkına yapışıyor. Bu kadar mükemmel bir kıkı olduğunu bilmiyordum. Bunca yıldır bunu benden sakladığını düşünmek. Zayıf ama kıkı sıkı ve etli, o kadar mükemmel ki daha iyi görebilmek için dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ellerim kıkının her iki topağını da kavrayıp sıkıca tuttuğunda şaşırıyor. "Oh lanet olsun, Ethan. Gerçekten."

"Çok mükemmelsin." Ellerimi kıkında ve kıllı kalçalarında gezdiriyorum. "Çok mükemmelsin."

O arkasını dönmeden önce bir yanağını, sonra diğer yanağını öpüyorum ve sonra sertleşmiş aletiyle karşı karşıya kalıyorum.

"Yapabilir miyim?" Hayır cevabından korkarak soruyorum.

Bana bakıyor, sırtından aşağı su akıyor. Sırılsıklam olmuş, sabun köpüğünün izleri vücudundan aşağı inerken bana hızlı ve kararsız bir şekilde başını sallıyor. Aletini elime alıyorum ve ağırlığına dikkat ediyorum. Benimkinden farklı -şimdiye kadar dokunduğum tek alet o. "Çok güzel."

Homurdanıyor, ama sonra öne eğilip ucunu yaladığımda nefesi kesiliyor. "Oh, Tanrım. Beni öldürebilirsin."

Henüz hiçbir şey yapmadım ve ne yaptığımı bilmiyorum. Yine de başımdan geçenlerden payıma düşeni aldım, bu yüzden sadece sevdiğimi bildiğim şeyi yapıyorum. Ona kendini iyi hissettirmek istiyorum ve bu ihtiyaç sinirlerimi bastırıyor. Onu yavaşça ağzıma alıyorum, hepsini alamıyorum ama o aldırıyor gibi görünüyor.

Bana ne kadar iyi olduğumu söylerken parmakları ıslak saçlarımda geziniyor. Bunun olduğuna inanmadığını.

"Taşaklarım."

İşaretini alıp aletini aşağı indiriyorum, sonra taşaklarını emiyorum, ondan gelen derin, gırtlaktan inlemeleri seviyorum. Sikini tekrar ağzıma alıyorum, kafasına dikkat ediyorum ve dilimi kullanıyorum.

"Siktir, Ethan. Boşalacağım. Çek."

Hayır. A. Şans. Onu tatmak istiyorum. Bu yüzden istediğini yapmak yerine, çabalarımı ikiye katlayarak daha sert emmeye devam ediyorum ve çok geçmeden, onu boşaltana ve başımı itene kadar spermi ağzıma tekrar tekrar fışkırıyor.

Ayağa kalkıyorum, nefesini tutmaya çalışırken gözlerinin içine bakıyorum ve ensesinden kavrayarak onu yakıcı bir öpücük için çekiyorum. Kendi tadına bakmasına izin veriyorum. Eli sert şaftımın etrafını sardığında, kendi serbest bırakmamla haykırmam için sadece birkaç uzman vuruş gerekiyor. Beni öperken ve okşarken çıkardığım ses ağzının içinde hapsoluyor.

İkimiz de nefesimizi tuttuğumuzda, duştan çıkıp giyinmeden önce tekrar temizleniyoruz. Çıkarken sadece kahve almaya vakti oluyor, dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve bu gece görüşeceğimize söz vererek ayrılıyor.

Öğleden sonraki derslerimden önce sabah vardiyam için spor salonuna giderken adımlarımdaki ekstra zıplamaya engel olamıyorum. İçeri girdiğimde Colby hemen yanıma geliyor ve oldukça memnun görünüyor.

"Mutlu görünüyorsun."

Ben mutluyum. Hiç bu kadar mutlu hissetmiş miydim bilmiyorum. Bu kadar doğru. Hâlâ üzerinde çalışmam gereken çok şey var. Bunu biliyorum. "Evet. Knox'la güzel bir konuşma yaptım."

Kocaman bir gülümsemeyle bana bilmiş bilmiş bakıyor. "O kadar iyi, ha?"

Hiçbir detayı paylaşmıyorum. Knox'la aramızda olanlar sadece ikimizin arasında ama içimde parlayan mutluluğu da saklayamam. "Evet. Çok iyi."

"Senin adına sevindim." Ve bunu kastettiğini biliyorum.

"Ben de." Gülümsüyorum ama sonra kaşlarım çatılıyor. "Umarım onun için yeterli olabilirim. Yeterince iyi. Yeterince güçlü."

Buna üzülmüş görünüyor ve elini omzuma koyuyor. "Öylesin. Gerçekten öylesin. Ve buna inanmadığını biliyorum. Bunu ben de anlıyorum, inan bana. Bir zamanlar Ben için yeterince iyi olmadığımı emindim."

Bu beni şaşırttı. Colby çok şey atlatmış harika bir adam. Ben de harika biri ama mükemmel bir çift gibiler. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Bana sürekli yeterince iyi olmadığımı söyleyen bir adamla yaşadığım taciz dolu bir

ilişkiden geldim. Ve uzun süre ona inandım."

"Ne g t herif ama," diye dudak b k yorum çünkü Colby yine harika biri.

Gülümsüyor. "Bunu fark etmem uzun zaman aldı. O sadece kötü niyetli ve zalim biriydi. Ve sevgiye layık olduğumu." Omzumu sıkıyor. "Ve sen de öylesin."

" zerinde çalışmam gereken çok şey var," diyorum aptalca çünkü lanet olsun. Beni tanıyan herkes bunu bilir.

Gülümsüyor. "Knox söz konusu olduğunda değil. Ona bir prens gibi davranacağını biliyorum. Bundan hiç şüphem yok."

Bunun  zerine biraz şiştim çünkü bu kadar doğru. Onu asla kötü hissettirmeyece im. Onun beni geliştirdiği gibi ben de onu geliştirmek için elimden geleni yapacağım. "Toplantılara gitmeye devam edeceğim."

"Bu iyi." Elini bırakıyor. "Bu gerçekten iyi. Bunu söylemek garip, biliyorum. Ama konuştu un için seninle gurur duyuyorum. Bunu aşmanın tek yolu bu. Seni önemseyen insanlarla konuşarak."

"Yabancıların bu kadar  nemseyebilece ini hiç düşünmemiştim."

Sırıttırıyor. "Yabancılarla ilgili komik olan şey de bu. Hepsi arkadaşınız ve hatta belki de aileniz olma potansiyeline sahiptir."

Dersine başlamadan önce göz kırptıyor, ben de gülümsüyorum ve bunun ne kadar doğru olduğunu düşünerek iş g n me başlıyorum. Burası sadece yürüme mesafesinde bir iş olarak başlamıştı ama bu insanlar g vendi im bir aile haline geldi.

Biraz korkutucu ve biraz da havalı.

Sonra Knox'u düşündüm ve gülümsedim.

O hep bir şekilde benimdi ama artık gerçekten benim. Sadece onu böyle tutmanın bir yolunu bulmalıyım.

Her şeyi berbat etmemek için.

CHAPTER Twenty-One

KNOX

Ethan¹ düşünmeden edemiyorum. Yani, genelde aklımın bir köşesinde o olur. Ama şimdi, onu öpme düşünceleri. Duşta hiç önemli bir şey değilmiş gibi bana oral seks yapması. Bu sabah çıkmadan önce beni öpmesi.

Bu nasıl benim hayatım?

"Gerçekten bu konuda konuşmayacak mıyız?" Dikkatimi, yanımdaki kanepede oturduğu yerden eğlenmiş görünen Andrea alıyor. Birlikte ders çalışıyoruz -ben en iyi arkadaşım ile birkaç saat içinde iki kez geldikten sonra bugün çok daha iyi bir ruh halindeyim.

"Ne hakkında konuşacağız?"

Bir kahkaha atıp kafasını bana doğru sallıyor ve sokağın aşağısındaki kafeden aldığı latteyi yudumluyor. Bana da bir tane getirmiş, bu da onu daha çok sevmeme neden oluyor. "Bu sabah kapının önünde şahit olduğum öpücük."

Ne? Şok içinde ona göz kırptım. "Ne öpücüğü?"

Gözlerini genişletiyor. "Vay canına. Bu kadar dikkat çekici olduğuma sevindim. Bu sabah sen çıkarken ben de daireme giriyordum. Arkadaşınla dudak dudağa olduğunuzu gördüm."

"Ethan?"

Kıkırdıyor. "Bu sabah öptüğün tek arkadaşın o değil mi?"

Lanet olsun. Bu sabah onu hiç görmedim. "Neden bir şey söylemedin?"

"Meşgul görünüyordun." Gözlerinde mutlu bir bakışla omuz silkiyor. "Anlat bakalım. Neler oluyor?"

Birlikte geçirdiğimiz gece hakkında konuşmak istemiyorum, detaylı olarak değil. Bazı nedenlerden dolayı, Ethan özel olduğu için bu bana kirli geliyor. "Sanırım artık beraberiz."

"Birlikte mi?"

Başımı sallıyorum, kendi lattemi alıp bir yudum alıyorum ve gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. "Evet. Sanırım öyle." Yani, aşağı yukarı buna karar vermiştik. Her ne kadar ağırdan almak istesem ve içimde bir korku olsa da. Beni kullandığından değil - en azından bilerek değil - ama belki de ben onun güvenli yeriyim. Yaşadığı travmada onu rahatlatıyorum.

Beni bilerek incitmeyeceğini biliyorum. Bunu biliyorum. Ama yine de travmatik deneyimini atlattığında, kendini yeniden bütün ve güvende hissettiğinde başka birini isteyeceği korkusuyla savaşıyorum.

Daha önce iki kez aşık olduğumu sanmıştım. Ciddi, kararlı ilişkilerde. Her şeyi göze almıştım ve balıklama dalmıştım. Ama hepsi yalandı. Beni gerçekten umursamayan, aldatan pisliklerdi.

Ethan'la aynı şey değil. Bunu biliyorum ama yine de korkutucu. Özgüvenini geri kazandığında daha çok istediği birini bulacak.

"Sence?"

Omuz silkiyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama başarısız olduğumu biliyorum. "Ağırdan alıyoruz. Bu yeni bir şey. Dün geceki gibi yeni."

"Ama bu Ethan. Onun için yeni bir şey yok."

Kahvemi tekrar masaya bırakıyorum ve bir ders kitabı alıyorum. "Bu. Beni istediğini söylüyor. Bir ilişki, ama buna tam olarak inanabilir miyim bilmiyorum."

"Bak, Ethan pek çok şeye benziyor ama bir yalancı mı? Hiç sanmıyorum," diyor, haklı olduğundan emin bir şekilde ve ben de gülümsüyorum.

"O bir yalancı değil. Bunu biliyorum ama nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Beni her zaman önemseydiğini biliyorum. Belki bu da öyle bir şeydir ama seks de eklenmiştir."

Bunu düşünüyor, bir içki alıyor ve sonra başını sallıyor. "Ya da belki de sana her zaman aşıkta ve bunu kabullenmeye başladı."

Başımı sallayıp alay ediyorum. "Evet. Bana aşık değil. Bu sadece ..." İçimi çekiyorum, ne söylemek istediğimden emin değilim. "Çıkıyoruz. Biz çıkıyoruz."

"Tamam. Sen ne dersen de. Ne olursa olsun senin adına mutluyum."

Kendim için de mutluyum ve aynı zamanda dehşete düşmüş durumdayım. "Sean ve Will'e söyleme, tamam mı?"

Bunun üzerine hemen gülüyor. "Ne? Heteroseksüel bir erkeğe dönüştüğün için seninle alay etmelerini istemiyor musun?" Kaşlarımı çatıyorum ve ona sinirli bir bakış fırlatıyorum çünkü tam olarak öyle.

"Gerçekten istemiyorum."

Başını bana doğru sallıyor ve iç geçiriyor. "Pislik bunlar, ama biliyorsun ki şaka yapıyorlar. Kimse kimseyi bir şeye dönüştüremez."

"Bunu biliyorum." Göğsümü gösteriyorum. "Ama bana bok atmaya bayılıyorlar."

"Arkadaşlar böyle yapar." Kolayca gülüp geçiyor. "Ve tamamen uygunsuz olmayı bitirdiklerinde senin için benim kadar mutlu olacaklar."

Gülüyorum çünkü onlar iyi arkadaşlar. Ama sanırım bu tür şeylere karşı her zaman biraz hassas

olacağım.

Şaka. Lisedeyken insanlar bizimle böyle dalga geçerdi. Sanki sihirli bir gücüm varmış gibi Ethan'ı eninde sonunda eşcinsel yapacağımı söylerlerdi.

Bu benim için can sıkıcı ve sinir bozucuydu. Ethan'ın olduğundan farklı biri olmasını istemiyordum, tıpkı onun da benim farklı biri olmamı istemediği gibi. Bu durum Ethan'ı hiç rahatsız etmiyordu ama beni çok rahatsız ediyordu.

Ve şimdi, öpüşüyoruz ve dokunuyoruz. Birlikte. Bir ilişkinin başlangıcı olduğunu düşünüyorum.

Ah, evdekiler bizi şimdi görseler ne derlerdi.

Böyle şeyler için endişelenmekten nefret ediyorum. Onların cehaletinin kazanmasına izin vermekten nefret ediyorum. Ama sanırım bu benim derinlere gömmeye çalıştığım bir tür travmam.

Ama gerçekten istediğim şey, bu saçmalıkların hiçbirine odaklanmamak ve şu anda sadece Ethan ve bana odaklanmak.

Vay anasını. Ethan ve ben varız.

Buna inanamıyorum.

CHAPTER Twenty-Two

ETHAN

“J Hadi ama." Tam bir baş belası olmasaydı en iyi arkadaşım olmazdı. Knox'un elini tuttum ve onu apartmanımızdan dışarı çıkardım. "Eğlenceli olacak."

Knox onu takip ediyor, ona rehberlik etmeme izin veriyor, bir yandan da "Bunu yapmak zorunda değiliz" diye yakınıyor.

"Ama ben istiyorum." Kaldırıma indik ve yürümeye başladık. "Resmi bir ilk buluşmaya ihtiyacımız var."

Ona her şeyi vermek istiyorum ama şu anda seçeneklerim biraz kısıtlı. Yine de ona bir ilk randevu verebilirim. "Gerçekten yok. Biz ezelden beri arkadaşız. Yıllar boyunca birçok kez birlikte yemeğe çıktık."

"Sızlanmayı kes," diyorum sevgiyle, kaldırımda onun yanında yürürken. "Sadece yürüme mesafesinde gidebileceğimiz için tipik bir ilk buluşma olamayacağını biliyorum ama buralarda çok güzel yerler var."

"Tipik bir şey istemiyorum," diyerek durdu ve benim de onunla birlikte durmamı sağladı.

Gözlerinin içine bakıyorum ve gülümsüyorum çünkü ciddi olduğunu biliyorum. "Bunu seninle yapmak istiyorum. Daha önce de birlikte çıktığımızı biliyorum ama çıkarken hiç çıkmamıştık. Şu anda birlikte olduğun *Ethan*'la çıkıyorsun."

"Öyle mi?" Eğlenmiş görünüyor, gözleri vücudumda geziniyor. "Peki bu Ethan'ın farkı ne?" Eğilip yumuşak dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "Sana göstereceğim." Onu tekrar çekmeye başladım. "Hadi gidelim."

Bu sefer benimle kavga etmiyor ve birkaç blok ötedeki favori Meksika restoranlarımızdan birine doğru yürüyoruz. "Oh evet. Fajitas!" diyor mutlu bir şekilde. Ve evet, buraya birçok kez geldiğimizi

biliyorum ve belki de ilk buluşma için yeni bir yer denemeliydim. Ama belki de bu benim tek avantajımdır diye düşündüm. Onu tanıyorum.

Burayı sevdiğini biliyorum ve bu onu gülümsetiyor. "Evet."

"Tamam, ilk buluşma iyi gidiyor," diye şaka yapıyor beni içeri çekerken ve favori ev sahibimiz bizi en sevdiğimiz kabine oturtuyor.

Bize cips, salsa sosu ve su getirdiklerinde yemeğe başlıyoruz. Bunun bazı açılardan tipik bir ilk buluşma olmasını istesem de -en sevdiği restoranı bilmek gibi- bunun tamamen tipik olamayacağını biliyorum. "Seni neyin engellediğini söyle bana."

Bir yudum su içip bardağı masaya bırakırken gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluşuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Daha bir gün oldu. Onu acele ettirmeye çalışmıyorum ama bilmem gerek. "Bana korkularını anlat."

Beni dikkatle inceliyor, muhtemelen yalan söylemeyi düşünüyor ama sonra vazgeçiyor. "Öncelikle cinselliğin."

"Anladım. Daha önce hiç eşcinsel olmamıştım." Bir cips alıp ısıyorum, çiğniyorum ve sonra gülümsüyorum. "Belki de her zaman biseksüeldim ve bunu bilmiyordum."

"Artık kendini böyle mi tanımlıyorsun?" Cevabımı gerçekten merak ediyor gibi görünüyor, ben de omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Biliyorsun etiketler falan benim için hiç önemli olmadı."

Kaşlarını çatıyor, beklediğim yanıt bu değildi ve bir kez daha çuvalladığımdan endişeleniyorum. "Onlar benim için önemli. En azından benim için. Kendimi eşcinsel bir erkek olarak tanımlıyorum. Bu etiketle gurur duyuyorum. Bunu kimseden saklamak istemiyorum, asla."

"Ve yapmamalısın. Asla." Yüzde yüz ciddiym. Ortaya çıktığından beri onun etiketini kabul ediyorum. "Ama benim de bir etiketim olmak zorunda mı? Eğer gerçekten ihtiyacım yoksa?"

Bunu düşünüyor gibi görünüyor, bir cipsi yavaşça çiğniyor ve sonra başını sallıyor. "Hayır. Tabii ki hayır. Sen ne olmak istiyorsan osun. Kimsen osun. Seni etiketlemeye çalışmıyordum."

Buna gülümsedim. "Biliyorum." Elini elime alıyorum ve sanki tanıdığımız biri bizi görecekmış gibi restoranın etrafına bakıyor. Bu konuda endişelenmesini istemiyorum ve eğer geri çekilseydi, anlardım ama yine de incinirdim. Neyse ki öyle bir şey yapmadı. "Biseksüel olabilirim. Ya da senden gerçekten hoşlanıyor olabilirim. Emin değilim ve umurumda da değil. Kadınlara ilgi duyduğumu biliyorum. Kadınlarla seks yapmaktan hoşlanıyorum." Kollarını kıpırdatıyor ve ben de bunu sevimli bulmaktan kendimi alamıyorum. "Ama"-elini sıkıyorum-"Seninle seks yapmayı seviyorum. Seni hiç düşünmediğim şekillerde öpmeyi seviyorum. Ben varım. Ve bunu yavaştan almak istediğini biliyorum..."

"Bunu yavaştan almalıyım," diye düzeltiyor ve ben canımın yanmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Tamam, ama sen de benimle bu işe girene kadar bekleyemem," diyorum dürüstçe ve o aynı anda hem üzgün hem de mutlu görünüyor.

"Ben de bu işin içindeyim." Elimi geri sıkıyor. "Ama yalan söyleyip korkmadığımı söyleyemem. İnsanlar konuşacak."

Garson yemeklerimizi getirdiğinde ayrılıyoruz ama yemekten sonra soh ete devam ediyoruz.

ona teşekkür etti. "Hangi insanlar?"

Bana bakmadan çatalıyla yemeğini hareket ettiriyor. "İnsanlar. Evdeki insanlar. Ailelerimiz. Arkadaşlarımız."

"Neyse ki bende onlardan yok," diye şaka yapmaya çalışıyorum ama gülmüyor.

"Ben ciddiym." Gözleri benimkilerle buluştu. "Seni bir şekilde buna zorladığımı düşünecekler. Seni eşcinsel yaptığımı."

Bunun üzerine kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Bu çok aptalca. Birini eşcinsel yapamazsın."

Sanki çok sevimliymişim gibi gülümsüyor. Ya da sevimli bir şekilde cahil. Ve bunun ciddi olduğum için olduğunu sanmıyorum. "Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama insanlar cahil."

"Yani, siktir et onları." Burritomu kesmeye başladım. "Ne düşündükleri kimin umurunda?" Hiç umursamadım.

Ama yemeğini kurcalamaya devam ettiğinde ve omzunu hafifçe silktiğinde, umursadığını anlıyorum. "Umursuyorum," diye onaylıyor. "Böyle düşünmelerini istemiyorum. Kimsenin seni kandırdığımı falan düşünmesini istemiyorum. Bunca zamandır seni istediğimi ve sonunda seni ikna ettiğimi düşünmelerini istemiyorum."

Tamam, o zaman konuştuğumuz iyi oldu. "Eğer bir şey varsa, seni ikna etmek zorundaydım. Ve bunu istediğin herkese söyleyeceğim. Hiçbirinin ne düşündüğü umurunda değil, ama eğer umurundaysa, bu endişeyi gidermek için elimden geleni yaparım."

Gözlerimin içine bakıyor ve orada hüznü görüyorum. "Onların ne düşündüğü gerçekten umurunda değil. Hiç umursamadın." Sesi neredeyse huşu içinde geliyor.

"Tek umursadığım seni incitmiş olmaları."

Şimdi gülümsüyor ve nihayet üzgün değil. "İlk buluşma konuşması, ha?" "Bunu yaptığımıza sevindim."

Sırıttırıyor, özenle bir araya getirilmiş bir fajita hazırladıktan sonra nihayet yemeğinden bir ısırık alıyor. "Ben de öyle."

Andrea'ya bizden bahsettim."

"Güzel," diyorum burritomu ısırıp bir lokma çiğneyerek. "Colby bizi biliyor. Sıcak detayları değil ama ona birlikte olduğumuzu söyledim. Bizden utanmıyorum Knox."

Suyundan bir yudum alır ve başını sallar. "Öyle olmadığını biliyorum. Ben de değilim. Gerçi Andrea'ya Sean ve Will'e henüz söylememesini söyledim."

"Neden olmasın?" Bundan hoşlanmadım ve eminim yüz ifadem de bunu gösteriyordu.

"Çünkü heteroseksüel bir erkeğe dönüşmemle ilgili şakalar yaparak tam bir bok kafalı olacaklar." "Ama onlar eşcinsel."

Buna gülüyor ve bana yine hiçbir şeyden anlamıyormuşum gibi bakıyor. "Eşcinsel erkekler de pislik olabiliyor," diyor bir başka kahkahayla. "Ve bunun doğru olmadığını biliyorlar, ama ben henüz şakalara hazır değilim. Bu kadar yeni olduğu için değil."

Bunun gerçek olduğuna hala inanmadığını bilmek içimde rahatsız edici bir his ama sanırım anlıyorum.

o.

"T
a
m
a
m.
Y
ak
in
da
m
i?
"

B
an
a
si
rit
ly
or
:
"

Y
ak
in
da
."

Yemekten sonra, sevdiğini bildiğim bir sanat müzesine doğru yürüdük ve o bana bazı sanat eserlerini anlatırken el ele tutuşarak etrafta dolaştık. Eğer konuşurken yüzündeki heyecan olmasaydı çok sıkılırdım.

Ve onunla birlikte olduğum gerçeği.

Eve doğru yürümeye başladık ve yaya geçidine gelene kadar kendimi oldukça mutlu hissediyordum. Yaya geçidinde yürümek benim için hep zor olmuştur. Benim kazam, diğer arabayı kullanan kızın dikkat etmemesi ve yaya geçidindeki bir yayayı kaçırmaya çalışırken direksiyonu bana kırmasıyla oldu.

Yürüyen kişiye çarpmadığına sevindim ama kırmızı ışıktaki o beyaz çizgileri görmek benim için hâlâ sinir bozucu. Knox da bunu biliyor çünkü karşıya geçerken elimi sıkıca tutuyor.

Ona gülümsüyorum ve eve varmadan önce yürüyüşün geri kalanı kaygısız geçiyor. "Sinemaya gidemeyeceğimi biliyorum ama ev sinemamız o kadar da kötü değil." Oturma odasındaki büyük ekran televizyonu ve rahat kanepeyi gösteriyorum.

Knox gülümsüyor, ayakkabılarını tekmeliyor ve oturma odasına doğru ilerliyor. "Ben patlamış mısır yapacağım."

Ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye uzanıyorum ve o kucağında bir kase patlamış mısırla yanıma oturmadan önce izleyecek yeni bir film arıyorum.

"Oldukça iyi bir ilk buluşma."

Ona katılıyorum, film başlarken dudaklarını usulca öpüyorum. "Mükemmeldi."

Benim için.

Umarım bu onun için yeterince iyidir.

CHAPTER Twenty-Three

KNOX

“O Tanrım. Evet. Tamam. İşte." Tanrım, ağız iyi laf yapıyor.

Aletimi ağızına sokarken parmaklarım saçlarının arasından kayıyor, precum sızıyor ve salyaları dudaklarından aşağı süzülüyor. Dudakları aletimin üzerinde gerilirken tamamen sefih ve güzel görünüyor.

"Bekle. Ethan." Saçlarını çekiştiriyorum ve müstehcen bir sesle sikimden kurtuluyor, bana bakıyor, göğsü tıpkı benimki gibi havayla doluyor. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, o kadar azmıştı ki, beni emerken yatağa vuruyordu.

"Sorun ne? Yanlış mı yapıyorum?"

Buna neredeyse gülecektim ama gülmedim çünkü ciddi olduğunu biliyordum. Başımı sallıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, nefesimi tutmaya çalışırken ellerimle yüzünü kavıyorum. "Hayır. Sadece boşalmaya çok yakındım."

"Oh." Gülümsüyor, güçlü kollarıyla ağırlığını üzerimden alıyor. "Peki beni neden durdurdun?"

"Belki beni becermek istersin diye düşünmüştüm," diyorum hissettiğimden çok daha fazla güvenle. Konuştuğumuz o boşluğu düşünüyorum. Penetrasyon yok. Bu şekilde düşünmediğini biliyorum. Her şeyi düşündüğünü biliyorum. Ama güvensizliğim hâlâ orada.

Daha önce kendimi heteroseksüel olarak tanımlayan biriyle hiç takılmamıştım. Bu konuda gerçekten iyiydim ve bunun en iyi arkadaşım olması bunu daha da korkutucu hale getiriyor.

"Oh, evet," diyor, gözlerindeki heyecan tüm sinirlerimi dağıtıyor. Aramıza, vücutlarımızın arasına sıkışmış sert siklerimize bakıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Bu çok ateşli ve onun ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Bu çok ateşli."

Sırıtıyorum. "Daha da ısınmak üzere. Çekmecede prezervatif ve kayganlaştırıcı var."

"Prezervatiflere gerçekten ihtiyacımız var mı?" Gözleri benimkilerle buluşuyor ve şimdi kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başlıyor, vücudum yine sinirlerle dolu.

"Ne?"

"Yani, uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım ama en son birlikte olduğumdan beri iki kez teste tabi tutuldum."

"Son ilişkimden beri test yaptırıyorum ve her zaman prezervatif kullanıyorum ama Ethan-"

Ben daha kelimeleri çıkaramadan dudaklarımı çalıyor, bana aç. Ağzımı yutuyor ve dudaklarımı arzuladığım bir cezayla morartıyor. "Peki, sorun nedir? İstersen onları kullanabiliriz ama sana güvendiğimi biliyorsun." Beni sertçe öpüyor. "Tamamen."

"Ben de sana güveniyorum." *Lanet olsun. Ona güveniyorum.*

"O zaman sadece kayganlaştırıcı mı?" diye sorar, gözlerinde masumiyet ve gerginlik vardır.

Başımı sallıyorum, başka hiçbir şey olmadan onu içimde hissetmek istiyorum. Bu düşünce omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi gönderiyor. "Evet. Sadece kayganlaştırıcı."

Karnı üzerinde yatağın kenarına doğru ilerliyor, çekmecemi karıştırıyor ve kayganlaştırıcıyı alıyor. Bana geri dönerek, hiçbir şeyi aceleye getirmeden vücudumu kendisinden çok daha büyük olanla örtüyor.

Beni sertçe öpüyor, acele etmiyor ve sert siklerimiz birbirlerine doğru kayarken ağzımı keşfediyor. "Bu nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?" diye soruyor nefes nefese ve dudaklarımda onunkine karşı oluşan gülümsemeye engel olamıyorum.

Dili ağzımın kenarı boyunca kayıyor ve tekrar yalayarak açıyor, içeri girdiğinde diliyle dilimi okşuyor. Kayganlaştırıcıyı alıyorum, parmaklarıma biraz fışkırtıyorum ve deliğime doğru ilerliyorum, daireler çiziyorum ve onun için hazırlanıyorum.

Buna daha fazla dayanamayacağım. Dün gece ilk buluşmamızda akşam yemeğinden sonra kanepede sızdıktan sonra bütün sabah öpüştük ve sonra film izledik.

Zaten uçurumun kenarındayım ve bir parmağımı içime kaydırduğımda, ağzı ağzımda ve sert horozu sert horozuma sürtünürken, neredeyse o anda kaybediyorum. "Tanrım. Çok iyi hissediyorsun," diye nefes alıyor, alt dudağımı ısırıp emerken nefesi kesiliyor.

Vücutlarımızın arasına bakarken alnı benimkiyle buluşuyor.

"Siktir," diye inliyor ve bir parmak daha ekliyorum.

"Senin için neredeyse hazırım. Benim için sikini yağla." Sözsüzce başını salladı, şişeyi kaptı ve istediğimi yaptı, bir yandan da onun için kendimi parmaklamamı izliyordu.

"Vay canına. Bir dahaki sefere bunu yapmak istiyorum."

"Bir dahaki sefere olacağını kim söyledi?" Ben takılıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Oh, daha pek çok kez olacak." Parmaklarımı çekiyorum ve ona uzanıyorum.

"Buna güveniyorum." Burnunun ucunu öpüyorum. "Şimdi ben boşalmadan içime gir." Parmaklarımı yontulmuş karın kaslarında gezdiriyorum. "Çok ateşlisin."

"Sen de öylesin." Yavaşça içime doğru iterken sikinin başını giriş yerimde hissediyorum, acele etmiyor. Sanki canımı yakacağından korkuyormuş gibi.

"Sorun değil. Büyüksün ama hazırlandım ve senin için hazırım."

Dudaklarımı usulca öpüyor, ağırlığını hâlâ kollarına veriyor. "Seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın." Sert kıcını kavırıyorum ve onu daha da içime çekiyorum. Vücudum onun etrafında gerilirken ikimiz de yüksek sesle inliyoruz. Geri çekiliyor ve sonra tekrar içeri giriyor, bu sefer biraz daha derine.

"Kutsal. Siktir."

Ben de aynı şekilde hissediyorum. Parmaklarım, o içimde dibe vurana kadar kaslı kıcına giriyor, alını benimkiyle buluşuyor. Sonra ikimiz de hareket etmiyoruz. Sadece birbirimizi soluyor ve hissediyoruz.

"Daha önce hiç böyle olmamıştı." Sesi huşu dolu.

"Benim için de öyle," diyorum dürüstçe ve sonra ellerimi onun sert sırtında gezdiriyorum. "Şimdi. Kımıl da."

Sanki ona meydan okumuşum gibi sırtıyor ve sonra kalçalarını ileri atıp prostatıma vurmadan önce geri çekilerek mutluluktan bağırmamı sağlıyor.

"Evet. Aynen böyle. Devam et."

Ben parmaklarımla kollarındaki kasların izini sürerken ve bacaklarımı etrafına sarıp onu içimde daha derine çekerken o da öyle yapıyor. Prostatıma defalarca vurarak nefes nefese kalmama ve inlememe neden oluyor.

"Çok yaklaştım," diye pantolonunu indirirken kalçaları hareket ediyor ve içime giriyor.

"Ben de." Bir elimi aşağı indirdim ve sikimin etrafına sardım. Hızlıca vuruyorum. "Benimle gel."

"Oh Tanrım." Şimdi izliyor, bedenlerimizin arasından defalarca içimde kaybolan aletine bakıyor. "Geliyorum." Aleti prostatıma çarpıyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor, aynı anda aletimden fişkıran cum, kıcımın içine boşaldığını hissediyorum.

Orgazmı boyunca itmeye devam ediyor, ikimiz de hareket edemeyene ve ağır vücudu üstüme gelene kadar neredeyse bitmiş horozumdan cum sızmasına neden oluyor.

"Bu inanılmazdı."

"Öyleydi," diye

katılıyorum.

"Harika bir ilk randevuydu" diyor.

"Bence bu daha çok ilk randevumuzun ertesi sabahı."

Başını sallıyor, yumuşayan siki deliğimden düşüyor ve sırt üstü dönüyor, "Hayır. Bunların hepsi ilk randevu sayılır. Seni alıp daha önce hiç gitmediğin şık bir restorana götüremezdim. Ve bizi sinemaya da götüremezdim, bu yüzden bunun da sayılması gerekiyor."

Kalbim onun için acıyor çünkü şaka yapmaya çalıştığını biliyorum ama aynı zamanda çok ciddi olduğunu da biliyorum. Bunları yapmadığı için kendini güvensiz hissediyor. Kıçımdaki ve karnımdaki yapışkan pisliği görmezden gelerek yanıma dönüyorum. "Hey." Hemen dönüp bana bakıyor ve ben de

elimi yanağında gezdiriyorum. "Dün gece mükemmeldi. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilk randevuydu."

Alay etmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum, gözlerim onunkileri sıkıca tutuyor. "Ciddiyim."

Gülümsemeden önce hafifçe kaşlarını çatıyor. "Kesinlikle yaşadığım en iyi ilk randevuydu. Teşekkür ederim."

"Seni dışarı çıkarmama izin verdiğin için."

Sırıtırđm ve dudaklarından püyörüm. "Teşekkür ederim."

Tekrar püşüyörüz, ama sonra ikimiz de günümüze devam etmek zorundayız. En azından dışarısı güzel, bu yüzden onun kötü havada yürümesi konusunda endişelenmeme gerek yok.

Ve yalan söylemiyordum, bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilk buluşmaydı.

Daha birçoğunun gelmesi için sabırsızlanıyorum.

Bu umut beni korkutuyor ama aynı zamanda çok da heyecanlandırıyor.

CHAPTER Twenty-Four

ETHAN

“**I** bir erkek arkadaşım var.” Umut Kıvılcımı toplantısı sırasında çemberde otururken bunu gülümseyerek söylüyorum.

Kelimeleri söylemek heyecan verici ve çemberdeki herkes heyecanımı paylaşıyor gibi görünüyor. bana gülümsüyor. “İşe yarar mı bilmiyorum ama onu elimde tutmak için elimden geleni yapacağım.”

Andrew bundan rahatsız olmuş görünüyor ama bir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum.

“Bu toplantılara gelmeye devam edeceğim çünkü onu evimize yakın olmayan bir yerde bir randevuya çıkarmayı gerçekten istiyorum. Ve onunla seyahat edebilmek istiyorum. Her şeyi onunla yapmak istiyorum.” Gülümsüyorum ve Andrew'un da buna gülümsediğini fark ediyorum.

Colby yanımda oturuyor ve gülümseyerek kalçamı okşuyor; onu gururlandırdığım için garip bir memnuniyet duyuyorum.

“Her neyse. Benim haberim bu. Hâlâ bir arabaya binmeye yaklaşmadım ama artık motive oldum. Öncekinden bile daha fazla. Bunu yapmak istiyorum. Ve sadece onun için değil. Hayatımı geri istiyorum. Hayatımın sadece hayatta kaldığım bu kazadan ibaret olmamasını istiyorum. Buna ihtiyacım var.”

Payıma düşeni yaptıktan sonra yerime oturuyorum ve toplantı bitmeden diğerlerine geçiyorlar ve yine Andrew toplantıdan sonra benden kendisine yardım etmemi istiyor.

Bu sefer biraz daha kendime güveniyorum çünkü paylaştım ve o da mutlu görünüyor. “Demek artık bir erkek arkadaşın var.”

Bunu bir soru olarak söylememiştim ama yine de sırtıtım ve başımı salladım. “Evet. Knox. Oldukça harikaydı.”

Ve öyle de oldu. Seks ve arkadaşlıktan başka bir şey yok. Bununla nerede yanlış yapabilirsin ki? Ve bir haftadan fazladır toplantılara katılıyorum. Durmak gibi bir planım yok.

"Sevindim. Gerçekten sevindim." Bana yaklaşıyor ve psikiyatristin dışarı çıktığını görebiliyorum. "Sadece iyileşme sürecinin sana ait olduğunu bildiğinden emin ol. Bunu sadece onun için yapamazsın."

"Bunu biliyorum." Bu yüzden bunu kendim için yaptığımı da ekledim. Ve yapıyorum. Gerçekten yapıyorum. "Yüzleşme zamanı geldi. Tüm bu harika insanlarla travmam hakkında konuşurken kendimi hâlâ aptal gibi hissetsem de. Deniyorum."

"Harika gidiyorsun."

"Yine de bir arabaya binemiyorum." Kendimi başarısız hissediyorum. "Hâlâ bir araba geçtiğinde irkiliyorum. Bu o kadar da iyi hissettirmiyor." Ona karşı dürüstüm ve o da anlayışlı görünüyor.

"Bence tekrar bir arabaya binebilecek ve hatta araba kullanabileceksin. Bunun üzerinde çalışıyorsun." "Belirli bir zaman dilimi yok," diyorum şakayla karışık, o da gülüyor.

"Ne yazık ki hayır. Ama seninle gurur duyuyorum. İşini yapıyorsun. Biriyle bire bir görüşmeyi düşünüyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum ama bu iyi hissettiriyor." Buluştuğumuz odada etrafıma bakıyorum ve içime bir huzur yerleşiyor.

Sırıttıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Senin için neyin işe yaradığını bul ve ona sadık kal. Sendeki değişimi şimdiden görebiliyorum."

"Muhtemelen gerçekten harika sekstir," diye paylaşıyorum ve o da kıkırdıyor, temizliği bitirip dışarı çıkarken bana başını sallıyor.

Eve yürürken hava karanlık ama sokaklar aydınlık ve dışarıda bir sürü insan var. Bir evcil hayvan dükkanının önünden geçerken, orada çalışıyor olması gereken kadınlardan birine bağırarak bir adam fark ediyorum. Kaldırıma çıkmışlar, adamın yanında da sahibinin davranışından ürkmüş gibi görünen tasmalı sevimli bir köpek yavrusu var.

Sadece o değil. Kadına bağırıyor ve ben yaklaştıkça onu net bir şekilde duyabiliyorum, "Bana sağır bir köpek sattın. Paramı geri istiyorum ve bunu hemen istiyorum."

"Efendim. O sağır değil."

"Bir bok dinlemiyor. O bozuk. İyi bir tane istiyorum."

"Efendim." Kadın sakinliğini korumaya çalışıyor ve ona daha fazla güç veriyor çünkü onunla konuşma şeklinden dolayı yumruklarım iki yanımda sıkılıyor. "O kırık değil."

Kaldırıma sinmiş yavru köpeğe bakıyorum. Alman kurdu olduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen tam kanlı ve çok sevimli. Yüzündeki üzgün ifade dışında. "O kırılmış. Beş para etmez ve bir bok dinleyemez. Alman çoban köpeklerinin akıllı olması gerekir."

Kadın, "O akıllı," diye savunuyor ve ben de onlara yaklaşıyorum. "O aptal."

Ne göt herif ama.

"Efendim, onu eğitmek zorundasınız," diye tekrar deniyor ama bu orospu çocuğuyla yeterince uğraştım zaten. "Onun için ne kadar ödediniz?" diye sorduğumda, adam alaycı bir ifadeyle aniden bana döndü. "Seni hiç ilgilendirmez."

Yaklaşıyorum. Kadın endişeli görünüyor ama umarım zarar vermek istemediğimi biliyordur. Sadece adama hitap ediyorum. "Ne kadar? Ne kadar?"

"Bu aptal it için 200 dolar."

"Tamam." Köpeğe bakıyorum. Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Etrafıma bakıyorum ve bir ATM görüyorum, pisliğe parmağını kaldırarak beklemesini söylüyor. "Hemen döneceğim."

ATM'ye gidip parayı çekiyorum, ikisi de sürekli beni izliyor. Parayı ona uzattım, sonra da tasma için elimi uzattım.

Kımıldamıyor, sadece şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bu köpeği istemezsin. O bozuk."

"O kırık falan değil, göt herif," diye tükürdüm, ona kızmanın ötesinde. "O mükemmel biri. Muhtemelen sadece senden hoşlanmıyor. Ve tek hoşlanmayan o değil."

Kız kıs kıs gülüyor, adam da moraracakmış gibi bakıp tasmayı bana uzatıyor. "Her ne haltsa. İyi şanslar."

Paramı alıp kaçıyor ve ben orada öylece duruyorum, evcil hayvan dükkanındaki kız bana bakarken tasmağını tutuyorum. Yavru köpek başını yana eğmiş, beni izliyor, beni ölçüp biçiyor ve ben bunu yaptığımı inanamıyorum.

Yine de bu zavallı yavrunun böyle umursamaz bir piçle eve döneceği düşüncesine dayanamıyordum. Bozuk olduğuna inanan biriyle. Şimdi zıplıyor, mutlu bir şekilde bacağıma atlıyor ve onu sevmek için uzandığımda elimi yalıyor. "Sorun değil. Sana iyi bir yuva vereceğim. Söz veriyorum." Gözlerini kocaman açmış beni izleyen kıza bakıyorum. "Sanırım biraz köpek mamasına ihtiyacım var."

Bana gülümsüyor ve içeri girmem için el sallıyor. "Sanırım sana bu konuda yardımcı olabilirim."

"İyi misin?" Koridorda yürürken ona soruyorum, yavru köpek tasmayla gayet iyi takip ediyor. Arkamda zıplarken büyük patileri karo zemin üzerinde kayıyor. O pislikten kurtulduğu için mutlu görünüyor.

"Evet." Yeni yavru köpeğime bakıyor. "Sağır değil bu arada. Hepsi sahiplendirilmeden önce veterinerler tarafından kapsamlı bir şekilde kontrol ediliyor. Bunu önceden açıklardık."

"Evlat edinme mi? Yoksa satış mı?" Muhtemelen o pislik tarafından tamamen kazıklandım, ama gerçekten umurumda olmadığını fark ettim.

"Bir sahiplenme ücreti var. Mikroçip ve köpek için bir bakım paketi ile birlikte geliyor. Hatta iki eğitim seansı. O pislik hiç zahmet etmedi."

"Sence onları alabilir miyim?" Ona soruyorum, o da başını sallıyor.

"Evet, her şeyi halledeceğim. Endişelenmeyin. Her hayvan dostu benim dostumdur."

Gülümsüyor ve ben de ona teşekkür ediyorum.

Sonra bir kolumun altında bir torba köpek oyuncağı ve köpek maması, diğer elimde yavru köpeğimin tasmağıyla dışarı çıkarken Knox'la birlikte yaşadığımı ve bir apartman dairesinde yaşadığımızı tamamen unuttuğumu fark ediyorum.

Belki de bunu önce onunla konuşmalıydım. Köpekleri sevdiğini biliyorum ve diğer kiracıların da evcil hayvanları var, bu yüzden bunun bir sorun olacağını sanmıyorum, ancak burası ortak bir alan ve

onunla konuşmalıydım.

Kahretsin.

Bir numaralı erkek arkadaş hatası.

CHAPTER Twenty-five

KNOX

Eve normalden biraz daha geç geliyor, ama kapının dışında havlama sesi duyduğumda, bu gecenin başka bir nedenden dolayı farklı olduğunu anlıyorum. Kapıyı açıyor ve bir köpek yavrusu dairemize giriyor, arkasından koyu yeşil bir tasma sürükleyerek bana doğru koşarken mutlu bir şekilde havlıyor.

"Şey ..." Yavru köpeğin kulaklarını kaşıyorum çünkü merhaba, o gerçekten çok sevimli. Kafamı kaldırıyorum. "Ethan? Neler oluyor?"

Kapıyı arkasından kapattı ve yanıma oturmadan önce kanepenin yanına bir poşet mama ile bir evcil hayvan poşeti koydu. "Umm . . . Sanırım bir köpek yavrusu evlat edindim."

"Ne?" Söz konusu yavru köpek kucağıma atlıyor, havlıyor ve yüzümü yalamaya çalışıyor. Gülüyorum ve kulaklarını okşuyorum. "Sen mi yaptın?"

"Özür dilerim. Önce seninle konuşmalıydım." Köpek yavrusu kanepede aramıza yerleşiyor, kendini evinde hissediyor. "Sadece sahibi tam bir pislikti. Ona bozuk dedi ve parasını geri istiyordu. Dayanamadım."

Sevimli bir şekilde gergin olan Ethan'a bakarken gözlerim daha da yumuşuyor. "Biri onun kırıldığını nasıl düşünebilir?" Başını okşarken kulakları dikilen ve gözleri yavaş yavaş uykuya dalan sevimli yavru köpeğe bakıyorum.

"Biliyorum, değil mi? Adam sağır olduğunu söyledi ama gayet iyi duyuyor." "Konuşmamalısın hıyar," diyorum ve Ethan yavaşça rahatlıyor gibi görünüyor.

"Özür dilerim. Biliyorum, önce seninle konuşmalıydım. İyi bir erkek arkadaş hamlesi değildi ama her şey çok hızlı gelişti."

Kendisine erkek arkadaşım demesine gülümsüyorum, muhtemelen kulağa çok hoş geliyor.

çok. "Sorun yok."

"Emin misin? Bunu seninle berbat etmek istemiyorum ama çekip gidemedim. Onu orada bırakamazdım."

Kalbim onun için kırılıyor ve elini tutuyorum, aramızda horlayan yavru köpeği biraz rahatsız ediyorum, ama o hızla tam uyku moduna geri dönüyor. "Hiçbir şey bunu benimle berbat edemez."

"Ama hâlâ bizim için endişeleniyorsun."

Korkmuş görünüyor ve bundan nefret ediyorum. Güven sorunlarımın onu bu hale getirdiğini biliyorum ve bu beni öldürüyor. "Hayır." Başımı sallıyorum ve elini sıkıyorum. "Tamamen bu işin içinde olduğunu biliyorum. Korktuğum için yavaş gitmek istedim ama yavaş gitmenin bizim için bir seçenek olduğunu sanmıyorum."

"İstemiyor musun?" Yemin ederim çok mutlu görünüyor.

Gülüyorum. "Hayır. Hiç sanmıyorum. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz ve uzun zamandır tanıyoruz. Yavaş gitmek imkansız. Ve ben gerçekten istemiyorum."

Şimdi yüzü gülüyor, rahatlama hissi yüzünden okunuyor. "Ben de istemiyorum. Ama yine de her şeyi berbat edeceğimden biraz korkuyorum."

"Yapmayacaksın." Elini sıkıyorum. "Bu konuda hiç endişelenmiyorum."

Eğiliyor ve yeni yavru köpeğimizi rahatsız etmemeye çalışarak beni usulca öpüyor. "Demek artık bir yavru köpeğimiz var, ha?"

Sırıttırıyor ve arkasına yaslanıyor, birleşen ellerimiz kalçamın üzerinde duruyor. "Eğer onu gerçekten istemiyorsan, Ben ve Colby'nin büyük bir evleri ve geniş bir arka bahçeleri var. Muhtemelen onu evlat edinmeleri için onlarla konuşabilirim."

Bunu düşünüyorum. Bu küçük dairede bizimle geçireceği hayatı. Belki de büyük bir bahçesi olması onun için daha iyi olurdu ama onu Ethan'dan daha çok sevecek kimse olmayacak. "Hayır. Yani, belki bir gün büyük bir arka bahçesi olan bir evimiz olur ama şimdilik idare ederiz sanırım."

Başını çevirip bana bakıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var. "Öyle mi? Bunu mu istiyorsun?" Başımı sallıyorum. "İstiyorum. Seninle her şeyi istiyorum."

Sanki ona tüm dünyayı vaat etmişim gibi bakıyor. "Bu kulağa oldukça kalıcı geliyor, Knox. Dikkatli ol, aklıma fikirler gelebilir."

Gülüyorum. "Sanki bu fikirlere çoktan sahip olmuşsun gibi hissediyorum."

Hiç itiraz etmeden başını sallıyor. "Orası kesin. Tüm planlar bende."

Sadece bir ilişkiye değil, bir erkekle ilişkiye de bu kadar çabuk açık olması beni şaşırtıyor. Ama bu beni hiç şaşırtmamalı. Kaza geçirmeden önce Ethan istediği her şeyi elde edebilecek biriydi.

"Ben onlar için buradayım." İçimi çekip kanepeye yaslanıyorum. "Tereddüt ettiğimi biliyorum. Gerçekten boktan insanlarla çıktım ama bu işte seninleyim."

Rahatladığını söyleyebilirim. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Mükemmel bir erkek arkadaş olmak için elimden geleni yapacağım ve bu gece her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

"Yapmadın." Çabucak söylüyorum çünkü buna bir an bile inanmasını istemiyorum.

"Ben hala ..." Dönüp ona bakıyorum, gerginliğini hissediyorum. Dili dışarı fırlayıp alt dudağını ıslatıyor ve derin bir nefes alıp verişini izliyorum. "Hâlâ berbat durumdayım. Bunu biliyorum. Ama deniyorum. Yakında tekrar arabaya binmeyi denemek istiyorum."

"Acele etmene gerek yok." Bunu benim için yapmasını istemiyorum.

"Daha iyi olmak istiyorum," diyor o kadar dürüstçe ki, yemin ederim neredeyse beni öldürecek. O kadar iyi ki, hiçbir fikri yok.

"Ethan, o kaza senden hiçbir şey götürmedi. Almadı. Sen hâlâ her zaman değer verdiğim adamsın. En iyi arkadaşımsın."

"Korkuyorum." Kalın kalın yutkunuyor, gözleri cam gibi. "Hâlâ dehşet içindeyim. Mantıklı olmadığını biliyorum."

"Mantıklı olmadığını kim söyledi?" Hâlâ elini tutarak soruyorum. "Ölebilirdin ve bununla yüzleşmek zorundaydın. Bu bana gayet mantıklı geliyor."

Başını sallıyor. "Ben ölmedim."

"Hayır." Elini kendi elimle sıkıca kavıyorum, ondan hissettiğim sıcaklığı ve gücü seviyorum. "Yapmadın. Ve yaşamak için elinden geleni yapıyorsun. Yapabileceğin her şeyi yapıyorsun ve kendine karşı sabırlı olmalısın."

"Çoğu zaman kendime kızıyorum."

"Olmayın, çünkü ben gerçekten sev-" Kendimi durdurdum. *Kahretsin, neredeyse "L" harfini söyleyecektim.*

Çok hızlı hareket etmekten bahsediyoruz. "Tam olarak kim olduğun gibi."

Beni dikkatle inceliyor, bilerek sırtıyor ama bunu bana söylemiyor. "Ben şanslı bir adamım," diyor kocaman bir gülümsemeyle, yeni yavru köpeğimiz aramızdayken kanepeye yerleşiyor.

Buna tüm kalbiyle inandığını biliyorum. Şanslı olanın o olduğuna.

Ama gerçek şu ki, bunların hepsi benim.

Dünyadaki en iyi arkadaşıma aşığım.

Ve çok şanslıyım çünkü sanırım o da bana aşık olabilir.

CHAPTER Twenty-Six

ETHAN

“A İyi olacağından emin misin?” Yüzüncü kez soruyorum ve Knox burnumun ucunu öpüp gülerek yeni yavru köpeğimize bakıyor. Ona Şef adını verdik. Nedenini bilmiyorum ama cuk oturdu. Onu.

Onu alalı sadece iki gün oldu ama iyi alıştı. Ve . . . Knox onu çok şımarttı. Benimkinden daha rahat görünen bir yatak alıyorum. Yemek- çünkü görünüşe göre benim aldığım yemek yeni bebeği için yeterince iyi değildi. Kaseler. Oyuncaklar. İkramlar. Aklınıza ne gelirse.

Şef oldukça şımarık.

Knox'un bu konuyu önce onunla konuşmadığım için bana kızmamış olmasına sevindim. Ve bunu takip eden konuşma daha iyi olamazdı. Bana her şeyin içinde olduğunu söylemesi ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şeydi.

İkimiz de varız. Bu gerçekleşiyor. En iyi arkadaşımınla gerçek bir ilişki yaşıyorum. Ve bu konuda kendimi çok mutlu hissediyorum.

"Eminim. Sadece iki dersim var. Az önce onu uzun bir yürüyüşe çıkardım. Yemeği ve suyu var. Bir sürü oyuncağı var. Ben dönene kadar iyi olacak." Yüzümü iki eliyle kavrayıp gözlerimin içine sıkıca baktıktan sonra dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Tamam, ben de biraz bağlandım. Acaba spor salonunun bir maskota ihtiyacı var mı? Onu işe götürebilirim. Bunu Ben'e sormam gerekecek.

Knox dersteyken Şef'in sadece iki saatliğine bile olsa burada tek başına kalması fikrinden nefret ediyorum. Ama işe gitmem gerekiyor ve sonrasında da bir toplantım var.

Çünkü toplantılara gitmeye ve daha iyi olmaya kararlıyım.

"Tamam. Sanırım." Tekrar gülümsüyor, eli sırtımdan aşağı ve kışıma doğru ilerliyor, beni

Beni içine çektiğinde inledim. "Kahretsin, Knox. İşe gitmem gerek."

Gülümsüyor. "Biliyorum. Atlamak istemediğine emin misin?" Boynumu öpüyor ve onun bu kadar alaycı olduğunu kim bilebilirdi?

"Görüşürüz," diye homurdanıyorum ve Chief'e sonra görüşeceğimizi söyleyip dışarı çıkmadan önce bizi nefessiz bırakan ve hiç de tatmin etmeyen ateşli bir öpücük için onu kendime çekiyorum.

İşe gittiğimde, Felix buradaydı ama Ben yoktu. Kahretsin, sanırım maskot konuşması yarını beklemek zorunda kalacak. Tabii daha sonra toplantıya gelmezse.

Bugün spor salonu oldukça sessiz ve neyse ki Knox bana Chief hakkında bazı güncellemeler gönderdi. Umut Kıvılcımı toplantısı başladığında eve gitmeye hazırım ama kendime bunun için gerçekten çaba göstereceğime söz verdim.

Knox benim, ama ona layık olduğumdan emin olmalıyım. Kendimi geliştirmek için elimden gelen her şeyi yaptığımdan. İşte yine buradayım, karnımı ağrıtan ve tüm bu insanlar için kalbimi sızlatan hikayeler dinliyorum.

Ve şimdi sıra bende. Burada olduğum için kendimi hâlâ biraz gülünç hissediyorum ama kendimi bu kısmı atlatmaya ve konuşmaya zorluyorum. "İki yıl önce hayatım değişti. Günüme devam ediyordum, pek de dikkat etmiyordum. Bir gece önce adını bile öğrenmeye zahmet etmediğim bir kızla yatmışım. Sınıfa doğru gidiyordum. Sonra birden bire başka bir araba benimkine çarptı."

Kimse bir şey söylemiyor ve ben o günden bahsederken ellerimin biraz titremeye başladığını hissediyorum. Onlara daha önce de bir kaza geçirdiğimi anlatmışım, ama genellikle ayrıntıları geçiştiriyordum.

"Arabanın döndüğünü ve üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını hatırlıyorum. Kırılan camların ve gıcırdayan lastiklerin sesini hatırlıyorum. Metal metale çarpıyordu. Yüzüm patlayacakmış gibi hissediyordum. Ve çok net bir şekilde öleceğimi düşündüğümü hatırlıyorum." Titremelerini durdurmaya çalışarak ellerimi büküyorum. "Sonra siren seslerini duyduğumu ve bir itfaiyecinin sürücü kapısına gelip iyi olup olmadığını sorduğunu hatırlıyorum. İlk başta konuşamadım. Orada donmuş bir şekilde oturdum, öldüğüme ikna olmuşum."

Zorla yutkunuyorum, boğazım kapanmak ve daha fazla kelimenin çıkmasına izin vermemek istiyor. "Kapı o kadar kırılmıştı ki açamadılar ve kaldırmak için büyük bir alet kullanmak zorunda kaldılar. Bana baktıklarını, değerlendirme yaptıklarını ve ciddi bir dış yaralanmam olup olmadığını anlamaya çalıştıklarını hatırlıyorum. Karşı çıkmama ve gitmeme gerek olmadığını söylememe rağmen ambulansa bindim." Onlarla çok mücadele ettim. Bir an için öldüğümü sandım ve sonra sanırım şoka girdim ve kimsenin bana dokunmasını istemedim. "Arabama baktım ve zar zor tanınabilir haldeydi. Kaldırımda cam kırıkları vardı ve insanlar etrafıma toplanmış, ona bakıyorlardı."

Terli avuçlarımı eşofmanlarıma siliyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "İç kanamam olmadığından emin olmak için beni hastaneye götürdüler. Beni muayene ettiler ve sonunda sadece üç dikişe ihtiyacım olduğunu söylediler. Hepsi bu kadar. Arabam tamamen parçalanmıştı. Öleceğimi ya da çoktan öldüğümü sandım. Ve tek ihtiyacım olan üç dikişti."

Hâlâ gerçek gibi gelmiyor.

"Ölmem gerektiğine ikna olmuşum. O arabayı gören herkes onun bir çeşit

Mucize, ama sanki bir korku filminden fırlamış gibi ölümün benim için geldiğini biliyordum." Gülmeye çalışıyorum ama daha çok kuru bir hıçkırık gibi geliyor. "Kabuslar o gece başladı. Sadece rüyalarda ölüyordum. Uyandığımda deli gibi terliyordum, kalbim hızla çarpıyordu ve bir kez daha başka bir arabaya binersem öleceğime ikna olmuşum."

"Hâlâ kâbus görüyor musun?" Andrew bana soruyor.

"Artık o kadar sık değiller. Ama bazen. Ve ne zaman bir arabaya binmeye çalışsam, her şeyi yeniden hissediyorum. Yüzüme çarpan ama acı dışında gerçek bir hasar bırakmayan hava yastığının kokusunu alıyorum. Camın kırılma sesini duyuyorum. Ve panikliyorum."

Colby çemberdeki yerinden tatlı bir sesle, "Bu anlaşılabilir bir şey," diyor.

"Bundan yoruludum," diyorum dürüstçe ve sonra gerçekten gülümsüyorum ve bu kolayca geliyor. "Ben mutluyum. Gerçekten mutluyum. Bir erkek arkadaşım var ve bu ciddi bir şey. Onun hak ettiği her şey olmak istiyorum. Onunla arabaya binebilmek ve çıldırmamak istiyorum."

"Yapacaksın," diyor Colby ve diğer herkes başını sallayarak onaylıyor.

"Umarım öyledir." Sırıtiyorum. "Daha önce umudum yoktu. Kendime umut etme izni vermiyordum ama bu toplantılar, hepinizin çok iyi olduğunu görmek ve erkek arkadaşım ile olan ilişkim sayesinde o umudu hissediyorum."

Andrew şu anda resmen ışınlanıyor. "Amaç bu. Kendinize bu umudu verin. Bunu yapabileceğine inan ve üstesinden geleceksin."

Başımı sallıyorum, sözlerini anlıyorum. "Deneyeceğim. Ben ölmedim. Neden ölmediğime dair hiçbir fikrim yok. Ya da neden ciddi bir yara almadığıma dair bir fikrim yok ama her ne sebeple olursa olsun kurtuldum. Bunu boşa harcamaktan yoruludum."

Andrew'un gülümsemesi nazık, beni anlıyormuş gibi başını sallıyor. Bir sonraki kişiye geçiyorlar ve ben oturup zafer ve başarısızlık olarak düşündükleri hikayeleri dinliyorum, ama tek duyduğum denedikleri. Yaşadıkları cehennemi geride bırakmaya çalışıyorlar. İlerlemeye ve daha iyisini yapmaya çalışıyorlar. *Daha iyi hissetmeye.*

Ve toplantı bittiğinde, her zamankinden daha kararlı bir şekilde eve yürüyorum.

Çünkü umudum var.

CHAPTER Twenty-Seven

KNOX

S vurdu. Yağmur yağıyor. Ve dışarısı oldukça soğuk. Donacak ama ben teklif etmeye korkuyorum. Dairemizin penceresinden dışarı bakıyorum, Şef'in başını kaşıyorum ve kahvemi yudumluyorum. İlişki konusunda iyi gidiyorduk. Sevişiyor, konuşuyor ve takılıyor. Yürüyüşe ve yemeğe çıkıyoruz. Oldukça iyiydi. Neredeyse kolay.

Ama hayatta hiçbir şey o kadar kolay değildir.

Ve bugün yağmur yağıyor. Ve iki saat sonra dersi olduğunu biliyorum.

"Günaydın." Arkamdan gelip kocaman kollarını belime doluyor ve ben de ona sarılıp arkama yaslanıyorum.

"Günaydın."

"Yağmur yağıyor." Bunu söylerken sesindeki korkuyu duyuyorum.

"Biliyorum. Ve hava soğuk." Benim sesim de bozuk çıkıyor. Onu bu halde dışarıda istemiyorum. Hem de hiç. Ama kavga etmek de istemiyorum. Bu ilişki meselesi şu anda tam bir baş belası.

Kulağıma eğilirken nefesi kulağıma fısıldıyor ve beni ihtiyaçtan titretiyor. Yağmurun canı cehenneme, belki de bütün gün içeride kalabiliriz. "Beni kampüse bırakır mısın?"

"Ne?" Yüzümü ona dönüyorum, elleri belimde duruyor. "Gerçekten yapmamı istiyor musun?"

Gözlerinde o dehşet ışıltısını görüyorum ama aynı zamanda kararlılık da görüyorum. "Var. Hava çok soğuk ve yağmur yağıyor. Bunun içinde yürümek istemiyorum."

"Ben de seni istemiyorum."

Kulaklarını kaşıyıp bana gülümsemeden önce bizi izleyen Şef'e bakıyor. "Sonsuza kadar sürmesi ihtimaline karşı şimdi denemeliyiz."

"Tamam. Evet." Elinden kurtulup lavaboya gidiyorum, kahvemi döküyorum ve tekrar ona doğru yürüyorum. Elini tutuyorum. "Kampüste kahve alabiliriz."

"Önce Şefi kısa bir yürüyüşe çıkaralım." Kabul ediyorum ve tuvaletini yapması için onu aşağı indiriyoruz. Çok uzun sürmüyor çünkü o da yağmurda dışarıda olmak istemiyor. Onu yerleştirdikten sonra anahtarlarımı alıyorum ve kapıda durup yüzünü ellerimle kavramadan önce paltolarımızı giyiyoruz. "Bunu yapabilirsin."

Kekeleyerek bir nefes veriyor ve yutkunuyor, titrek bir şekilde başını sallarken adem elması boğazında sallanıyor. "Evet. Yapabilirim. Bunu yapabilirim."

Gülümsüyorum, güven verici olmaya çalışıyorum ama sanırım ben de onun için en az onun kadar korkuyorum. Elini tutuyorum ve onu arabama götürüyorum, kilidini açıyorum ama başka bir hamle yapmıyorum. Üzerimize yağmur yağıyor ama ilk hamleyi onun yapması gerekiyor.

Onu zorlayamam.

Arabaya bakarken onu izliyorum, göğsü her nefes alışında daha da şişiyor ve hava o kadar soğuk ki yağmur ceketinin kapüşonundan aşağı süzülürken nefesini görebiliyorum. "Tamam, bunu yapabilirim."

Söylüyor ama hareket etmiyor. "Ethan, yapamazsan sorun değil."

"Hayır." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ben senin erkek arkadaşımın. Yakında üniversiteden mezun oluyorum. İki lanet yıl oldu. Hayatım artık güzel. Erkek arkadaşım olarak sen varsın." Erkek arkadaş

kısmını tekrarlıyor ve göğsüm, erkek arkadaşım olmanın ona bir şekilde güç verdiğini bilmekle kabarıyor. "Bunu yapabilirim."

Titrek bir elini uzatıp kolu tutuyor ve ben de içimi saran endişeli bir korkuyla onu izliyorum.

Titriyor, elleri titriyor ve sanırım dizlerinin de titrediğini görüyorum. Ve bunun soğuktan olmadığını biliyorum.

"Ethan," diyorum usulca ve ona yaklaşıyorum. "Sorun yok."

"Öyle değil." Başını sallıyor, neredeyse çaresiz görünüyor. "Bunu yapabilirim."

Elimi ceketinin üzerine koyuyorum, elim donuyor. "Yapabilirsin ama zorlamana gerek yok." Gözlerinde gördüğüm acı kalbimi parçalıyor çünkü bunu ne kadar çok istediğini biliyorum. "Hadi içeri girelim. Belki profesörünle konuşabilirsin, o da dersi ya da başka bir şeyi yayınlayabilir."

"Hayır." Yüksek sesle söylüyor, başını sallıyor ve hâlâ kapının kolunu bırakmıyor. "Bunu yapabilirim," diyor tekrar ve kendini ikna etmeye çalıştığını biliyorum.

"Biliyorum," diyorum usulca ve elini bırakıyor, omuzları nefret ettiğim bir şekilde çöküyor. "Lanet olsun." Baş eğik, su paltosunun kapüşonunun üzerinden kayıyor. "Neden bu lanet şeyi Bunu atlatmak mı? Neden normal olamıyorum?" "Normal olmak kimin umurunda?"

Başını kaldırdığında gözleri benimkilere kayıyor ve gözlerinde yaşlar görüyorum. "Tekrar normal olmak istiyorum. Bundan kurtulmak istiyorum. Bu çok saçma. Alt tarafı bir araba. Bir arabaya binip okula gidebilmeliyim ve çıldırmamalıyım. Ama yapamıyorum. Yaralanmadığım aptal bir araba kazası yüzünden mahvoldum."

Gözlerinin içine bakarak kararlı bir şekilde "Mahvolmadın," diyorum.

"Öyleyim!" diye bağıyor, kollarını iki yana açmış, çaresizlik yüzünden okunuyor. "Bunu yapabilmeliyim. Toplantılara gidiyordum. Lanet olası kaza hakkında konuşuyordum. Sen varsın."

Gözlerim yaşlarla doluyor çünkü onun bu şekilde mücadele etmesini izlemek çok zor. "Bana sahipsin."

Başını sallıyor ve kollarını yana bırakıyor, ıslak paltosundan soğuk su sızıyor. "Bunu yapmam gerekiyor."

"Neden? Neden bu kadar zorluyorsun?"

"Çünkü ..." Sesi perişan, gözlerimin içine bakıyor. "Çünkü sana aşığım." Derin bir nefes alıyorum çünkü bu kelimeler her şey demek ve cevap vermek için ağzımı açıyorum ama o devam ediyor: "Ve bir arabaya binemezsem bu kadar harika birine layık olamam. Bu kadar basit bir şeyi yapamazken beni sevmeni bekleyemem."

Ona doğru adım atıyorum, soğuk ellerim yüzüne uzanıyor ve tutunuyor. "Seni seviyorum."

Başını sallar. "Beni önemsiyorsun. Ama ben sana aşığım." Kalbim göğsümde sıkıca kenetleniyor. "Ve sana layık olmak istiyorum."

"Beni dinle." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin derinliklerine baktım. "Ben sana aşığım. Bu gerçek beni dehşete düşürüyor ama arabaya binemediğin için değil. Çünkü aşk korkutucudur ve bir başkası için risk almaktır. Ama ben sana aşığım." Tekrar söylüyorum ve bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Bu adamı seviyorum. Kendini biraz harap olmuş hissedenden ama kesinlikle mahvolmamış olan bu güzel adamı. Yakınından bile geçmiyor.

"Tatlı ve naziksin, cömert ve sadıksın. Bir eşte isteyebileceğim her şey sende var. Sana aşığım Ethan." Yanaklarını avuçlarıma içine alıyorum. "Bana kanıtlaman gereken hiçbir şey yok."

Bana doğru sarkıyor ve ben de ellerimi yüzünden çekip soğuk yağmurun altında dururken ona sarılıyorum. "Sadece tekrar normal olmak istiyorum."

"Siktir. Normal." Gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum. "Hadi içeri girelim. Burası dışarıda olmak için çok soğuk. Bir yolunu buluruz."

Arabama bir kez daha bakıp iç geçiriyor, gözleri bana dönüyor ve başını sallıyor. "Tamam."

Elini tutup onu içeri götürüyorum.

Onun ne kadar muhteşem olduğunu görmesine nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Ama deneyeceğimi biliyorum.

CHAPTER Twenty-Eight

ETHAN

Tanrım, *bundan nefret ediyorum. Hem de çok.* Kollarımı Knox'a sarıp beni kampüse götürmesini istediğimde kendime çok güveniyordum. Ama dışarı çıkıp arabasına doğru yürüdüğüm anda sanki içimde bir şey dondu kaldı.

Kendi zihnimle savaş halindeyim ve o kazanıyor.

Her seferinde.

Bu hiç adil değil. Ve bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum.

Toplantıda her şeyi yeterince ayrıntılı anlatırsam, bunu yapabileceğime emindim. Lanet arabaya binebilirdim.

Ama

başarısız

oldum.

Tekrar.

İçeri girdiğimizde bizi mutlu bir Şef karşılıyor ama hemen yatağına dönüyor ve uykuya dalıyor. Islak paltolarımızı çıkarıyoruz ve Knox elimi tutarak beni yatak odasına götürüyor.

Kıyafetlerini çıkardığında beni şaşırtıyor ve sonra beni yavaşça soyuyor. "Ne yapıyoruz biz?"

"Dersi asıyoruz." Bunu çok kolay söylüyor ve bu hiç ona göre değil. O okulu asmaz. Lisedeyken bile yapmazdı.

"Ne?" Gömleğimi çıkarmasına yardım ediyorum ve çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkardıktan sonra kot pantolonumu ve külotumu tekmeliyorum. Beni rahat yatağındaki yorganın altına çektiğinde ikimiz de tamamen çıplaktık.

"Atlıyoruz. Sayılır. Yine de profesörlerinize e-posta göndermeli ve belki de

neden sınıfta olmayacaksın, böylece çok fazla şey kaçırmazsın." İyi kalpli, sorumluluk sahibi Knox. Onu kendime çekerken burnundan öpüyorum.

"Tamam."

Burnu benimkine sürtünüyor. "Bana neler olduğunu anlat." "Ne demek istiyorsun?"

Bana doğru uzanarak yumuşak bir şekilde nefes alıyor. "Yani, arabaya binmeye çalıştığında. Sana ne olduğunu anlat bana. Ellerinin titrediğini gördüm. Dizlerinin."

"Tüm vücudumu," diyorum ve o da başını sallıyor. Bunu düşünmekten nefret ediyorum ama ona ihtiyacı olan her şeyi ve her şeyi vereceğim. Onunla her konuda konuşurum. "Bilmiyorum. Sadece o günü hissediyorum. O güne dair her his üzerime çöküyor ve kendimden geçecekmişim gibi hissediyorum."

Beni dinlerken başını sallıyor. "Panik atak gibi mi?"

Başımı sallıyorum, elimi nemli saçlarında gezdiriyorum. Kapüşon onu tamamen kuru tutmuyordu. "Evet, sanırım öyle. Bunu atlatmak istiyorum ama yapamıyorum. Nedenini bilmiyorum."

"Beyniniz size bunun tehlikeli olduğunu söylüyor. Seni korumaya çalışıyor." "Beynim aptal," diyorum ve kaşlarını çatıyor.

"Beyniniz aptal değil. Travmadan etkilenmiş. İyileşmek için zamana ihtiyacı var, senin de öyle." Sinirli ve kızgın bir şekilde yan tarafımdan sırt üstü düştüm. "İki yıl oldu."

"Belki de üç taneye ihtiyacın vardır. Ya da dört. Kim bilir? Ama bunu zorlayamazsın Ethan. Özellikle de benim için. Hiçbir yere gitmiyorum."

Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki yemin ederim kulaklarıma kadar hissedebiliyorum. "Ya sonunda bundan bıcarsan. Evimizin birkaç blok ötesinde sıkışıp kalmış bir erkek arkadaşın olmasından? Kim olsa bıkartı. Ben bıktım."

Yanıma kıvrılıyor, eli karnımın üzerinde geziniyor, karın kaslarımdan çıkıntılarıyla oynuyor. "Biliyor musun, sanırım benim de kendi travmam var." Bu dikkatimi çekiyor ve ona bakmak için dönüyorum, zihnimde dönen ve muhtemelen yüzümde görünen kafa karışıklığı. Söylediklerinin doğru olduğuna karar vermiş gibi başını sallıyor. "Yani, insan olarak hepimiz yaparız. Hiç beklemediğim bir şekilde sana doğru geldiğini bilmeme rağmen, bu konuda seninle birlikte hareket etmekten korktum."

"Daha önce yaralanmıştın."

O da başını sallıyor. "Aynen öyle. Aşık olduğumu sandığım iki pislik tarafından incitildim. Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum Ethan. Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımsın. En başından beri benim koruyucumsun ama yine de aklımın bir köşesinde bana hayır diyen bir şey vardı. Bana da zarar verebilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Sana asla zarar vermem."

Bunun üzerine gülümsüyor, elini göğüs kaslarımdan üzerinde gezdiriyor ve sonra kalbimin üzerine indiriyor. "Biliyorum. Ama travma geçirmiştin. Beynim bana bunun tehlikeli olduğunu söylüyordu."

Yine kaşlarımı çattım. "Evet ama sen benden çok daha hızlı atlattın."

"Farklı travmalar. Farklı insanlar. Formülü yok. Ama sen bunu atlatacaksın ve ben de bunu yapacağım."

Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım." Şimdi gözlerimin içine bakarken göğsüme sarılıyor. "Ama bana kanıtlaman gereken hiçbir şey yok. Ben seni seviyorum. Sana aşığım."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve gözlerinin içine bakarak başımı sallıyorum. "Tanrım, ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Öne doğru eğilip dudaklarımı usulca öpüyor, eli bedenlerimizde geziniyor ve sertleşen aletimi kavırıyor. "Sanırım şimdilik bu kadar konuşma yeter."

Aptalca başımı sallıyorum, ağzını ağzıma alıyorum ve şimdi kapalı olan yumruğunun içine girip inliyorum. "Evet. Artık konuşmak yok. Senin içinde olmak istiyorum."

"Evet," diyor kolayca ve ben daha ne olduğunu anlamadan kayganlaştırıcıyı kapıp bana uzatıyor. "Bu sefer beni hazırlamak istediğini söylemiştin."

Bunun için sabırsızlanıyorum ve sırtüstü yatması için hızla manevra yapıyorum. Ayakları yatağın üzerine dikilmiş, bacaklarını açmış ve ben de onların arasında, mükemmel vücuduna hayranlıkla bakıyorum. "Bana ne yapacağımı söyle."

Biraz kayganlaştırıcı alıp yavaşça mastürbasyon yapmaya başladığında siki sertleşmiş, dimdik yukarı bakıyor. "Ne yapacağını biliyorsun. Beni aletini almaya hazırla."

Alt dudağımı ısıyorum, kayganlaştırıcıyı almadan önce gözlerim onun güzel deliğinde, parmaklarıma bolca sürüyorum ve kenarıyla oynuyorum. Yağlanmış bir parmağımı içeri itmeden önce yavaşça daire çiziyorum. Kalçaları yukarı doğru itiliyor. "Evet. İşte böyle."

"Tanrım, sen gelmiş geçmiş en mükemmel insansın." Sırıttıyor, hâlâ sikini okşuyor. "Ger beni. Sikini istiyorum."

Çok hevesliyim. Bunu çok istiyorum ama acele etmeyeceğim. Bir parmak daha ekliyorum, onu makasla açıyorum ve sikinin ucundan fışkıran prekumu seviyorum. O sihirli noktaya ulaştığımda sarsılıyor.

Üç parmağa ulaştığımda ve içine girmem için umutsuzca inlediğinde, daha fazla zaman kaybetmeden parmaklarımı çıkarıp sikimi yağlıyorum. Sonra dibe vurmamı sağlayan mükemmel bir kaygan hareketle içine giriyorum.

Gözlerim kapanıyor ve kendimi toparlamak için deli gibi çabalıyorum. Gözlerimi açtığımda eğiliyor ve ağzımı sertçe öpüyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Geri çekiliyorum ve sonra tekrar içeri giriyorum, dizlerini birbirinden ayırıyorum ve içine doğru kayarken izliyorum, sikim her itişte kayboluyor, dar deliğini geriyor. "Tanrım, seni seviyorum."

Gülüyor ve etrafımda sıkıldığını hissediyorum, bu da beni inletiyor.

"Dışarı çek." Bir parçam onun bedeninin dışında olmak istemese de dediğini yapıyorum. Ama ters dönüp kıcını bana gösterdiğinde neredeyse kendimden geçiyorum, sikim sertçe sarsılıyor.

"Kutsal. Siktir."

"Becer beni" diyor, sert kıcını şakacı bir şekilde bana doğru oynatarak. Yanaklarını kavırıyorum, içine geri kaymadan önce onları açıyorum.

Ona tekrar tekrar çarpıyorum, kendini boşaltırken kolunun hareketini izliyorum. Ne yaptığını göremiyorum ama biliyorum. Ve bu çok ateşli.

Kıçı sikimin etrafında sıkılaştığında ve bozuk bir çığlık attığında, ben de kendimi kaybediyorum, birlikte yatağa yığılmadan önce dllerimi onun içine pskrtüyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Evet, vay canına," diye onaylıyor.

Bu yataktan hiç çıkmak istemiyorum.

Ama aynı zamanda bu savaşı zihnimle nasıl kazanacağımı bulmam gerektiğini de biliyorum.

Ve yapacağım.

Sadece onun için değil. Ya da sadece benim için. Ama bizim için.

CHAPTER Twenty-Nine

ETHAN

Bir ayı aşkın süredir toplantılara gidiyorum. Ve hala biraz korkuyor olsam da, olanlarla daha barışık hissetmeye başladım.

Her günkü gibi bir gün okula gidiyordum. Daha önce pek çok kez yaptığım bir şeydi ve birdenbire dünyam değişti.

Ama başardım.

Ve şimdi Knox'um ve paylaştığımız bir yavru köpeğim var. Gelecek dönem mezun olacağım. Bana ikinci bir şans verildi.

Andrew'un ilk başta önerdiğinden farklı bir arkadaşını görmeye gittim. Bu doktor panik atak konusunda uzmanlaşmış ve bana panik atağı hafifletmek için anksiyete önleyici bir ilaç yazdı. Neredeyse bir aydır kullanıyorum. İlk başlarda beni biraz uykulu yapsa da, alışıyorum.

Size söylemeliyim ki, erektil disfonksiyon dahil olası yan etkileri okuduğumda biraz endişelendim, ancak Knox ve ben ereksiyonlarımın aslında etkilenmediğini gördük.

Teşekkür ederim. Lanet olsun.

Sanırım başka bir çözüm denemek zorunda kalacaktım, çünkü erkek arkadaşımın içinde olmayı seviyorum. Tabii ki, beni becermesine izin verebilirdim.

Oraya doğru gidiyoruz. Beni parmaklarının kıcımda olmasına ve sık sık prostatımla oynamasına alıştırıyor. Ve yakında, bunun için yalvaracağımı biliyorum çünkü kutsal lanet, bu gerçekten sihirli bir nokta. Bunu hiç yaşamayan erkekler için üzülüyorum.

Ama ilaç tedavisi şu ana kadar çok iyi geldi. Uyuşmuş hissetmiyorum. O güne dair her şeyi hâlâ hissedebiliyorum ama Knox'un arabasının önünde durup kolu kavradığımda titremiyorum. Kendimi

Kalp krizinden öleceğim.

Nefes alabiliyorum.

"Bunu yapmak zorunda olmadığımızı biliyorsun," diyor Knox dikkatle ve ben gülümsüyorum. Yüzümdeki sırıtış tamamen samimiydi çünkü öyle olmadığını biliyordum.

En azından Knox'u tutmak için değil. O hiçbir yere gitmiyor.

Ama yine de bunu yapmam gerekiyor. Bizim için.

"Biliyorum. Ben de istiyorum." Kapıyı çekip açıyorum, kalp atışlarım biraz hızlanıyor. O güne dair düşünceler aklıma geliyor ve yavaşça nefes alıp veriyorum.

Ben yolcu koltuğuna tırmanıyorum, Knox da direksiyona geçiyor ve hâlâ çok temkinli davranıyor. Ben de anlıyorum. İkimiz de her an çıldırabileceğimi biliyoruz ama kapıyı kapatıyorum ve yavaşça nefes alıp veriyorum.

Motoru çalıştırdı ve bana döndü. "Hazır mısınız?"

Başımı sallayıp ön camdan sokağımıza bakıyorum. Birkaç araba var ama öğleden sonra erken saatlerdeyiz ve trafik şu anda fena değil. "Evet, hazırım."

"Tamam. Geri dönmeye hazır olduğunda bana söyle. Önemli değil. Bugün ikimizin de yapacak bir işi yok. Hiçbir şey yok. Baskı yok."

Eğildim ve ikimiz de kemerlerimizi bağlamadan önce onu öptüm. "Sür."

Beni dinliyor, arabayı vitesle takıyor ve yavaşça kalkıyor. Derin derin nefes almaya devam ediyorum ve o birkaç tur atarken havadan sudan konuşuyoruz. Bugün zorlamayacak, bunu biliyorum.

Eve çok yakın duruyor ve ben daha bir şey söylemeden geri dönüp evimizin önüne park ediyor. "İyi iş çıkardın."

Gülüyorum çünkü çok saçma geliyor ama aynı zamanda mutluyum çünkü bu bir ilerleme. "Evet. Sanırım yaptım."

Beni öpüyor ve o kilitlemeden önce ikimiz de arabadan iniyoruz. Kutlama yapmak için üst kattaki odasına çıkıyoruz, ta ki çok sinirli bir köpek yavrusu onu kilitlediğimiz yatak odasından çıkmamızı isteyene kadar.

"İşe gitmem gerekiyor." Burnunun ucunu öpüyorum, o da gülümsüyor, gömleği hâlâ üzerinde değilken bana doğru eğiliyor, ama üzerinde çok sevdiğim gri bir eşofman var.

"Sean ve Will'e bizden bahsetmeyi düşünüyorum." Buna

şaşırdım ama iyi bir sürprizdi. "Öyle mi?"

Başını sallıyor, alt dudağını kemiriyor. "Korkunla yüzleştin. Sanırım ben de yüzleşmeliyim." Yanağını avucumun içine alıyorum. "Neden arkadaşlarından korkuyorsun?"

Omuz silkiyor. "Heteroseksüel bir erkeğe dönüşmemle ilgili şakalar yapılacağı kesin." Bunun üzerine başımı sallıyorum, hala bunun çılgınca olduğunu düşünüyorum, ama onu rahatsız ettiği ölçüde beni rahatsız etmiyor. "Ve bu onu çok gerçekçi kılıyor."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bu çok gerçek."

Ağızma karşı gülümsüyor ve sonra alnımı onunkine yaslıyorum. "Bunu biliyorum. Onlar

çıkrtığım pislikleri unutup tekrar denemem gerektiğini söylüyorlar. Mutlu olacaklar ama senden başka biri olsaydı, onların da endişeleneceğini biliyorum."

"Sana zarar vermemden endişelenmeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diyor zahmetsizce. "Onlar akıllı. Senin yapmayacağını biliyorlar." Elimi tutuyor ve kalbinin üzerine koyuyor. "Ve ben de senin yapmayacağını biliyorum."

Buna sırtıyorum. "Şu halimize bak, travmamızı atlatıyoruz."

"Bu işi halledeceğiz." Işıl ışıl parlıyor ve Şef bacağıma atlayıp ilgi için yalvarırken eğilip onu tekrar öpüyorum.

Knox'u serbest bırakıyorum ve işe gitmem gerekene kadar köpek yavrusuyla oynamak için yere oturuyorum.

Knox'a veda öpücüğü veriyorum. "Arkadaşlarınla iyi şanslar. Harika olacağına eminim." "İşten sonraki toplantıda iyi şanslar. Seni bekliyor olacağım."

"İyi olur." Kıçına şakacı bir şaplak atıyorum ve kapıya yöneliyorum.

Hâlâ toplantılara katılıyorum. Bunu gerçekten atlatmak ve iyileşmek için, benim iyileşme türümün sürekli toplantılar ve ilaç tedavisi gerektirdiğini fark ettim.

Plan bu ve işe yarıyor, bu yüzden buna sadık kalacağım.

Sanırım hepimiz kendimiz için neyin işe yaradığını bulmak zorundayız ve bu benim biraz zamanımı almış olabilir, ama her şeyi çözüyorum.

Ve harika hissettiriyor.

CHAPTER Thirty

KNOX

*Tanrım, onu
seviyorum.*

O işe gittikten sonra düşünebildiğim tek şey bu. Arabaya bindiği için onunla gurur duyuyorum. Ama sadece bu değil. Elini uzattı ve yardım istedi.

Toplantıların tek başına işe yaramadığını biliyordu ve gerçekten ihtiyacı olan yardımı aldı. Bu onun gibi biri için kolay değil. Kimse için kolay değildir. Ama Ethan her zaman hayattan daha büyüktü. Okuldaki iri yarı sporcu. Sert çocuk.

Yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmesi büyük bir olaydı. Ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Aramızdaki bu şeyi Sean ve Will'den saklayamam ve saklamayacağım da. Evet, muhtemelen aptalca şakalar yapacaklar ama Ethan ve Andrea dışında onlar benim en iyi arkadaşlarım ve ne kadar mutlu olduğumu bilmeliler.

Daireme vardıklarında Andrea hayatımda içtiğim en iyi margaritayı yapıyor ve Şef artık için yalvarırken en sevdiğimiz restoranlardan birinden gelen akşam yemeği için oturma odasına yerleşiyoruz.

Telefonumda Ethan'dan gelen bir mesaj olup olmadığına bakıyorum ve bana devasa pazularıyla çekilmiş bir selfie gönderdiğini görüyorum ama beni gülümseten şey yüzündeki şapşal sırıtış oluyor. Telefonuma bakarken tam bir aptal gibi gülümsüyorum.

"Uh-oh. Yeni adam mı?" Sean bir kızartmayı kemirirken eğlenerek sorar.

"Hayır." Andrea bana sırtıarak bakarken telefonumu yanıma koyuyorum, muhtemelen sonunda onlara söyleyip söylemeyeceğimi görmek için bekliyor. Söylüyorum da. "Eski bir adamla yeni bir şey."

Sean kaşlarını çatar. "Oh, lanet olsun. Lütfen bana o pisliklerden birini geri almadığını söyle. Gerekirse isyan ederim. Seni hak etmiyorlar. İkisi de."

Bu düşünceyle ürperiyorum ve başımı sallıyorum. "Kesinlikle hayır. Ayaklanmaya gerek yok." Sean şaşkın görünüyor ama yemeğini yemeye devam ediyor ve ben de margaritamdan bir yudum alıyorum. "Artık Ethan'la birlikteyim. Birlikteyiz."

Sean neredeyse yemeğini boğazına tıkıyordu ve Will merakla doğruldu. "Ne? En iyi arkadaşın Ethan gibi mi? Spor salonunda çalışan ve arabalara binmeyen seksi kız mı? O Ethan mı?"

Yüzündeki şaşkın ifadeye kıkırdıyorum. "Aslında artık arabalara binmeye başladı. Bugün bindi. Ama üzerinde çalışıyor, önemli değil. Ve evet, şu Ethan."

"Vay anasını," diyor Will ve ben de kendimi onların şakalarına hazırlıyorum. "Sana aşık olduğumu biliyordum. Kesinlikle tahmin etmiştim."

Şimdi şaşkınlık sırası bende. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sean daha sonra konuşur. "Hayır, söylemedin. O boku ilk ben söyledim. Ona sümüklü gözlerle baktığını söyledim. Ona tamamen aşık olduğumu."

Will, Sean'a bir kızartma fırlatır. "Hayatta olmaz." "Siz ikiniz şaşırmadınız mı?" Ben soruyorum.

Sean yeni bir kızartma alır ve bir ısırık alır. "Yani, biraz. Belki sana karşı bir şeyler hissediyordur diye düşündüm ama sen heteroseksüel olduğunu söylemiştin. O yüzden emin olamadım."

"O heteroseksüel. Ya da öyleydi," diyorum.

Will omuz silkiyor. "Kalp, kalbin istediğini ister."

"Kesinlikle," diyor Andrea margaritasını yudumlar. "Peki, bize baharatlı detaylar verecek misin? Ne yaptığını biliyor mu? Aleti büyük vücuduna göre anormal derecede küçük mü? Anlat bize."

"Oh, bu biraz komik olurdu," diye gülüyor Sean. "Yine de aletin küçük olmasını umursayacağımı sanmıyorum. O kadar güzel ki."

"Aleti mükemmel ve hayır, sizi pislikler, başka bir şey söylemiyorum." Yanaklarım biraz pembeleşirken sırtıyorum, aletin ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyorum. "Ben ona aşığım. O ucuz bir fahişe değil."

"Ah," diyorlar hep bir ağızdan ve ben gözlerimi deviriyorum. "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Çok tatlısın ve aşıksın." Andrea yanaklarımı sıkıyor ve ben onu uzaklaştırıyorum.

"Kes şunu," diye inliyorum.

"O zaman durum ciddi?" Will soruyor.

"*Hem de çok.* Yani zaten birlikte yaşıyoruz ve bir yavru köpeğimiz var. Büyük büyük *seni seviyorum* dedik. Bu ciddi bir şey."

"Buna bayıldım. Anında yatılı erkek arkadaş. Tanışma faslını atlatmak zorunda değilsin." Will'in kendisi de şu anda oldukça şaşkın görünüyor. "Bana sorarsan bu çok havalı."

"Evet, öyle. İlk başta çok kolay olmasından korkmuştum ama aslında mükemmel. Bu benim her şeyim."

ve daha fazlasını isteyebilirdim."

Hepsi tekrar "Ah," diyor ve ben yine yüksek sesle inleyerek onlara g t herifler diyorum.

Hepsi güldü ve bu gerçekten sondu. Onlara anlattım ve tamamen aşık olmam ve kırba lanmam dışında hiçbir şaka yoktu. Normal şeyler işte. Ve benim adıma mutlu görünüyorlardı.

Konu Ethan olunca artık kendimi tutmak yok. Benim

için o ve herkesin bunu bilmesini istiyorum.

CHAPTER Thirty-One

ETHAN

İşten ve toplantıdan eve döndüğümde Will, Sean ve Andrea'yı erkek arkadaşımınla birlikte oturma odasında otururken gördüğümde şaşırmadım.

Onlara söyleyip söylemediğini merak ediyorum, ta ki Andrea margarita gibi görünen bir bardak tutup gülümseyerek yüksek sesle, "Erkek arkadaş geldi! Merhaba erkek arkadaş," diyor alaycı ve sevimli bir ses tonuyla.

Knox kızarıyor, Will ve Sean kıkırdıyor. Knox'a doğru yürüyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Sanırım onlara söylemişsin."

"Öptüm." Geri çekilip gözlerinin içine bakarak gülümsüyorum, Andrea ile onun arasındaki kanepeye kayıyorum, Andrea'nın "koca kığım onu eziyor" diye homurdanmasına neden oluyorum ve onu tekrar öpüyorum.

"Güzel. Buna sevindim."

"Siz ikiniz çok tatlısınız, iğrençsiniz," diye dalga geçiyor Will, ama Knox onu çevirince bana göz kırpmıyor

Ka

palı "Dışarı çıkmalıyız," diyor Sean heyecanla, elindeki margaritayı önündeki sehpanın üzerine koyarken.

"Ah, evet," diye onaylıyor Andrea.

Knox bana endişeyle bakıyor, onları kolayca hayal kırıklığına uğratmak üzereymiş gibi görünüyor, ama ben araya giriyorum.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Gidip üstümü değiştireyim."

Ayağa kalkıp odama doğru ilerliyorum ama Knox'u topuklarımda hissettiğimde hiç şaşırmıyorum.

"Dışarı çıkmak zorunda değiliz."

Arkamı dönüp ona bakıyorum, ellerimi kalçalarına koyuyorum ve onu kendime çekip dudaklarını

öpüyorum. Öpüşme oldukça hızlı bir şekilde hararetleniyor ve dudaklarında ve onun tadında kayboluyorum - tuzlu ve tatlı

Margaritalar, sikim ağırırken.

Neredeyse salondakilere siktirip gitmelerini söyleyecektim ama sonra aklımı başıma toplayıp geri çekildim. "Hayır.

Gitmeliyiz."

Ağır nefes alıyor, gözlerini kırıştırıyor ve hâlâ sersemlemiş durumda. "Ne?"

Kıkırdıyorum ve sevimli poposunu tokatlıyorum. "Dışarı çıkmalıyız. Çıkmak istiyorum. Muhtemelen bu gece yürüyebileceğimiz bir yere gitmeyi tercih ederdim ama bir gün daha uzak bir yere Uber'le gitmek için çalışıyorum."

Bana kaşlarını çatıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak beni inceliyor. "Gerçekten mi? Emin misin?"

Başımı sallıyorum, iş kıyafetlerimi çıkarıyorum - ki bunlar aslında yedek kıyafetler çünkü toplantıdan önce duş aldım ve bunları giydim. Travma çemberini kokutmak istemedim. Kokmuyor. Güzel. "Eminim."

Beni soyunurken izliyor ve bu hoşuma gidiyor, sikim hala yarı sert ama dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim. Hızla bir polo tişört ve kot pantolon giyiyorum, o bana arkamdan sarılırken şifonyerimin üzerindeki aynada saçlarımla oynuyorum. "İnanılmazsın," diye kulağıma fısıldıyor ve beni ürpertiyor.

"Gitmeliyiz, yoksa asla gidemem," diyorum nefes nefese ve Andrea oturma odasından bağırınca ikimiz de gülüyoruz.

"Tamam cidden, hemen gel de yola koyulalım!"

Knox gözlerini deviriyor ve elimi tutarak beni oturma odasına götürüyor. "Kimse gelmedi. Sadece üstünü değiştiriyordu."

"Henüz kimse gelmedi," diyorum elini sıkarak. "Daha sonrası için planlarım var."

Knox yine kızarıyor ve bu o kadar tatlı ki onu yatak odasına geri çekmek istiyorum.

Andrea suratını asıyor, başını sallıyor. "Hiç adil değil."

"Anlaştık," diyor Will, zıplayıp Chief'i başından öperek. Uyuyor ve yavru yatağından kalkmak istediğine dair hiçbir belirti göstermiyor. İşini yapmak için dışarı çıkma konusunda oldukça eğitilmiş - eski sahibi gerçekten tam bir aptal çünkü bu köpek son derece akıllı - ama her ihtimale karşı dışarıya bir yavru köpek çiş pedi bırakıyorum ve ona veda ediyoruz.

Kulübe gittiğimizde, hafta içi olduğu için çok kalabalık olmadığını görünce rahatladık ve dans ederek, biraz içerek ve Andrea, Will ve Sean ile takılarak iyi vakit geçirdik. İlk oturduğumuzda biri Knox'a dans etmeyi teklif etti ve o da adamı geri çevirdi.

Ama dürüst olmak gerekirse, umursayacağımı sanmıyorum.

Artık güvensizlik yok. Onun benimle olduğunu ve birbirimize aşık olduğumuzu biliyorum. Kendim üzerinde çalıştığımı ve sonunda kendimi değerli hissetmeye başladığımı biliyorum.

"Hey, iyi misin?" Birlikte dans ederken Knox soruyor.

"Ben iyiden de öteyim." Kulağına eğildim, bu geceyi seviyordum ama aynı zamanda gerçekten kendi evimize dönmek istiyordum. Küçük adımlarla." Sadece beni becermeni düşünüyorum."

"Ne?" Geri çekilip gözlerimin içine bakarken göz bebekleri kocaman açıldı. "Gerçekten

mi?" Yüzünde gördüğüm heyecanı severek sırtıyorum. "Evet. Gerçekten."

"Hadi gidelim." Beni kapıya doğru çekmeye başlıyor ama ben ayaklarımı sabit tutuyorum ve o beni kımıldatamıyor. Gülüyorum. "Hemen şimdi mi? Sadece bir saattir buradayız."

"Böyle bir şey söyleyip sonra da buradan siktir olup gitmek istememi bekleyemezsin." Tekrar çekiştiriyor ve ben gülüyorum, hâlâ hareket etmiyorum. "Ethan," diye sızlanıyor.

Sırıtiyorum ve beni kapıya doğru çekmesine izin veriyorum. "Onlara gideceğimizi söyleyelim mi?"

Bize eğlenerek bakan ve el sallayan Andrea'ya el sallıyor. "Hayır. Hadi gidelim."

Rekor sürede evimize döndük, kapıdan içeri düştük, birbirimizi öptük ve kıyafetlerimizi çıkarmaya çalıştık, ama Şef şimdi tamamen uyanık, dışarı çıkması gerektiğinde yaptığı gibi kapının yanında sızlanıp zıplıyor.

"Ah, lanet olsun," diye inliyorum ve Knox gülüyor.

"Onu ben alacağım." Alt dudağımı ısırıyor. "Benim için hazırlan, ama çok fazla değil. Oynamak istiyorum." Yüksek sesle inliyorum, kot pantolonumdan kurtulmaya çalışan ereksiyonumu avuçluyorum. "Acele et."

Acıma gülüyor ve Şef'in tasmaını kapıp onu dışarı çıkarıyor. Hiç vakit kaybetmeden odasına gidip kıyafetlerimi çıkarıyorum, sonra da yepyeni bir nedenle derin nefes alma yöntemini deniyorum.

Onu içime alacağım için çok gerginim ama endişeli olduğumdan çok daha fazla heyecanlıyım.

Onun içimde olmasının nasıl bir şey olduğunu hissetmek için sabırsızlanıyorum çünkü *onun* içinde olmanın harika bir his olduğunu kesinlikle biliyorum.

Knox'un bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Buna izin vermesinin imkanı yok. Ona tamamen güveniyorum ve hazırım.

Kayganlaştırıcıyı alıyorum ve sırtüstü uzanıp onu bekliyorum. Kapının açıldığını ve Şef'in tırnaklarının ahşap zeminde takırdadığını duyduğumda kalp atışlarım biraz hızlanıyor ama ben hazırım.

Odasına girdiğinde -ki kabul edelim, her gece burada uyuduğumdan beri neredeyse *bizim odamız* haline geldi- hala çok fazla giyinik.

"Çok fazla kıyafet var," diyorum bakışları vücudumda gezinirken, yüzündeki aç ifade içimi titretiyor.

"Katılıyorum." Gülümsüyor -uzun zamandır tanıdığım o kolay gülümseme- ve bedenimi kendi bedeniyle örtmeden önce yavaşça kıyafetlerini çıkarıyor. "Senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum."

"Daha az konuşma. Daha çok sikiş," diye nefes alıyorum, sikim zaten sızıntı yapıyor ve o kadar sert ki neredeyse acı veriyor.

Elini sikimin etrafına sarıyor, dili ağzımın içine girip dönerken yavaşça okşuyor. "Bunu aceleyle getirmeyeceğiz."

Önce boynumu, sonra göğsümü öpüyor, vücudumda aşağı doğru ilerlerken sikimi bırakıyor ve her santimini öpüyor. "Sana ihtiyacım var," diye yakınıyorum.

"Bana sahipsin," diye geveleyerek önce kalçamı, sonra dizimi, sonra da tekrar kalçamın içini öpüyor ve beni inletiyor.

"Daha fazlasını istiyorum," diye inliyorum, sikimin alt tarafını yalarken, yarığımı dilleyip beni çılgına çevirirken. "Lütfen."

"Yalvarmana bayılıyorum." Beni ağzına alıyor, aşağı kaymadan önce başını emiyor ve beni boğazının arkasına alıyor.

"Lanet olsun, sen bir sadistsin."

Güldüğüne yemin edebilirim ama sikim ağzına tıklandığı için sesi boğuk çıkıyor. İyi oldu. Hak ettiğini buldu. Ona kayganlaştırıcıyı uzatıyorum, hiç de ince davranmıyorum ve parmaklarına biraz döküyor, beni emerken yavaşça ağzımın etrafında dolaşüyor ve içeri itmiyor.

Kalçalarımı oynatarak onu içime çekmeye çalışıyorum ama yapmıyor. Sadist piç benimle alay ediyor. Taşaklarımı yalıyor ve sonra sikime geri dönüyor, yağlanmış bir parmağını deliğimin etrafında döndürürken acele etmiyor.

"Seni içimde istiyorum. Bunu kaldıracabileceğimi biliyorsun." Daha önce de üç parmağını içime sokmuştu. Onun sikine ihtiyacım var.

Sonunda, lanet olası sonunda, bir parmağını içime sokuyor ve sonra diğerini, hala sikimi emiyor ve taşaklarımı elinde yuvarlıyor. Beni sınıra o kadar yaklaştırıyor ki, kaybedeceğimden endişeleniyorum.

"Knox," diye inledim.

Bir parmak daha ekliyor, ben yalvaran, kıvranan bir karmaşa olana kadar beni iyice geriyor. Sonra nihayet onları serbest bırakıyor ve sikini yağlamasını izliyorum. "Nasıl yapmak istersin?"

Onu kendime çekiyorum, dudaklarını çalışıyorum ve kayganlaştırıcı ve prekum karışımıyla kolayca kayan horozuna doğru itiyorum. "İşte böyle. Seni görmek istiyorum."

Başını sallıyor, yutkunurken boğazı çalışıyor ve eli sikine sarılmış halde aramıza bakıyor. "Yavaş gideceğim. Durmak istersen söyle."

"Yapma. Dur," diyorum bacaklarımı onun için daha da açtığımda ve o da sikini girişime yerleştiriyor.

"Ciddiyim," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor ve ben de başımı sallayarak onu öpüyorum, yavaşça içeri doğru bastırıyor, ikimiz de donup kalmadan önce o ilk sıkı kas halkasını geçmeyi başarıyor ve nefes alma alıştırmaları yapıyorum. "Bırak gireyim Ethan."

Sesi o kadar sakın, o kadar güven verici ki, ne kadar gergin olduğumu fark etmeden rahatlıyorum. İçime daha fazla kayıyor, beni öpüyor ve tamamen içime girene kadar beni övüyor ve bir an duruyoruz.

"Siktir. Henüz boşalmak istemiyorum ama çok iyi hissettiriyorsun."

"O hissi bilirim," diyorum doluluğa alışmaya çalışırken. Acımıyor. Tamamen hazır ve nazırdım ama bu kesinlikle farklı. "Gelirsen gelirsin. Büyütülecek bir şey değil."

"Ben boşalırken senin de boşalmanı istiyorum," diyor, neredeyse somurtarak ve bu çok sevimli. Beni güldürüyor, bu da sadece inlemesine ve bana pis bir bakış atmasına neden oluyor. "Bu kadar yaklaşmışken gülme. Tanrım. Hay sikeyim. Sikimi boğuyorsun."

Elimde olmadan yine gülüyorum ve o yine öfkeyle homurdanıyor. Ama geri çekilip içime girdiğinde prostatıma çarpıyor ve yemin ederim o anda neredeyse bayılıyorum. Prekum ucumdan çiseliyor ve elimi horozumun etrafına sarıyorum. "Oh, lanet olsun. Bunu tekrar yap."

Tekrar tekrar yapıyor, ta ki kığım onun etrafında sıkıca kenetlenene ve ben her tarafıma boşalana kadar.

karnıma ve göğsüme. Sanırım çeneme bile vurdu. Lanet olsun, bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmdı.

"Vay anasını, çok ateşliydi," diye geveliyor, sikinin sarsıldığını ve içimde serbest kalışının sıcaklığını hissedene kadar içime giriyor. Başı geriye düşüyor ve kolları geriliyor, kendi seksi çığlığıyla haykırarak bitiriyor.

"Hayır. Öyleydi." Onu kendime doğru çektim, aleti yumuşamaya başlamıştı ama hâlâ içimdeydi ve dudaklarını öptüm. "Bu harikaydı."

Başını bana doğru sallayarak sırtıyor. "Artık hep bunu isteyeceksin, değil mi?" "Kesinlikle," diyorum içimden çıkıp yanıma sırt üstü düşerken, ikimiz de zor nefes alıyoruz. "Seni seviyorum Ethan."

"Ben de seni seviyorum, Knox."

Her zaman bu kadar kolay olmayacağını biliyorum, ancak şu an için her şeyi olduğu gibi adlandıracağım.

Mükemmel.

CHAPTER Thirty-Two

KNOX

“S Alçal dostum," diyorum Şef Ethan'la yürüyüş için belirlediğimiz yavaş tempodan mutsuz bir şekilde tasmaını çekmeye çalışırken.

Biraz yavaşlıyor ve caddede yürürken gülümseyen ve kendi dünyasında olan Ethan'a bakıyor. İki hafta önceki o ilk seferden bu yana üç kez arabaya binebildi ve her seferinde yemin ederim ona daha da hayran oluyorum.

Bu yüzden aklımdaki konuya yaklaşacağım. "Dün ben derse giderken annem aradı."

Biraz endişeli görünüyor. Annem pek sık aramaz, ikimizin de hayatla meşgul olmamız dışında bir nedeni yok. Çoğunlukla mesajlar aracılığıyla kontrol etme eğilimindedir. "Öyle mi? O iyi mi?"

"Evet, o iyi," diyorum, biraz gergin hissederek. Onu zorlamak ya da hayır demesi gerekiyorsa kendini suçlu hissetmesine neden olmak istemiyorum. "Şükran Günü yaklaşıyor ve her zamanki gibi ailenizi davet ediyor. Bu yıl orada olup olmayacağımızı öğrenmek istedi."

Yürümeyi bırakıyor ve ikimizden de yayılan sinirleri hissedebiliyorum, ama elimi bırakmıyor, bu yüzden bunu bir galibiyet olarak adlandırıyorum.

"Gitmek zorunda değiliz Ethan. Hiç sorun değil. Bizim evde hindi yemeği yemek ya da dışarıdan sipariş vermek benim için sorun değil. Fark etmez." Yüzümü ona dönüyorum, elini sıkıyorum ve yürümeyi bıraktığımız için Chief'i kızdırıyorum. "Birlikte olduğumuz sürece ne yapacağımız umurumda değil."

Boştaki eliyle yanağımı okşuyor. Bugün hava serin ve ikimiz de montluyuz ama o üzerinde spor salonunun logosu olan bir çorap şapka takıyor ve bu haliyle çok seksi görünüyor. Yanakları soğuktan kızarmış. "Ben gitmek istiyorum."

Alt dudağımı sinirli bir şekilde ısıyorum. "İstedini biliyorum ama yapamazsan yapamazsın. Anneme de böyle söyledim."

Ona henüz çıktığımızı söylemedim. Ethan da ailesine söylemedi ve açıkçası onlarla çok sık konuşmuyor. Bunu yüz yüze yapmak istiyor ve ben de buna saygı duyuyorum. Bununla ilgili herhangi bir sorun yaşayacaklarını sanmıyorum.

Onu seviyorlar ve bir kızla ya da erkekle çıkması umurlarında bile değil. Açıkçası, muhtemelen *herhangi biriyle* çıkmasına daha çok şaşıracaklardır.

"Yapmak istiyorum. Sanırım yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum," diyorum kararlılıkla. "Ama zorlamana gerek yok," diyerek ona başından beri söylediğim şeyi yineliyorum.

"Aileme senden bahsetmek istiyorum." Gülümsüyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Annem çıldıracak." Sırıttıyor. "Muhtemelen hemen düğünü planlamaya başlayacaktır."

Ellerimi şakacı bir şekilde kaldırarak geri çekildim. "Oha. Yavaşla biraz! Beni o kadar kolay kilitleyemezsin." Sırıttıyorum ve o da koca omzuyla beni dürtüyor, neredeyse beni deviriyordu.

"Çarşamba gecesi arabayla gidebiliriz. Cumaya kadar kalırız. Eğlenceli olur."

Sinir sistemimi ele geçiriyor, midem onun için endişelenmekten ağrıyor. "Onlara sürpriz yapsak nasıl olur?"

Yürürken bana şüpheyle bakıyor. "Çıldırır ve fikrimi değiştirirsem diye mi?"

Omuz silkiyorum, çünkü evet, aynen öyle. Başarısız olduğunu hissetmesini istemiyorum. Benimleyken, sanırım sonunda bunu aşıyor. Ailesiyle mi? Emin değilim. Son iki yıldır onların yanında kendine güvenecek kadar bulunmadı. "Yaparsan yaparsın. Büyütülecek bir şey değil."

"Sence Chief'i getirmemize bir şey derler mi?"

"Hayır. Ailem köpekleri sever."

"Tamam. Yapacağız. Harika olacak." Yüzünde kendinden emin bir gülümseme var ama sesi biraz titrek.

Gergin olmalı. Ben de gerginim.

Ama söz konusu o olduğunda bu dünyadaki hiçbir şey beni hayal kırıklığına uğratamaz.

O tanıdığım en cesur insan. Şükran Günü için memlekete gidip gitmememiz benim için önemli değil. Birbirimize sahibiz.

CHAPTER Thirty-Three

ETHAN

Arabada olduğuma ve iki saat boyunca memlekete gideceğime inanamıyorum. Ama bunu yapmak istiyorum. Bunu yapabilirim. İki yıldır ailemi ve kız kardeşimi görmedim.

Knox'un ailesini de aynı süre boyunca görmedim. Bunu yapabilirim.

Knox otoyola çıkarken ve Şef arka koltuğa yerleşirken yavaşça nefes alıp veriyorum.

"İyi misin?" Arabayı kontrol ediyor ve ben de elini elime alıp arabayı sürerken kalçasına koyuyorum.

"Ben iyiyim. Acaba kasaba değişti mi?"

"Annem yeni bir Dollar Store açıldığını söyledi. Çok iyi," diye şaka yapıyor ve ben de gülüyorum çünkü bizim memleketimiz Kansas City'den çok farklı. Her yerin ortasında küçük bir yer.

Ama burası evim ve bir süreliğine geri döndüğüm için heyecanlıyım.

Gençken oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum, şimdi de orada yaşamamın imkanı yok.

Ama özledim.

Son iki yılda pek çok şeyi kaçırdım. Ama başka hiçbir şeyi kaçırmamaya kararlıyım.

Şef'in işemesi için iki kez durduktan ve benim derin derin nefes almamdan sonra, akşam karanlığından biraz önce memleketimize varıyoruz. Knox arabasını ailesinin evinin önüne park edip kontağı kapattığında garip bir şekilde zafer kazanmış hissediyorum. "Başardın," diyor gururla gülümseyerek ve ben de eğilip erkek arkadaşımı mutlulukla öpüyorum.

"Ben yaptım."

"Seninle çok gurur duyuyorum." Öyle görünüyor. Önce onun ailesinin evine sonra da benimkine bakıyorum, hiç farklı görünmemeleri tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyor.

"Hadi yapalım şunu."

O da kabul ediyor ve ikimiz de arabadan iniyoruz. Chief'i tasmaına bağlıyor ve sonra arabadan indiriyor. Elime baktığında tereddütlü görünüyor ama hayır, bunu yapmayacağız. Anne ve babasına doğru yürürken onun elini kendi elime alıyorum. Daha sonra benimkine gideceğiz.

Düşüncelerimi taklit ederek, "İkisinden daha kolay olanı önce," diyor.

Zili çaldığında annesi kapıyı açıyor, gözleri birbirine dolanmış ellerimize kayıyor, sonra tekrar Knox'un yüzüne dikiliyor. "Knox?"

"Hey, anne. İçeri girebilir miyiz?"

"Tabii ki tatlım." Ona sıkıca sarılıyor ve köpeğim tüm bu süre boyunca elimi bırakmıyor. Köpeğimize bakıyor ve anında aşık oluyor. "Oh, o çok değerli. Gönderdiğin resimlerden bile daha tatlı. Merhaba küçük adam."

Şef heyecanlanıyor, üzerine atlamaya çalışıyor ve beni sıkıca kucaklamadan önce mutlu bir şekilde gülüyor. "Geldin demek. Burada olduğun için çok mutluyum." Beni sıkıca sarıyor, ben de sırtını sıvazlıyorum, onu emmeye çalışıyorum.

biraz hava.

"Çalışıyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum."

Geri çekiliyor, elleri hâlâ omuzlarımda, bana bakıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum.

Bu harika."

Övgüsünden göğsüm kabarıyor ve sonra Knox'un babası yüzünde şaşkınlıkla onun yanına geliyor. "Çocuklar! Geldiniz demek. Geleceğinizi bize söylememiştiniz."

"Bu benim hatam," diyorum. "Yapabileceğimden emin değildik."

Mutlu bir şekilde omzumu sıvazladı. "Hiç şüphem yoktu oğlum." Gözleri kenetlenmiş ellerimize gidiyor ve kaşları havaya kalkarak oğluna bakıyor. "Bize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Işıldıyorum. Knox'a erkek arkadaşım demekten gurur duyuyorum ama o benden önce davranıyor.

"Biz çıkıyoruz.

Birbirimizle bir ilişki içindeyiz."

O kadar da şaşırmış görünmüyorlar ve sanırım Knox'la her zaman ne kadar yakın olduğumuzu düşünürsek, bu çok da büyük bir şok olmamalı. "Bu harika." Annesi önce benim yanağımı sonra da Knox'unkini öpüyor. "Bir şeyler yemek ister misiniz?"

"Birazdan, evet. Bu harika olur." Çocukluğumun geçtiği eve bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum, o da bilerek başını sallıyor. "Gidip aileme merhaba demeliyiz. Şef'e biraz göz kulak olur musun?"

"Hiç de değil." Beni tekrar kucaklıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Seni seviyorlar. Bu kadar mutlu olduğun için çok mutlu olacaklar."

Yapmak üzere olduğum konuşma için cesarete sahip olmam gerektiğini bilmediğim kelimelerle göğsüm sıkışıyor. "Teşekkür ederim."

Bana göz kırpıyor ve ailemin yanına gitmeden önce Şefe bizi beklemesini söylüyoruz. Knox gitmesine izin verdi.

ve kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Onları bu işe alıştırmamız gerektiğini düşündüm. Ailem oğullarının eşcinsel olduğunu biliyor."

Kaşlarımı çattığımdan eminim ama sanırım haklı. Yine de ailemin iyi insanlar olduğunu biliyorum. Umursamayacaklar.

Evime doğru giderken annesininkine benzer bir göz kırpmayla "En iyisi tam bir şok faktörü yaşamamak," diyor. Akıllı olan o, ben de ona uyuyorum. Kapı zilini çaldıktan sonra kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Evet, gerginim.

Sanırım herkes ailesine böyle bir haber verdiğinde böyle olur. İyi bir haber olsa bile. Bu bir değişiklik. Ve onları iki yıldır görmedim.

Babam kapıyı açtı. Beni gördüğünde yaşadığı şaşkınlık yüzünden okunuyordu. "Ethan."

Sırıtıyorum. "Selam baba. Nasıl gidiyor?"

Sıradan konuşmalarına gözlerini deviriyor ve beni kocaman bir ayı gibi kucaklıyor. Benim iri bir insan olduğumu düşünüyorsun ama bir de babamı görmelisin. Adam tam bir dev. "Eve döndüğün için çok mutluyum." İçimdeki hayatı sıkıyor.

"Ben de baba," diye ciyaklıyorum ve sonunda beni bırakıp Knox'a bakıyor.

"Knoxy! Çok uzun zaman oldu, evlat." Knox sırtıyor ve babam ona da aynı şekilde sarılınca yüzünü buruşturuyor.

"Dikkatli ol." Knox'u babamın elinden çekip aldım. "Onu kıracaksın."

"Göründüğünden daha sertmiş," diyor babam, içeri girmemizi işaret ederek ve biz de giriyoruz. Annem kapıda kimin olduğunu görünce bizi mutlu ve heyecanlı bir şekilde kucaklayarak karşılıyor.

"Aman Tanrım, ne kadar kalacaksın?"

"Cuma günü gidiyoruz," diye cevap veriyorum, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor ama hemen mutluluğa dönüyor.

"Şükran Günü'nü birlikte geçireceğiz. Bu harika." Bana tekrar sarıldı. "Tatlım, seni çok özledim."

Sarılışında kayboluyorum, beni kucaklamasına izin veriyorum çünkü sanırım onu fark ettiğimden bile daha fazla özlemişim. İki yıl oldu.

"İyi misin tatlım?" Bana sarılıyor ama yüzüme bakmak için geri çekiliyor. Tam bir anne teftişi yapıyor. "Yolculuk nasıldı?"

"İyiydi. Grup terapisi ilaçlarla birlikte gerçekten yardımcı oluyor." Onları gelişmelerden haberdar ettim ve onlar da bana cesaret verici sözler söylediler. Ama annem şu anda o kadar mutlu görünüyor ki, benim için ne kadar endişelendiğini fark ediyorum.

"Bu çok iyi, tatlım." Bir damla gözyaşını siliyor.

"Anne, ağlama," diyorum, onu kendime çekerek.

"Oh, ben iyiyim." Bana el salladı ve sonra elimi tutup beni kanepeye götürdü. Babam ve Knox

takip et. "Burada olduğun için çok mutluyum." Yanağıma dokunuyor. "Ve seninle çok gurur duyuyorum." Knox yanıma oturuyor, ben kızarıırken ve sonra bir çocuk gibi inlerken yüzünde parlak bir gülümseme var. "Anne." Gülüyor. "Gurur duyuyorum. Yardım almak kolay değildir ve sen bunu başardın. Çok gurur duyuyorum."

Burada tıkanıyorum ve bu hiç de istediğim bir şey değil. Evet, ilerlememle gurur duyuyorum ama yine de buna çok fazla odaklanmaktan hoşlanmıyorum.

"Knox ve ben çıkıyoruz," diye ağzımdan kaçırdım ve odadaki herkesin gözbebeklerinin kafalarından fırlamaya çalıştığına eminim. Benimki de dahil. Kahretsin, öyle ağzımdan kaçırmak istememiştim. Ama işte buradayız.

"Ne?" diye soruyor annem dikkatle, gözleri benden Knox'a gidiyor -ki Knox mahcup görünüyor bu arada- ve sonra tekrar bana dönüyor. "Çıkıyor musun?"

Başımı salladım ve Knox'un eline uzandım. Neyse ki elini tutmama izin veriyor. "Öyleyiz. Birlikteyiz. Bunun biraz şaşırtıcı olduğunu biliyorum ama onu hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Ona aşığım."

Babam en sevdiği sandalyesine oturuyor, biraz kafası karışmış görünüyor. "Senin heteroseksüel olduğunu sanıyordum," diyor temkinli bir şekilde.

Babamla yüzleşirken karnım sinirden biraz sıkıştı. "Sanırım değilim." Bunun üzerine kıkırdadı. Babam gerçekten gülüyor. "Peki, tamam o zaman."

"Öyle mi?" Aptalca sordum.

Annem hızlı, bastırılmış bir kakhaha atıyor ve boştaki elimi tutuyor. "Elbette, sorun yok. İyiden de öte. Bir zamanlar ikinizin birlikte olacağından emindik. Özellikle de Knox ortaya çıktığında, ama sonra çıkmadınız, biz de *tamam, belki de çıkmazsınız* diye düşündük."

Knox şimdi sırtıyor ve biraz rahatlamış görünüyor. "Ben de oğlunuzu seviyorum. Bilgin olsun diye söylüyorum, bu şekilde açıklayacağını bilmiyordum ama onu seviyorum."

Annem kıkırdıyor. "Siz ikiniz mutlusunuz. Önemli olan tek şey bu." Elini Knox'un yanağında sevgiyle gezdiriyor ve yemin ederim o anda kalbim biraz eriyor. "Ona katlandığın için teşekkür ederim."

"Anne," diye yüksek sesle yakınıyorum ve babamla Knox sadece gülüyorlar.

Hepsi bu kadar. Neler yaptığımızla ilgili birkaç soru daha var ve annem kız kardeşimin yakında okuldan döneceğini söylüyor.

Ama skandal yok. Gerçek bir şok yok. Kesinlikle öfke yok. Bu çok güzel bir şey.

CHAPTER Thirty-Four

KNOX

Şükran Günü'ndeyiz ve dün gece ailemin evinde birlikte kaldık. Eski tam boy yatağıma sığmak zordu ama idare ettik. Ethan annemin çatısı altında bana dokunmayı ya da benim ona dokunmama izin vermeyi reddetse de.

Bu gece ailesinde kalacağız ve onları ne kadar sevsem de, etrafta dolaşmak konusunda aynı endişelere sahip olduğumu söyleyemem.

Onun dokunuşunu özledim. Oraya buraya birkaç kez dokunması dışında, bu yolculukta onu yeterince göremedim. Özellikle de dün sanki önemli bir şey değilmiş gibi ailesine çıktığımızı ağzından kaçırdıktan sonra.

Ve dürüst olmak gerekirse, olmamalı da. Ama dünyanın o kadar değiştiğine inanacak kadar saf değilim. Belki bir gün, hiç kimse bunu açıklamak zorunda kalmayacak. Ethan gibi olup "Ben şu kişiyle çıkıyorum" diyebilirler ve bu kadar olur.

Yine de biraz gergindim. Neyse ki ailesi düşündüğüm kadar harika insanlar. Her iki annemizin de birlikte olmamızdan heyecan duyduğunu söylemek yetersiz kalır. Gerçekten de şimdiden düğünümüzü planlıyorlar.

Akşam yemeğinde yan yana oturup mekanlar ve çiçek aranjmanları hakkında konuşuyorduk. Çok çılgıncaydı. Ama aynı zamanda harika. Üniversite ve Umut Kıvılcımı toplantıları hakkında sohbet ediyoruz. İş ve gelecek hakkında. Tamamen normal bir aile yemeği ve iyi geceler dileyip odasına gittiğimizde, üzerine atlamadan önce kapıyı kilitliyorum, ikimiz de yatağına iniyoruz, ben üstte oluyorum.

Beni şakacı bir şekilde üzerinden itiyor, ikimiz de sırt üstü yatıyoruz. "Ugh, çok doluyum. Beni bozmana izin verebileceğimi sanmıyorum." Bir elini düz, kaslı karnının üzerinde gezdiriyor. O kesinlikle biliyordu

planladığım şeyi. Gözleri kapanıyor.

"Yani aletini emmemi istemiyor musun?" Hınzır bir sırıtışla soruyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dönüp bana baktı. "Tamam. Sanırım." Kilitli kapıya doğru döndü.

"Ama sessiz olmalıyız."

Gözlerimi deviriyorum ve benimkini de çıkarmadan önce onun yardımıyla gömleğini çıkarıyorum.

"Ailenin odası alt katta."

"Kız kardeşimin evi koridorun karşısında." Bu doğru.

Lanet olsun. "Tamam, sessiz olacağız."

Pantolonunu çıkarıp aşağı itiyorum, muhteşem aleti serbest kalıp karnını tokatlıyor. Yemin ederim ağzım sulanıyor. Sonra onu ağzıma aldığımda, yüksek sesle bir nefes kaçıyor ve hızla çıkıyorum.

"Sessiz olmakla ilgili söylediğin neydi?"

Beni komik bir şekilde tersledi. "Bu kadar iyi olma o zaman."

Kıkırdıyorum, yüzünü örtmek için kullandığı bir yastığı ona fırlatıyorum ve onu ağzıma geri alıyorum, ondan gelen boğuk inlemelerden zevk alıyorum. Çok geçmeden ağzıma boşalıyor ve ben de hepsini yutuyorum. O da bu iyiliğe karşılık veriyor ve söylemekten utanmıyorum, sanırım ben daha da hızlı boşalıyorum.

O sadece benim için yapıyor. Ethan'la ilgili her şey mükemmel. Mükemmel erkeğimin başından beri orada olması ve benim bunu görmeme izin vermemem bana çılgınca geliyor. Bundan önce hazır değildik.

Ben buna ikna oldum. Bence bizi tam da şu anda bulunduğumuz noktaya getiren darbelerimizi ve çürüklerimizi deneyimlememiz gerekiyordu.

Neredeyse anında uykuya dalıyor, ama ben huzursuzum, bu yüzden su içmek için aşağı inmeden önce bir çift eşofman ve bir tişört giyiyorum. Ev karanlık ama mutfığa indiğimde Ethan'ın annesinin mutfak masasında oturup bir parça turtatıştırdığını görünce neredeyse çılgınlık atacaktım.

"Merhaba tatlım."

Sırıttıyorum ve kimseyi uyandırmamak için sesimi alçaltarak yanına oturuyorum.

"Merhaba." "Pie?"

Karnımı okşayarak başımı sallıyorum. "Hayır, daha önce iki dilim yedim. Anneme söyleme ama senin balkabaklı turtan savaş başlatabilir, o kadar güzel ki."

Gülüyor, benimle eğleniyor, ama şaka yapmıyorum. Ne yaptığını bilmiyorum ama turtatam bir cennet. "Biliyor musun, tadını çıkaramayan hep aşçıdır. Yüzümde kocaman bir sırıtışla sizi izlerken yemekten zevk alamayacak kadar meşguldüm." Kocaman gülümsüyor. Ethan'ın annesi mutlu bir insan. Sıcak, rahatlatıcı bir varlık. Babası ise Ethan'ın örnek aldığı daha huysuz biri.

Ama son zamanlarda onun güneşli yanını daha fazla

görmeye başladım. "Bu bir trajedi."

Küçük bir ısırık daha alıyor. "Birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum. Oğlumu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"O beni de mutlu ediyor," diyorum dürüstçe.

"Oh, biliyorum," diyor gözlerinde bir parıltıyla ve bir an için oğluyla yaptığım şeyin yüzümün her yerinde yazılı olup olmadığını merak ediyorum. Belki de artık onun evinde dolaşmakla ilgili endişelerim var. Ama o mutlu görünüyor.

Gerçekten mutluyum.

"Onun için çok endişeleniyordum. Bir günün sonsuza dek peşini bırakmayacağından ve ilerleyemeyeceğinden çok korkuyordum."

"Onun için çok zordu. Ölebileceğini düşünmek benim için de zordu. Beni korkuttu."

Bir ısırık daha alıyor. "Ben de, ama yaralanmadığını söylediğinde çok mutlu oldum ve rahatladım. Başka bir şey beklemiyordum."

Evet, sanırım bu hepimizi şaşırttı. "İyileşiyor," diyorum ve o da bana tatlı tatlı gülümseyerek turtasını bitirip masadan kalkıyor.

"Aşkın bunu yapabilmesi ne garip."

Onunla tartışmak, bunun Ethan ve belki de destek grubu yüzünden olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum ama o sadece elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor ve yatağa gitmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

Ve belki de haklıdır.

Sevgisiyle benim bir parçamı iyileştirdiği kesin.

Belki ben de onun için bunu yapabildim.

CHAPTER Thirty-Five

ETHAN

“İ Şükran Günü için eve iki saatlik bir yolculuk yaptım. Ve geri dönmeyi de başardım. İnanılmazdı," diyorum, Umut Kıvılcımı toplantısındaki insanlara geçtiğimiz hafta sonunu anlatırken hala tamamen huşu içindeyim. Ve
Tamam, iki saat üst üste arabada kalabilmekle övündüğüm için kendimi hâlâ biraz gülünç hissediyor olabilirim ama bu önemli bir şey.

Kendimi neredeyse yenilmez hissediyorum, sanki her şeyi yapabilirmişim gibi.

Ve bu tamamen delilik.

Ama hepsinin bana bakışları - Knox ve ailemin bakışlarına benzer şekilde - gözlerinde parlayan gururla, kendimi daha da iyi hissettiriyor. Ve evet, arabaya binmek hâlâ bir mücadele. Sanırım bir süre daha öyle olacak ama bugün Knox'la birlikte kampüse kadar hiç korkmadan geldim.

İşte bu kadar.

Her seferinde küçük adımlar sanırım. O günden beri hissetmediğim bir şekilde kendimi yeniden bütün hissediyorum. Kazadan neden kurtulduğumu hala anlamıyorum ama kurtulduğumu kabul etmeyi öğreniyorum. Ve bununla mutlu olmam gerektiğini.

Üzerinde çalışıyorum. Ama eskisi kadar yıkılmış hissetmiyorum. Tamamen mahvolmuş hissetmiyorum. O arabaya binip ailemin yanına gitmek benim için bir şeyleri değiştirdi. Annem ve babamın yüzündeki gururu görmek. Knox'un yüzünde. Onlara aşık olduğumu söylemek.

Artık her şey daha hafif geliyor.

Yapılabilir.

Ve sanırım isteyebileceğim tek şey de bu.

Tüm bunları kendi payıma anlatıyorum, ne kadar mutlu olduğumu anlatıp duruyorum ve hiçbiri

sinirli görünüyorlar. Nihayet paylaşımımı bitirdiğimde, Andrew konuşmak üzereydi ki, kum sarısı saçlı, tamamen dağınık görünen bir adam kapıdan içeri daldı. Ama yalnız değildi. Göğsüne sarılmış küçük bir bebek var ve yanlışı yerde olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Umut Kıvılcımı bu mu?"

Sanırım o kadar da yanlışı yerde değilmiş.

Yine de perişan görünüyor. Andrew ayağa kalkıp adama yaklaşıırken yüzünde derin bir endişeyle, "Evet," diyor.

"Ben Henry. Bu da Hazel." Derin uykuda görünen bebeği işaret ediyor.

"Merhaba," diyor Andrew temkinli bir şekilde. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Adam bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, gözleri kendisine ve bebeğine çevrilmiş olan insan topluluğuna bakarken neredeyse paniklemiş görünüyor. "I . . ." Dehşete düşmüş görünüyor. "Bilmiyorum. Bilemezsin. Senin adın Umut Kıvılcımı ve bende kesinlikle böyle bir şey yok."

Colby dikkatle, "Birçoğumuz ilk başta böyle hissettik," diyor.

Henry önce Colby'ye, sonra da Andrew'a bakar. "Kimsenin bana gerçekten yardım edebileceğini sanmıyorum." Kucağındaki sevimli bebeğe bakar. "Kahretsin, ne halt ettiğimi bilmiyorum."

"Yardım edebiliriz," diyor Andrew nazikçe. Bunu onun içinde görebiliyorum. Bu adama yardım etmek için ölüyor. Bu onun doğasında var. Andrew bir tamirci.

Ve Tanrı biliyor ki bu grup benim için harikalar yarattı. Ve buradaki herkes için. İlk başta inanmamıştım. Bunun gerçek travma olduğunu düşündüğüm insanlara yardımcı olabileceğini düşünmüştüm ama son zamanlarda gerçek ya da sahte travma diye bir şey olmadığını fark ettim. Eğer size gerçek geliyorsa, sizi incitiyorsa, o zaman önemlidir.

Bunu görmeme yardımcı oldular ve Henry'ye de yardımcı olabileceklerinden hiç şüphem yok.

Korkmuş görünüyor ve sonra başını sallıyor. "Hayır. Özür dilerim. Bu bir hataydı. Özür dilerim." Kapıya doğru geri geri gitmeye başlar ve Andrew ona yaklaşır ama adam arkasını dönüp kaçar.

Gitmiş. Andrew kapıya ulaştığında kapı kapalıdır. Geri döner, ama sonra kapıyı açar ve aceleyle dışarı çıkar.

"Lanet olsun. Andrew bir görevde," diyor Ben, kolunu Colby'ye dolayarak.

"O adamın yardıma ihtiyacı vardı. Umarım onu yakalar." Colby Ben'in üzerine eğilir.

"Daha sürtük olduğum günlerde ona seve seve yardım ederdim," diyor Brooks, neredeyse ağzının suyu akarak. Bu gece onun yanında olan Roman, "Gerçekten mi?" diye homurdanıyor.

Brooks onun kızgınlığı karşısında mutlu bir şekilde kıkırdıyor. "Merak etme, elim kolum seninle dolu. Başkasına *yardım* edecek vaktim yok." Gülümsüyor ve adamına zor anlar yaşatmayı seviyor olsa da, bu ikilinin birbirlerini ne kadar sevdikleri ortada.

Andrew birkaç dakika sonra geri dönüyor, çembere yeniden katılırken yüzünde üzüntü okunuyor. "O gitti."

"Geri dönecektir," diyor Ben güven verici bir gülümsemeyle. "Her zaman geri gelirler," diyor

Roman sıritarak.

Andrew, Price kardeşlere gözlerini deviriyor ama umutlu görünüyor.

Oldukça uygun, sanırım. Her zaman etrafına umut saçıyor.

Epilogue

KNOX

İki yıl sonra . . .

“[Bir daha o kadar hızlı gidebileceğimi sanmıyorum," diyorum başımı yana eğip boynuma erişmesine izin verirken çünkü bu adam için yapmayacağım şey yok. Ve eğer denemek isterse O kadar sert boşaldıktan sonra sikimi tekrar sertleştir, neredeyse bayılıyordum, ben kimim ki hayır diyeyim?

Boynumdaki tene gülümsediğini hissedebiliyorum. "Ya da hediyeni açabilirsin."

"Oh?" Ona bakıyorum, kaşlarım havaya kalkmış ve heyecandan içim içime sığmıyor. "Tamam. Madem ısrar ediyorsun, hediyeni açayım."

Gülüyor ve oturup telefonuna uzanıyor. Ben de oturup battaniyeye sarınıyorum. Dairenin kaloriferi açık olmasına rağmen hava hala serin. Bana telefonun ekranını gösteriyor ve ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor. "Tatil mi?"

"İki gün içinde ayrılıyoruz."

"Ne?" Telefona bakıyorum, St. Lucia'ya yapılacak bir seyahatin programına bakıyorum. "Ciddi misin?"

Neredeyse ıslıl ıslıl parlıyor. "İyi bir anlaşma yaptım. İkimizin de iyi işleri var. Birikimlerimiz var." İkimiz de üniversiteden sonra işe girdiğimizden beri ev için para biriktiriyoruz.

"Peki ya istediğimiz ev?"

Bunun üzerine kolayca gülüyor ve yatak başlığına yaslanıyor. "Söz veriyorum, bu çok büyük bir parça koparmadı. Bunu istediğini biliyorum. Yemin ederim ne zaman bir tatil reklamı görsen ağladığını görüyorum."

Omzuna şakacı bir yumruk attım, o da güldü. "Ben ağlamam. Bekleyebilirim." Yüzümü ona

döndüm. Durumu gerçekten iyi olsa da, ara sıra toplantılara gitse de, toplantılara gitmesine gerek yok.

İlaç tedavisiyle birlikte artık sadece arabaya binmekle kalmıyor, aynı zamanda araba da kullanabiliyor.

"Hayır, artık beklememize gerek yok. Bunu yapabilirim."

"Emin misin? Çünkü bir uçak ..."

Bunun üzerine kıkırdıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Bu bir araba değil. Ve artık arabada olmayı kaldırabilirim. Buna sahibim ve seninle seyahat etmek istiyorum. Her şeyi seninle yapmak istiyorum."

"Öyle mi?" Yüzümdeki gülümseme canımı acıtacak kadar büyükken soruyorum. "Evet." Beni usulca öpüyor ve ben de ona karşı iç çekiyorum.

Buraya geleceğinden hiç şüphem yoktu. Seyahat edebileceğinden ve bir arabaya binebileceğinden. Mezun olup bir iş bulacağından. Başarılı olacağından.

Ama tüm bunları ortağı olarak paylaşabileceğim gerçeği? Evet, bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Ama olduğu için çok mutluyum.

Her şey olması gerektiği gibi gitti.

Ve haklı olduğum için sonsuza dek minnettarım.

En iyi arkadaşım kazadan sonra biraz harap olmuş olabilir, ama mahvolmaya yakın bile değildi.

SON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.